

Ai, Anh Hùng Khí Đoản!

Contents

Ai, Anh Hùng Khí Đoản!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	32
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	36
22. Chương 22	37
23. Chương 23	38
24. Chương 24	40
25. Chương 25	42
26. Chương 26	44
27. Chương 27	45
28. Chương 28	47
29. Chương 29	48
30. Chương 30	49
31. Chương 31	51
32. Chương 32	52
33. Chương 33	54
34. Chương 34	55
35. Chương 35	56
36. Chương 36	57
37. Chương 37	59
38. Chương 38	60
39. Chương 39	63
40. Chương 40	65
41. Chương 41	68

42. Chương 42	69
43. Chương 43: End	71

Ai, Anh Hùng Khí Đoản!

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ cổ trang, hài, ngược tâmEdit: Băng HoaMột vị vua Phượng Chuẩn làm hoàng đế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-anh-hung-khi-doan>

1. Chương 1

Uy, đã nghe nói chưa? Hoàng Thượng tựa hồ lại nhắm trúng một quốc gia. Ai, thực đen đủi a, chúng ta lại sắp cần bồi dưỡng thêm nhân tài rồi.”

“Chính thế chính thế, chủ thượng nhất thời hứng khởi, căn bản không thương cho mấy bộ xương già chúng ta, chúng ta đều cự thần từ thời tiên hoàng, đâu có trẻ trung như hắc đầu, muốn giày vò là giày vò được ư.”

“Nói đúng a, ta thật không hiểu được, đều nói là tân hoàng đăng cơ tối kị cự thần chuyên quyền, ta mỗi ngày đều chờ mong a, chờ hoàng thượng đem quyền của ta đoạt đi, thả ta đi hưởng vài năm thanh phúc bên ngoài, nhưng đợi mãi mà không được, ngày hôm đó ta sốt ruột, dứt khoát đệ 1 cái đơn cáo lão hồi hương, nghĩ thâm lẫm này thành công rồi, ai ngờ Thánh Thượng hắc chẳng những không phê chuẩn, còn cho ta kiêm thêm một chức vụ ở công bộ, ta ta ta. Ta là có oan không chỗ tố a.”

“Đúng vậy đúng vậy, Hoàng Thượng chính là ăn dần ăn mòn mấy lão xương cốt chúng ta, bằng không các thần tử trẻ tuổi ở trên triều như thế nào mới chiếm hơn một nửa một chút, những người khác đều là đưa ra ngoài hoặc là phái tới các quốc gia chiếm được.”

Trong phòng nghị, nghị luận cùng bức tức tựa như thủy triều, từng đợt từng đợt cao hơn trước. Bỗng nhiên một tiếng nói vang lên: “Vào triều”, chúng các đại thần mới dừng lại việc kêu khổ, tiêu sái nói đuổi nhau vào triều đường. Ở hai sườn bậc thềm bạch ngọc, các thị vệ cao lớn khôi ngô đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn bọn họ, trong lòng thở dài: ai, Hoàng Thượng lại muốn xuất binh, các đại nhân thật hảo đáng thương a, hôm trước mới bồi dưỡng xong một đám thanh niên đưa đến tự Tự Lĩnh Châu, Hoàng Thượng rõ ràng đáp ứng làm cho bọn họ nghỉ hai mươi ngày, ai ngờ hai ngày còn chưa xong, liền đã muốn đi bước nữa. Ai, cũng không biết ngọc nha kim khẩu của hoàng đế chủ tử có phải hay không mọc ở trên trán, dù sao khẳng định cũng không phải ở miệng, hắc toàn thân trên dưới không chuẩn nhất chính là cái miệng.

Mà hoàng đế Phượng Chuẩn trẻ tuổi ngồi ở trên long ỷ, tuyệt không biết hình tượng của chính mình đã có nguy cơ tới tình trạng này, mắt thấy các thần tử đã đứng thành hai bên văn võ, những cự thần đứng đầu mỗi người đều cúi mặt xuống, hắc trong lòng biết rõ là vì cái gì, mặt không lộ thanh sắc, hơn nữa cố ý xuất ra một vẻ mặt hưng phấn lớn tiếng nói: “Các ái khanh, nói cho các khanh một tin tốt, sau nỗ lực

không ngừng tìm kiếm trong thời gian dài của trăm, rốt cục thì năm ngày trước, trăm đã tìm ra một quốc gia, quân chủ ngu ngốc, thần tử gian nịnh, dân chúng cuộc sống cực kỳ bất hạnh, các ái khanh, đây là một việc khiến người ta đau lòng cỡ nào a, cho nên trăm quyết định, chúng ta phải nhanh chóng xuất binh, diệt Hàn triều, các ái khanh nghĩ sao?”

Chúng đại thần người nhìn sang ta ta nhìn sang người, nghĩ thầm rằng Hoàng Thượng nói dễ nghe thế, hà tất lãng phí nước miếng diễn trò, tưởng rằng chúng ta không biết người chính là kẻ nghiệm chiến tranh ư, thích nhất chính là nhìn thấy bản đồ của Phụng triều không ngừng mở rộng mở rộng lại mở rộng ư? Hừ. Bất quá lời này cũng không có người dám nói ra.

Sau một hồi trăm mặc, hữu tướng quốc bước ra, nghiêm trang: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, lão thần cho rằng, cho dù chúng thần phản đối, ngài cũng không có thay đổi chủ ý, cho nên chúng thần cũng không cần phát biểu ý kiến. Nhưng là cho lão thần nhắc nhở một câu, trên mặt ngài tựa hồ không có chút biểu tình đau đớn nào cả, có thì chỉ có vẻ mặt tràn đầy hứng phấn thôi.”

Lời đại nghịch bất đạo này nếu là nói ở trước mặt quân chủ khác, đã sớm bị lôi đi ra ngoài chém đầu. nhưng mà Phụng Chuẩn chính là tuyệt không để ý, còn cười hi hi nói: “Lão sư nói rất hay, ai, kỳ thật này cũng không thể trách trăm, ai kêu những quốc gia chung quanh bị Phụng triều chúng ta dọa sợ không nhẹ, một đám đều bắt đầu nỗ lực làm cho nước mạnh, đã bắt đầu các chính sách phú quốc cường binh. Ta là ngày đêm tìm kiếm, thật vất vả mới tìm được một cái Hàn triều như vậy, tuy rằng quốc gia nhỏ, nhưng còn hơn là không có. Tốt lắm, các ái khanh nếu không ý kiến, liền bãi triều đi, trăm cùng với Đại tướng quân thương nghị kế sách tấn công.”

Các đại thần mặt lại càng cúi, nghĩ thầm rằng: chúng ta có một bụng ý kiến, đáng tiếc người không chịu nghe thì có ích lợi gì. Nhìn thấy Phụng Chuẩn tươi cười hoàn toàn không để ý, mọi người trong lòng lại thở dài, bọn họ biết, đừng nhìn Hoàng Thượng hiện tại là bộ dạng không đứng đắn, đối các thần tử cũng thập phần bảo vệ dung túng, nhưng một khi hấn thực sự nghiêm túc, gay gắt quả cảm hành động, thủ đoạn lãnh khốc tàn nhẫn, có thể nói là hình mẫu hoàng đế trong thiên hạ.

Mọi người lại một lần nữa thở dài: nếu có một chủ tử như vậy, cũng không biết là hạnh hay là bất hạnh. Nghĩ xong câu này, các đại thần nói đuổi nhau rời khỏi đại điện.

Trong thư phòng sạch sẽ tao nhã, Phụng Chuẩn thoải mái nhắm nháp lá trà mới được cống tới, một bên gạt đầu nói: “Tiểu phúc tử, trà này không tồi, phao mấy đạo mới ra được hương vị như này a?”

Một tiểu thái giám mặt mũi lạnh lợi vội chạy tới, cười lấy lòng nói nói: “Hoàng Thượng, ngài thật lợi hại, hôm nay nô tài cũng không dám nhàn hạ, ước chừng phao năm đạo. Hắc hắc.”

Phụng chuẩn nhìn hấn một cái, buông chén trà, kéo dài thanh âm nói: “Àn. Phải không? Siêng năng như vậy không có giống người, nói đi, có chủ ý quỷ quái gì?”

Tiểu phúc tử trên mặt tươi cười càng nịnh nọt: “Hoàng Thượng ngài trời sinh cơ trí, thông minh tuyệt đỉnh, chút tâm tư của nô tài ngài còn đoán không ra? Còn không phải là vì chuyện đi ra ngoài sao. Hắc hắc, nô tài đã sắp xếp tốt các đối thủ cạnh tranh tiểu Lâm tử và tiểu Thụy tử còn có Xuân Hạ Thu Đông bốn nha đầu, hiện tại chỉ chờ một câu nói của Hoàng Thượng thôi.”

Phụng chuẩn tò mò hạ thấp người nói: “Nga, người là như thế nào đem bọn họ sắp xếp hảo? Nói cho trăm nghe một chút.”

Tiểu phúc tử hiếm khi đỏ mặt, rồi lại lập tức khôi phục tướng mạo sắc sảo, hiên ngang lăm liết nói: “Hoàng Thượng, nô tài theo chân bọn họ kể chi tiết lần này đi ra ngoài lợi hại, cái được cái mất, dựa vào tình vào lý để nói rõ, thật vất vả mới làm cho bọn họ chủ động từ bỏ.” Không đợi nói xong, phụng chuẩn đã phát tay nói: “Không cần phải nói, trăm cũng không nhần nại ở trong này nghe người bịa đặt.” Hấn trong lòng thập phần rõ ràng, tiểu tử này không chừng dùng thủ đoạn dè tiện nào đó bức mấy người kia bỏ cuộc.

Bất quá phụng chuẩn cũng không muốn truy cứu, dù sao lần này chính hấn vốn muốn mang tiểu phúc tử xuất cung, thái giám cung nữ bên người hấn tuy nhiều, lại chỉ có tiểu phúc tử này hợp với tâm tư của hấn. Nguyên nhân là tiểu tử này giống hấn, thông minh lạnh lợi, khi cần nghiêm túc thì trung thành tận tâm, khi không cần nghiêm túc thì quỷ kế đa đoan, nói dối liên tục, bởi vậy đạt được sự thích thú của hấn.

Uống một hơi hết, hắt buong chén trà, gật đầu vừa lòng nói: “Được rồi, xem người chịu khó phao trà như vậy, lần này trăm mang người đi, mau đi xuống chuẩn bị đi.”

Tiểu phúc tử hoan hô một tiếng, cả người nhảy cẫng lên, mới nhảy lên được nửa bước, lại vội vàng nhảy xuống ngay, miệng không ngừng nói: “Hắc hắc, Hoàng Thượng, nô tài nhất thời quên mất hình tượng. . . . Hắc hắc, nhất thời dơ dáng dạng hình. . . . Thứ tội thứ tội. . . .”

Phượng chuẩn hừ một tiếng: “Phi, nhất thời dơ dáng dạng hình cái gì, nói cho người bao nhiêu lần, phải hỉ nộ không hiện ra mặt, không có tiền đồ gì cả, cho đi rồi mà còn không có kiên nhẫn như vậy, liền ném người tới núi uy lang đi.” Nói xong đột nhiên lại nhớ tới một chuyện, trên mặt bất giác lộ ra một nụ cười, chậm rãi nói: “Tiểu phúc tử, người chỉ sợ còn không biết đi, lần này xuất cung, phải đổi y phục nữ đi theo trăm mới được.”

Tiểu phúc tử vốn tràn đầy vui mừng chuẩn bị cáo lui, nghe vậy lập tức ngã xuống đất, kêu thảm: “Không phải chứ Hoàng Thượng. . . .” Chưa đợi kêu xong, sắc mặt Phượng Chuẩn đã trầm xuống, hắt lại vội vàng đứng lên, vừa lẩm nhẩm đọc lại: “Hỉ nộ không hiện ra mặt hỉ nộ không hiện ra mặt. . . .” Thẳng đến thấy chủ tử sắc mặt tốt trở lại, mới lại khôi phục vẻ mặt thảm hại, than thở khóc lóc: “Hoàng Thượng, vì sao nô tài phải đổi nữ trang? Đây là tại sao a?”

Phượng chuẩn cười hì hì: “Không tại sao cả, trăm lần này muốn thâm nhập hang ổ một phen, bắt hổ con về chơi một chút.” Hắt vừa nói, tiểu phúc tử lập tức hiểu được hắt muốn cải trang đến hàn triều. Loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên, cho nên hắt cũng không kỳ quái, lại nghe Phượng Chuẩn nói thêm: “Lần trước mang theo người bởi vì giọng nói lạnh lạnh và diện mạo quá mức nữ tính của người, làm hại chúng ta thiếu chút nữa bại lộ thân phận, hừ, nếu không trăm thông minh quyết đoán, quyết định đúng lúc. . . .” Không đợi nói xong, tiểu phúc tử đã tiếp lời: “Đúng vậy, Hoàng Thượng ngài anh minh thần võ, anh tài ngút trời, trí kế vô song, cho nên chúng ta mới có thể an toàn thoát ly hiểm cảnh.”

Phượng chuẩn lại hừ một tiếng: “Ân, người có biết là tốt rồi, cho nên lần này người vẫn là giả trang nữ nhân đi, đỡ phải khiến người khác nghi ngờ.” Hắt nói xong liền phát phát tay: “Tốt lắm tốt lắm, muốn đi thì chuẩn bị ngay đi, không đi trăm tìm người khác. . . .” Một ngữ chưa xong, tiểu phúc tử đã chạy biến. Dù sao xuất cung chính là việc vui vẻ nhất, tiểu thái giám cũng không muốn bỏ qua cơ hội này.

2. Chương 2

Một tháng sau, Phượng Chuẩn đã cùng tiểu Phúc tử tại một thành thị ở Hàn triều nhân nhĩ đi dạo đường phố. Thần thái sắc mặt khiến người khác không mấy may nhìn ra bọn họ đã lặn lội đường xa, bao lâu không ngủ không nghỉ mới đến đến nơi đây. Không có biện pháp, bản đồ của Phượng Chuẩn quá lớn, số lượng nước lã giềng quá nhiều Phượng Chuẩn vì tiết kiệm thời gian, cùng tiểu phúc tử đi đường không hề trì hoãn chút thời gian nào, nếu không cho dù phải mượn thêm một tháng nữa, cũng không phải không có khả năng.

“Ân, nơi này thật đúng là không tồi, người thấy đúng không, Phúc nự (chỉ nữ nhân).” Phượng Chuẩn nhìn thấy phố xá náo nhiệt mà không ngừng gật đầu, trong lòng đã đem nơi này trở thành vật trong túi của mình.

Đối với kiểu xưng hô khó nghe như vậy, trong vòng một tháng này tiểu phúc tử đã hoàn toàn tiêu hóa được. Nghe thấy Phượng Chuẩn hỏi chính mình, hắt nhin không được nghỉ hoặc: “Đúng vậy công tử, nơi này thực phồn hoa, tuyệt không giống có một quốc gia quân chủ ngu ngốc, thần tử gian nịnh.” Hoài nghi ngấm ngấm chủ tử: “Công tử, người không phải là dùng lý do này lừa gạt những lão đại nhân đáng thương chứ?” Ngấm lại chủ tử ác liệt, ân, khả năng như vậy là vô cùng lớn.

“Buồn cười, người nghĩ ta là ai? Ta chính là lời vàng chữ ngọc, nói chuyện giữ lời.” Phượng Chuẩn hừ một tiếng. Cùng lúc đó, tiểu phúc tử ở trong lòng cũng hừ một tiếng: lời vàng chữ ngọc, nói chuyện giữ lời, lời này chỉ sợ ngay cả quỷ cũng không tin. Nhớ tới trên triều Phượng Chuẩn không nói hai lời liền đem trọng

trách đặt lên trên người mấy vị lão đại nhân, nhớ tới mỹ sắc mặt của hữu tướng quốc có thể so sánh với đêm đen, tiểu phúc tử không khỏi cảm thấy đồng tình vạn phần, ai, làm thuộc hạ của chủ tử, ách, thật đen đủi?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe chủ tử nhà mình ở đâu đó lăm bầm lăm bầu : “Ân, nơi nơi đều là người, chán muốn chết, tìm nơi nào hảo hảo hưởng thụ đây?” Không đợi tiểu phúc tử nói, bên cạnh đã có người đáp lời : “Vị công tử này nghĩ muốn hưởng thụ, hãy mau đến Dương Ngọc lâu đi a, hôm nay chính là ngày tổ chức cuộc thi hoa khôi toàn thành, không thấy trên đường nhiều người như vậy ư? Đều là đi xem náo nhiệt. Công tử nếu có chút thực lực, nói không chừng còn có thể vịn cành hái được đóa hoa tiếp theo về.”

Người đáp lời là một nam nhân đầu trâu mặt ngựa, vừa nói trên lại vừa lộ ra nụ cười *** dâng. Tiểu phúc tử từ trước đến nay cho rằng mình là người lòng dạ rộng lượng, bất quá giờ phút này, hẳn lại hận không thể đem người này ngũ mã phanh thây, mà sau khi nhìn thấy sắc mặt rõ ràng vui sướng của Phượng Chuẩn, hẳn thay đổi chủ ý, nên đem người này lăng trì xử tử mới đúng.

Vì cái gì? Rất đơn giản, Phượng Chuẩn là ai a, là hoàng đế, quý thể ngàn vàng, người này lại xui hấn đến kỹ viện. Úc, vạn nhất thật dễ mất đến ai, kỹ viện nơi đó, có đúng không đây? Sự cứng đầu của chủ tử lại càng không đúng, chẳng may nhiễm trùng cái gì đó, chỉ bằng một tiểu thái giám như mình, chết mười vạn lần cũng không đủ a.

Tiểu phúc tử vừa định cố dùng miệng lưỡi khuyên ngăn, đã bị một câu nói của Phượng Chuẩn chèn miệng: “Nga, có náo nhiệt như vậy, thật tốt quá, phúc nữ, chúng ta đi xem xem.”

Sau một hồi khuyên can tận tình không có hiệu quả, tiểu phúc tử lại một lần nữa khẳng định, làm thuộc hạ của chủ tử quả thực là thập phần đen đủi, mang theo tâm tình không cam không nguyện, hẳn cùng Phượng Chuẩn theo dòng người đi tới trước một tòa lầu tráng kiện, liếc mắt khinh thường tòa kỹ viện này một cái: tầm tacs, thật sự là tầm thường đến khó nhẫn, đâu đâu cũng là kim quang lóe ra, đừng có nói so sánh cùng hoàng cung Phượng triều, chính là còn kém xa kỹ viện của Phượng triều, mức độ này cũng không chỉ kém mười vạn tám nghìn dặm thôi a. Quay đầu lại nhìn sắc mặt Phượng Chuẩn, từ cặp lông mày hơi nhíu kia có thể nhìn ra, chủ tử cũng là thập phần khinh bỉ kiến trúc của nơi này.

Bất quá đây cũng không trọng yếu, quan trọng lànhững mỹ nhân được tuyển trong tòa kỹ viện tục khí này, từng người từng người đều là không tầm thường chút nào. Tiểu phúc tử tức giận, đều dùng những mỹ phẩm dung tục này thì thôi, đã thế những giai nhân đang ngồi hoặc đứng phân bố ở trên đài cao, mỗi người đều quốc sắc thiên hương, tuy rằng so sánh với các thê thiếp của Phượng Chuẩn trong hậu cung, các nàng còn hơi kém một chút, nhưng mà hoa nhà không có mùi thơm của hoa dại, đây là đạo lý mà ai cũng biết, tiểu phúc tử lại vì cái đầu trên cổ của mình mà lo lắng không thôi.

Chỉ chốc lát sau, người chủ sự đi lên đài, chỉ thanh thanh giọng nói, hiện trường ồn ào liền trầm tĩnh xuống. người chủ sự tựa hồ thực vừa lòng, thần tình tươi cười nói: Hội thi hoa khôi thành Hưng Châu chúng ta đã tổ chức vài năm nay, quy tắc mọi người cũng đều biết, ai muốn bình chọn cho cô gái mà mình thích, cần phải xuất ra chút thực lực, nói không chừng mảnh thành tâm của người, có thể giành được trái tim của giai nhân nga.” Hắn ha ha cười to: “Được rồi, không chậm trễ các vị, mời báo giá đi.”

Thanh âm của hắn vừa hạ, trên các hoa khôi đẹp tựa thiên tiên trên đài cao đều lộ ra dáng vẻ tươi cười động lòng người, trong nháy mắt, sắc vàng của tường đại sảnh giống như càng rực rỡ thêm. Tiếp theo, một loạt thanh âm gấp gáp vang lên: “Ta xuất 3 nghìn lượng cho Thụy Thụy cô nương. Ta xuất 5 nghìn lượng cho Tường Vi cô nương. Ta xuất 8 nghìn lượng cho Hương Hương cô nương.”

Tiểu phúc tử ở một bên nghe, không thể không bội phục chủ sự nhân kiếm tiền có cách, mắt thấy tranh đấu ngày càng kịch liệt, có đại phú hào vừa mở miệng liền đã năm vạn lượng, tiền bạc cuộn cuộn chảy vào hầu bao của các tú bà. Hắn nhìn nhìn Phượng Chuẩn, chỉ thấy hắn một bộ dáng hứng thú dân dòn, lăm bầm: “Ai, tướng mạo mặc dù không tồi, đáng tiếc không có khí chất gì cả, không thú vị a không thú vị.” Hắn trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, thật tốt quá, xem ra nhân quan của chủ tử cao chút cũng không phải chuyện xấu gì.

Đang tự cảm thấy may mắn, ngay sau đó, chỉ thấy chủ tử một giây trước đang miễn cưỡng bỗng nhiên hưng phấn lên, lớn tiếng nói: “Thật tốt quá thật tốt quá, rốt cục tìm được rồi.” Tiểu phúc tử lắp bắp kinh

hải, không đợi cùng thương lượng, Phượng Chuẩn đã gấp gáp báo giá: “Ta. Ta ra mười vạn lượng.”

Tất cả mọi người bị hoảng sợ, mười vạn lượng? Này bút tích cũng quá lớn đi. Còn không chờ người chủ sự ta nói, một đại tài chủ mặt đỏ bừng bừng ở phía dưới đứng lên, cao giọng hô: “Ta xuất 15 vạn lượng cho Phù Dung cô nương.”

Mọi người lại bị kinh sợ, người vừa hô lên chính là đại phú thương thứ nhất của thành Hưng Châu, hẳn thích Phù Dung của Lưu Tiên lâu là chuyện mà mọi người đều biết, xem ra lần này hẳn là phải hạ hết vốn liếng trợ giúp Phù Dung đoạt được hoa khôi vị này. Mấy phú thương vốn muốn tranh chấp vừa thấy khí thế của hắn, không khỏi đều co cổ lại, lặng lẽ hành quân.

Phượng Chuẩn khinh miệt nhìn thoáng qua Lưu Khôi, cười lạnh vài tiếng, theo trong lòng, ngực lấy ra hé ra tiền giấy, nhẹ nhàng đích giờ giờ lên: “Mập, nghe cho rõ chứ, ta xuất chính là. Mười vạn lượng. Hoàng kim.”

Tựa như một bát nước đổ vào trong một cái nồi thật nóng, phía dưới”Ồ” lên nổ tung, ngay cả những người chủ sự đều sững sờ ở trên đài. Mười vạn lượng hoàng kim, hắn, hắn không có nghe sai đi, thu thuế một năm ở thành Hưng Châu cũng bất quá là tám vạn lượng hoàng kim mà thôi. Bất quá hắn quả thực gặp rộng biết nhiều, vội vàng thu lại sự kinh ngạc, hô lớn: “Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút.”Liên tiếp hô mười bảy mười tám thanh, cuối cùng mới trấn an được xung quanh.

Việc đã đến nước này, ai cũng đều hiểu được không bao giờ ... có thể có người tiếp tục cùng tranh giành với vị công tử dung mạo bất phàm này. Chủ sự nhân kích động hỏi: “Ách, vị công tử này, nhưng không biết người mười vạn lượng này là giành cho vị cô nương nào?”Hắn vừa dứt lời, các mỹ nhân trên đài ánh mắt đều như sáng lên, chưa bao giờ thấy thanh niên anh tuấn như vậy, huống hồ ra tay lại kinh người như thế, ai không muốn hắn trở thành quân cờ trong trường của mình đây?

“Ta phải chọn nàng ta phải chọn nàng.”Phượng Chuẩn hưng phấn chỉ tay về hướng một thiếu niên luôn ngồi tại một góc đài: “Ha ha, cô nương, cộng tất cả mỹ nhân ở nơi này lại, cũng không so được với một đầu ngón tay út của người. Người mặc một thân nam trang này, làm người vốn tuyệt đại tao nhã nay càng tăng thêm một hương vị hiên ngang, ha ha ha, ta rất thích, nga, nhưng không biết danh tính của cô nương, mau nói cho ta biết, hoa khôi vị này ta nhất định lấy về cho người.”

Tiểu phúc tử không dám tin nhìn chằm chằm chủ tử mình đang sung sướng khoa tay múa chân, lão nhân gia hẳn rõ ràng đem lời rằng “Hĩ nộ không hiện ra mặt” cho bay tới chín tầng mây rồi Chính là hai người một cái hưng phấn, một cái khiếp sợ, bởi vậy nên không có ai chú ý tới, người chung quanh đều dùng ánh mắt như gặp ma mà nhìn bọn họ, hơn nữa lại còn nhanh chóng lùi xa bọn họ 3 bước.

Ha ha ha, tiểu thụ đêm nay chính là chỉ lộ diện một chút mà thôi, trò hay còn ở phía sau.haha.

Chỉ thấy thiếu niên áo trắng ở góc sáng sửa đồ chậm rãi đứng lên, trên mặt cũng nhìn không ra biểu tình gì, từng bước từng bước đi tới, thẳng đến trước người Phượng Chuẩn dừng lại, trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, khoe miệng biên bỗng nhiên lộ ra một nụ cười vô cùng diễm lệ, từng chữ từng chữ hỏi: “Người vừa rồi nói cái gì?”

3. Chương 3

Rầm một tiếng, đám người nhất thời lại lui về phía sau ba bước, nhưng ai cũng không chịu rời đi, cả đám kéo dài cổ hóng về phía bên này. Tiểu Phúc tử phát giác điểm khác thường, Phượng Chuẩn lại nữa điểm cũng không, một đôi tinh nhân gắt gao nhìn lên người giai nhân trước mặt, nóng bỏng nói: “Cô nương, ta nói ta nhất định sẽ giành hoa khôi vị đến cho người, với phong thái đẹp như tiên tử của cô nương, đừng nói mười vạn hoàng kim, chính là trăm vạn, cũng là đáng giá. Ta chỉ là không phục, vì cái gì chủ sự đem người an bài tại một góc không tiện mắt như vậy. A, ta đã biết, nhất định là cô nương phẩm tính cao thượng,

khinh thường việc thiên tư làm rối kỉ cương. Cô nương yên tâm, đợi một chút ta nhất định lấy lại công đạo cho cô nương. Ai, cũng thật giận những kẻ ở dưới đài này không ai nhìn ra, chỉ có ta tinh mắt, nhìn ra phong tư hơn người của cô nương.”

Tiểu phúc choáng váng, hấn biết da mặt Hoàng Thượng rất dày, chính là không nghĩ tới thế nhưng có thể dày đến trình độ này. Nhìn về phía “cô nương” “nữ phần nam trang” phía đối diện, chỉ thấy sắc mặt của người nọ hết trắng rồi lại biến xanh, chậm rãi gật gật đầu: “Không tồi, ánh mắt của người quả thực rất chuẩn.” Ngay sau đó, “cô nương” trầm ổn cử chỉ doan trang này bỗng nhiên nhảy lên, xuất kỳ bất ý đè xuống đầu của Phượng Chuẩn, đánh như mưa xuống, một bên hét lớn nói: “Mẹ nó, ta đánh chết người tên vương bát đần này, dám nói ta là nữ nhân, ta đánh chết người đánh chết người đánh chết người, ta phi, còn cái gì tinh mắt, người con mẹ nó một đôi mắt nhân nên đào ra uy cầu mới đúng.”

Đột nhiên nổi giận, tiểu Phúc tử hoàn toàn bị dọa sợ, từ nhỏ đến lớn, hấn ở trong mơ cũng không nghĩ tới chủ tử anh minh thần võ, trí kế vô song sẽ bị đánh như vậy ở trước mặt công chúng. Mà Phượng Chuẩn thì hoàn toàn bị đánh tới tối tăm mặt mũi, hấn cũng không nghĩ tới thế nhưng sẽ có nữ nhân có thể đối với người phong thái tao nhã, anh minh thần võ, trí kế vô song như mình mà ra tay nặng như vậy.

Cơ hồ là ngay lập tức, quần chúng vây quanh xem bắt đầu chạy trốn chết, một bên hô lớn: “Má ơi, Tri phủ đại nhân nổi bão, chạy mau a.” Chính là người nhìn kỹ sẽ biết, đám người kêu loạn căn bản là chạy ra ngoài cửa, mà là đều tìm kiếm góc để núp vào, dù sao đi nữa kịch hay như vậy cũng không phải hay gặp, mọi người cũng không muốn bỏ qua cơ hội này.

“Tri phủ. Đại nhân?” Sắc mặt tiểu Phúc tử bắt đầu biến xanh, không có khả năng, này tuyệt đối không có khả năng, kẻ đang ra tay đối với chủ tử của mình, hành vi của hấn hoàn toàn có thể xứng với một tiểu tử văn hóa quét rác, như thế nào có thể là tri phủ của một châu. Tri phủ của một châu có thể tới địa phương như kỹ viện này? Còn là ngang nhiên nữa, nghênh ngang đi tới kỹ viện. Không để ý tới chủ tử chặt vật hai tay ôm đầu, hấn một tay giữ lại một đại hán ở một góc sáng sủa: “Uy, người nói đùa ư? Tri phủ? Là nói hấn họ chi tên phủ phải không?” Ông trời tha thứ hấn thiếu hiểu biết văn hóa, lớn như vậy cũng chưa nghe qua có người họ như vậy.

“Người là ngoại nhân đi?” Đại hán vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa, cười: “Ta nói này, người địa phương làm sao dám đặt tên là tri phủ. Tiểu muội muội, người nói không sai, vị kia chính là tri phủ đại nhân của chúng ta, năm nào hấn cũng đến xem cuộc thi hoa khôi của chúng ta, bất quá đều là hành sự thâm lặng, xuất đầu lộ diện đánh người như vậy, vẫn còn là lần đầu. nhờ công tử các người ban tặng, bằng không cũng không có kịch hay như vậy để xem.”

Hành sự thâm lặng? Này còn gọi là hành sự thâm lặng? tiểu Phúc tử đáng thương đã trong tình trạng hóa thạch hoàn toàn. Có vẻ không nhẫn tâm nhìn hấn mặt mày như vậy, đại hán thực”Hảo tâm”nhắc nhở: “Tiểu muội muội, người không đi giúp công tử của người một chút ư? Phải biết rằng, Anh tri phủ hận nhất kẻ nào dám bàn luận về tướng mạo của hấn, huống chi vị công tử kia còn dám nói hấn thành nữ nhân.” Hắc hắc, đã lâu rồi không thấy tri phủ đại nhân ra tay, cần hảo hảo ghi nhớ chiêu thức, để sau này ứng phó đám đông ấu đả, nhất là cuộc ấu đả của các lão bà.

Rất cục ý thức được chủ tử của mình còn đang bối vì thương hoa tiếc ngọc mà không nỡ ra tay đánh trả, tình trạng có bao nhiêu nguy hiểm, tiểu Phúc tử”Ngao ô”Một tiếng liền vọt đi lên, bày ra một vẻ mặt”Trung tâm hộ chủ”, hiên ngang lẫm liệt rống lên: “Công tử, tiểu tử kia thật sự là nam nhân, ngài cũng đừng băn khoăn nữa.”

Một giọng nói đưa tới sự ghé mắt của tất cả mọi người, chỉ một thoáng, tiếng thì thầm khe khẽ khắp bốn phía “Uy, cô nàng này giọng nói the thé thô lỗ, hành vi hung dữ, xem ra cũng là bông hoa hồng nhỏ có gai a.”

“Đúng thế đúng thế, có thể so được với mấy bà vợ sư tử Hà Đông rống của chúng ta. Người như vậy ta cũng không dám chọc giận.” Ai nói nào, ta lại thích cây ớt nhỏ như vậy, nhất là ở trên giường, rất có lực a.”

Tiểu Phúc tử rất cục cũng hiểu được vì sao vị tri phủ kia lại không sợ mất mặt mà nặng tay với chủ tử của mình như vậy, bởi vì hấn cũng có xúc động muốn đánh người.

Tri phủ đại nhân đánh người xong, Phượng Chuẩn vẫn chưa dám tin thiếu niên tuấn mỹ vô trù trước mặt

mình là nam nhân. Đánh giá cẩn thận , đột nhiên, hần ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu thảm, bởi vì hần rốt cục thấy được hầu hết ở trên cổ thiếu niên kia, không cần nói gì cả, đây là chứng minh tốt nhất.

Không đợi hần nói câu nào, vị tri phủ sau khi đánh người xong tâm tình đã tốt lên thuận tay lấy luôn ngân phiếu trên người của hần, ngữ khí thoải mái: “Người nói đây là tranh hoa khôi cho ta đúng không? Như vậy đi, hoa khôi ta không cần, kim phiếu ta sẽ không khách khí với người , đa tạ đa tạ.”Nói xong, trên mặt hần mang theo tươi cười thắng lợi, đem kim phiếu cất vào trong ***g ngực, nghênh ngang rời đi.

Còn. Còn có thiên lý không? Còn. Còn có vương pháp không? Phượng Chuẩn trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy Anh Nguyên mang theo hai tùy tùng nghênh ngang rời đi. Tức giận đến các đầu ngón tay không không chế được mà run rẩy. Khiến tiểu Phúc tử có chút lo lắng chủ tử có thể hay không tức giận đến động kinh. Vì mười vạn lượng hoàng kim, không đáng giá a.

Còn không kịp nói không nên coi trọng chút vật ngoài thân như tiền tài, đã thấy gương mặt anh tuấn của Phượng Chuẩn dần dần vắn vẹo, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, sau đó hướng về phía quần chúng đang vây xem xung quanh nói: “Cường đạo, cường đạo a, các vị hương thân, các người bình phân xử cho ta, hành vi này có khác gì hành vi của cường đạo đây? Đây..... đây rõ ràng là cướp đường mà. Không được, ta phải cáo quan, ta muốn đi cáo cho hần thân bại danh liệt, cầu mọi người làm chứng cho ta.”

“Phản phật”Một tiếng, đám người vây quanh xem lập tức như chim vỡ tổ mà biến mất, tiếng nghị luận lớn còn quanh quẩn trong không khí suýt nữa làm cho Phượng Chuẩn thổ huyết.

“Làm chứng cái gì? Rõ ràng chính hần nói dùng mười vạn lượng hoàng kim để tranh hoa khôi cho Anh tri phủ, nếu Anh đại nhân không tranh hoa khôi, kim phiếu nên đưa cho hần mới đúng.”Đúng thế đúng thế, thật không biết hần nghĩ như thế nào, Anh đại nhân cho dù rất tuấn mỹ, cũng không nên nói ra a, giống như chúng ta không phải cũng chỉ dám trộm nghĩ ở trong lòng thôi sao, đại nhân hung dữ như vậy, tầm tã.””Ân, đợi đến khi tiểu tử này đi cáo quan, chúng ta sẽ đi làm chứng cho Anh đại nhân. Hắc hắc, mười vạn hai hoàng kim đó, Anh đại nhân làm quan thanh liêm, nhất định sẽ dùng số vàng này phát triển trên Hưng Châu chúng ta, ha ha ha.”

Tri phủ? Làm quan thanh liêm? Một kẻ nam nhân thô tục vừa đánh một công tử tao nhã như mình thành đầu heo , đi ra từ kỹ viện, thế nhưng chính tri phủ một châu? Một tên tiểu nhân tham lam mới vừa ở trước mặt mọi người cướp đi mười vạn lượng hoàng kim của mình , nhưng lại được nói thành quan thanh liêm? Ông trời, đây đều là cái thế đạo gì a? Mà tất cả mọi người lại đều đi làm chứng cho tên tri phủ hỗn đản đó. Phượng Chuẩn cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, cho là thần kinh của hần đủ kiên cường dẻo dai, lúc này cũng không nhìn được lung lay sắp đổ.

Tiểu Phúc tử vội vàng đỡ lấy hần, theo dòng người hỗn loạn thoát ra khỏi kỹ viện, tuy rằng hần cũng cho rằng một người không bao giờ giảng đạo lý như chủ tử lần này lại nói rất chính xác, nhưng là không có biện pháp, ai bảo đây là một địa phương không biết nói đạo lý đây.

“Không được, ta nhất định phải báo thù, nói lầm bầm, cơn tức này không xả phi quân tử, cái tên xú tiểu tử kia, ỷ vào hần là tri phủ liên vô pháp vô thiên, hần tri phủ thì tính là cái gì. Ta còn là hoàng đế đây, cả Hàn triều bọn chúng ta đều không để trong mắt, hần tính là cái gì a?”đường phố yên tĩnh lúc đêm khuya, hai chủ tớ bộ mặt quét rác bởi vì trong vòng một ngày danh tiếng lan xa ở Hưng Châu, khiến cho bị tất cả khách *** đều đuổi ra ngoài.

“Công tử a, theo nô tài. A, không đúng, theo nô tỳ thấy, ngài hay là thôi đi.”Tiểu Phúc tử thập phần cẩn thận khuyên chủ tử đang nổi hỏa đến trời : “Tục ngữ nói ‘ cường long không đấu với rắn độc’, huống chi con này đã không tính là rắn độc nữa , hoàn toàn là đẳng cấp của đầu long rồi, cái nhỏ mà không nhìn được thì khó thành đại nghiệp, đợi chúng ta chiếm được Hàn triều, một tri phủ nhỏ nhỏ như hần, còn không phải do ngài định đoạt hay sao?”

“Không được, ta chờ không nổi. Hừ, hiện tại mới hiểu được, cái gì mà quân tử báo thù mười năm không muộn, đều là chó má. Ta hiện tại cần phải xả được cục tức này, trong vòng một tháng, ta. Phượng Chuẩn, lấy danh nghĩa các vị Phượng thị tổ tiên ra thề, nhất định phải làm cho hần mặt xám mày tro bởi thường nhận lỗi với ta. Phúc nữ, người cũng không giấu lại, hai chúng ta hiện tại lưu lạc đầu đường là do ai làm hại? A?”

Tiểu Phúc dạ dạ trả lời, nghĩ thầm: chủ tử lấy danh nghĩa chính mình thề là được rồi, lấy tổ tông ra làm gì? Nếu thực hiện không được, chẳng phải là liên lụy tới tổ tông trên trời bị người ta nhạo báng ư? Bất quá lời này hẳn cũng không dám nói ra.

Đã là đầu mùa thu, gió lạnh ban đêm vù vù thổi, chủ tử hai người lưu lạc lại càng giống như lạnh tới đáng thương. Nhưng này chỉ là bên ngoài giống như thôi, võ công của Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử chút gió đó còn không đặt trong mắt bọn họ. Đang đi, tiểu Phúc tử bỗng nhiên nghe thấy thanh âm nghiêng răng phát ra từ chủ tử của mình, hẳn ngạc nhiên ngẩng đầu, trước mắt rõ ràng là một tòa phủ đệ, ở giữa có một tấm biển lớn, viết sáu chữ rồng bay phượng múa “Nha môn tri phủ Hưng Châu” .

Tiếng nghiêng răng ngày càng lớn, tiểu Phúc tử nhìn trái nhìn phải, may mắn sắc trời đen sẫm, xung quanh không có ai. Lúc này ở tri phủ trong nha môn truyền ra một tiếng gáy ngân nga. Ngay sau đó, cửa đại môn mở ra , một Phụ nhân mập mạp xách một cái làn đi ra đại môn, một bên lẩm bẩm: “Hôm nay đi sớm như vậy, chắc không ai có thể tranh với ta đi.”Nói xong vừa ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử, mập phụ nhân hoảng sợ, lớn tiếng quát hỏi: “Các người là ai? Lén lút ở trước cửa tri phủ nha môn làm cái gì?

“Đại thẩm, thương cho chúng ta đi, ta cùng công tử vốn là con nhà phú gia, bởi vì lão gia đột nhiên qua đời, nhị lão gia chiếm lấy tài sản đáng lẽ thuộc về thiếu gia ta, còn đuổi chúng ta đi Thiếu gia là người đọc sách, nhị lão gia thế lực lớn, chúng ta không dám tranh chấp a, bởi vậy lưu lạc đầu đường, hôm nay vừa lúc đi ngang qua quý phủ, vừa thấy đại thẩm chính là có tấm lòng nhân từ, đáng thương đáng thương cho chúng ta đi, cho chúng ta vào phủ làm chút tạp vụ sống, kiếm miếng cơm ăn đi.”Tiểu Phúc tử mặt không đổi sắc nói dối như cuội.

Phượng Chuẩn vui mừng gật đầu, mang tiểu tử này ra ngoài quả nhiên là không sai, vừa rồi hẳn dùng truyền âm nhập thuật cho tiểu Phúc tử biên một cái lí do để trà trộn vào phủ nha, người này ngay cả mày cũng chưa nhăn liền êm tai nói tới, nhìn thấy mập phụ nhân khoe mắt hồng hồng, nghe miệng nàng đối với nhị lão gia giả dối hư ảo kia mắng, hẳn biết chính mình thành công rồi .

Ban đầu, chủ ý mà Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử nghĩ ra rất hay, trà trộn vào trong, sau đó nhân cơ hội thả thuốc xổ vào trong đồ ăn, hảo hảo xem Anh tri phủ chật vật. Ai có thể có thể tưởng tượng được, trà trộn vào tri phủ nha môn mới năm ngày mà thôi, Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử rất không có cốt khí mà ý định chuẩn, cũng không phải là tri phủ Anh Nguyên phát hiện bọn họ, mà là. nói như thế nào đây, sự thật là trong những ngày sống ở trong tri phủ, kia căn bản không phải là cuộc sống của con người a.

“Chủ tử, ta nhớ lợn sữa nướng, gà nướng, cá chua tây hồ, thịt kho trứng ở trong cung. Chủ tử, ta nhớ chúng nó a, liền ngay cả con vịt bát bảo nướng chưa chín ngày trưởng công chúa sinh năm ngoái bị ta bỏ đi, hiện tại nhớ lại đều mê người như vậy, ta vì cái gì lại ném nó xuống a, tối thiểu trên bề mặt cũng là lớp dầu bóng loáng a? Ô ô ô, chủ tử, ta thề, sau khi hồi cung phải quý trọng thức ăn, tuyệt đối tuyệt đối không lãng phí thực thức ăn nữa.”trong đêm khuya cô tịch, hai người đối tới không ngủ được đành phải ngồi nói chuyện .

Phượng Chuẩn nuốt một ngụm nước miếng, vịt bát bảo, tiểu Phúc tử thật đúng là không phải lãng phí bình thường, hiện tại chỉ sợ một con vịt sống ở trước mắt, hẳn cũng có thể nuốt sống. Ai, hẳn ngàn tính vạn tính, chính là không nghĩ tới trong tri phủ phủ đệ lại có thể tiết kiệm thành như vậy, đừng nói thức ăn mặn , liền ngay cả dầu, đều là tính theo số giọt mà bỏ vào món ăn.

“Tiểu Phúc tử, ngày mai. Sẽ cố kiên trì thêm ngày mai một ngày nữa, nếu vẫn là kiểu cháo thêm chút dưa như thế này, chủ tử ta kiên quyết dẫn người thoát li cái cạm bẫy này, được không? Hiện tại mau ngủ đi, trời sắp sáng rồi.”Bụng phát ra những tiếng kêu tu tu, mùi vị chịu đói thật đúng là khổ sở, Phượng Chuẩn thề sau khi trở về nhất định phải cố gắng hơn, áp bức hơn nữa năng lực của các tân đại thần, làm cho dân chúng Phượng triều thoát li khỏi cảnh nghèo đói.

“Đói tới không ngủ được a chủ tử.”Tiểu Phúc tử trở mình, ngáp một cái: “Ai, nếu trong mơ có thể ăn đến một miếng thịt nai nướng, thì tốt biết bao a.”

4. Chương 4

(trường công là người làm lâu dài)

Phượng Chuẩn trừng mắt nhìn hấn một cái, đang định nói, bỗng nghe thấy một thanh âm dễ nghe mà cả đời hấn không bao giờ quên vang lên: “Mập đại thẩm, cỏ hương phấn cho người đây. Là ta thừa lúc trời còn chưa sáng lên núi hái về, sương còn dính ở trên lá này. Đạo này thế nào ? Vất vả không a?” .(haizzzz. Cỏ hương phấn nguyên tác là định nghĩa tạm dịch là : thực vật thân cỏ có thể làm thức ăn cho lợn “.....”)

Rất không có hình tượng, Phượng Chuẩn ngã lộn nhào tại trước ngưỡng cửa, ngã đúng tư thế cầu ăn phân chính tông. Hấn. Hấn không có nghe nhầm đi, cỏ hương phấn? Đường đường là tri phủ, chức quan ngũ phẩm, thế nhưng tự mình đi hái cỏ cái gì đó hương phấn? Không, này rất khủng bố , nhất định là ảo giác do hấn đói vài ngày đi. Chuyện này. Tuyệt không có khả năng là thật

Chính là lời nói của mập đại thẩm đã chứng minh rõ ràng đây quả thực là chuyện thật: “Ai nha, Nguyên nhi a, người tự mình đi hái, kia thật tốt quá, ta đã nói bọn bộ khoái này hái đều không được, nào có hái được tươi như người đâu,lũ heo đầu phì kia lại thật kén chọn, chỉ thích ăn phần người hái, thật sự là không có cách nào, bằng không ta nào dám không biết xấu hổ nhượng người đường đường tri phủ đại nhân đi hái cỏ cho lợn đây.”

“Không có gì, lúc bắt heo con ta lại không bỏ tiền, lễ mừng năm mới muốn ăn thịt, đương nhiên nên xuất một phần lộc.”lúc mặt trời vừa mới mọc, Anh Nguyên tuần mỹ vô trù thần khí thanh sáng, từ từ đi tới. Cho dù đã biết hấn là nam nhân hàng thật giá thật, nhưng phong thái xuất chúng này vẫn là làm cho Phượng Chuẩn không thể không chế được nhịp tim đập nhanh tiết tấu.

“Công tử, chúng ta. Chúng ta hiện tại bỏ chạy đi thôi.”đằng sau hấn, tiểu Phúc tử không hề có tiền đồ đã chảy xuống những giọt nước mắt kinh hãi: “Công tử, nơi này không phải chỗ cho người ở a, bọn tri phủ bọn họ lễ mừng năm mới muốn ăn chút thịt, thế nhưng phải đi cắt cỏ hương phấn về để góp phần, ô ô ô, công tử, chúng ta mau mau chạy trốn đi a.”

Nhìn cái giỏ đầy cỏ hương thảo xanh biếc trong tay Anh Nguyên, bấp chân Phượng Chuẩn cũng có chút nhũn ra. Hấn không thể hiểu nổi, này Anh Nguyên tốt xấu gì cũng là phủ tôn của một châu, như thế nào lại có thể nghèo tới tình trạng này, hơn nữa, hấn không phải vừa mới lấy mười vạn lượng hoàng kim từ trong tay của mình ư? Mười vạn lượng hoàng kim a, cho dù hấn quả thật liêm khiết làm theo việc công, đem số vàng đó dùng trên người lão bách tính, nhưng mà tham ô vài cân thịt vẫn là chuyện thuận lí thường tình đi,những ngày sống ở nha môn này sao có thể khiến hấn trở thành như thế ư? Khó trách ngay cả người hầu cũng đều không có, tám phần đều là do bị cháo cùng dưa bức mà đi rồi.

Nghĩ đến đây, nhìn bộ mặt khổ qua của tiểu Phúc tử ảnh mắt trông mong nhìn mình, còn có chính mình vốn một bụng mỡ mà bây giờ một chút mỡ cũng không có, một Phượng Chuẩn luôn luôn để ý tu dưỡng rồi cuộc nhịn không được nhảy dựng lên, cố gắng làm ra một bộ dáng nhàn nhã đi về hướng Anh Nguyên, nhẹ nhàng vỗ tay mấy cái: “Đường đường tri phủ một châu, những ngày sống trong phủ còn không bằng cuộc sống của dân thường, hảo hảo hảo, thực làm cho ta không biết nên khen người một tiếng liêm khiết? Hay là chửi một tiếng keo kiệt đây.”

Anh Nguyên ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn hấn sau một lúc lâu, bỗng nhiên nở một nụ cười sáng lạn: “Yêu, đây không phải là công tử đi phẩm hương ở kỹ viện ư? Nếu ta nhớ không lầm, các hạ hấn là phú ông thất lưng giắt tiền triệu cơ mà? Như thế nào lại xuất hiện ở trong phủ nha của ta, còn vẻ mặt thì xanh xao?”

“Người còn có mặt mũi nói, ta tới phủ của người năm ngày, mười lăm bữa cơm, bữa bữa đều là cháo, cải củ muối, không đói chết đã xem như là ta mạng lớn.”Phượng Chuẩn đã muốn quên đi chuyện báo thù, giống như một oán phụ cần rằng oán giận ở trong khuê phòng , liệt kê ra sự tàn phá vô nhân đạo mà hấn phải chịu trong năm ngày này.

“Ân? Mười lăm bữa cơm, bữa bữa đều là cháo cùng với củ cải muối, không đúng đi?” Ánh mắt Anh Nguyên chuyển hướng về phía mập đại thẩm: “Ta nhớ rõ trưa hôm trước phủ chúng ta rõ ràng cải thiện bữa ăn, làm một chút bánh ngô, nấu một nồi súp củ cải? Súp đó là do ta để mập đại thẩm đến chỗ Trương đồ tể mua hai khúc xương cho chó ăn về nấu, rất tươi đó a.”

Cho.....cho chó? Phụng Chuẩn cảm thấy mình sắp học máu . Mà mập đại thăm thì mắt mồm há hốc đứng tại nơi đó, ở đây có cái gì mà mình không biết không? Nhưng là có điểm mà nàng rõ ràng, chính là người ở trước mắt này căn bản không phải một công tử nhà giàu lâm nạn gì, nhìn thái độ ác liệt của hắn với tri phủ, nói không chừng chính là nói dối để lừa gạt mình, cố ý đến để hại đại nhân. Nghĩ đến đây, nàng bỗng nhiên quay người, không mất bao nhiêu công phu đã cầm ra một cái muôi cơm to, hướng đầu của Phụng Chuẩn chụp vào, vừa hô to: “Người dám làm hại Nguyên nhi, ta hôm nay liều mạng với người.”

“Đại thăm, chú ý thái độ, thái độ.” Anh Nguyên cố ngăn mập đại thăm lại: “Giữa hai chúng ta có chút hiểu lầm, nhưng mà điều này không liên quan tới tẩu đầu , ha ha, vị công tử này, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta đấy? Tại sao lại xuất hiện ở trong phủ nha của ta?”

Phụng Chuẩn tức giận đích nói: “Đây là đạo đãi khách của tri phủ đại nhân người ư? Để cho khổ chủ bị người đoạt mất mười vạn lượng hoàng kim đứng ở trước cửa chuồng heo nói chuyện với người? Tối thiểu cũng phải đưa chúng ta ra phòng khách, dâng một ly trà ngon chứ?”

Tâm tình của Anh Nguyên có vẻ rất tốt, hắn vô cùng có phong độ mà cười rằng: “Phải, đích thật là ta sơ sót, công tử thỉnh.”Nụ cười làm cho người khác mê muội này so với bộ mặt xấu xa hung hăng đám đá ngày đó cách xa không chỉ mười vạn tám nghìn dặm, Phụng Chuẩn đáng thương tưởng rằng chính mình vừa mới xuất hiện ảo giác, dùng sức dụi dụi mắt, khiến cho quầng thâm đã đen ở quanh mắt lại rộng thêm gấp đôi.

“Phúc nữ, đừng trốn nữa , mau ra đây. Đi theo công tử ta, trưa nay sẽ cho người ăn một bữa no.”Phụng Chuẩn vẫy tay gọi ra tiểu Phúc tử với bộ mặt sâu thẳm, sau đó hắn nghe thấy âm thanh ho khan của Anh Nguyên, hơn nữa rất rõ có thể đoán ra đây là do bị sặc.

“Phúc. Phúc nữ.”Ý thức được chính mình đích thất thố, Anh Nguyên cố gắng nhin cười to ra, lao lực đích bài trừ một cái nhả nhận tươi cười: “Tên.....tên của quý phó thật là đặc biệt.”

Mặt của tiểu Phúc tử sầm lại, đợi đến khi ngồi xuống phòng khách, nhìn “Trà ngon”Anh Nguyên tự tay mang tới, sắc mặt của hắn càng đen hơn, trộm nhìn về phía chủ tử, phát hiện sắc mặt của hắn còn kinh khủng hơn của mình, là màu xanh thẫm, đáy lòng không khỏi bội phục: rốt cuộc là chủ tử, tính nhẫn nại vô cùng cao a.

“Đây. Đây là trà ngon mà người nói ư?”Phụng Chuẩn nhìn nước trà ở trước mắt, rõ ràng là là nước, khóe miệng run rẩy vài cái.

“Đương nhiên không thể gọi là trà ngon, bất quá người phẩm kỹ một chút, vẫn là có hương vị của trà mà, bình thường ta chính mình chính là không lỡ uống, chỉ khi có quan viên thượng cấp đến thị sát mới mang ra dùng, nếu không phải bởi vì tình nghĩa người tặng ta mười vạn lượng hoàng kim, thành thật trà này ta cũng sẽ không cho các người uống đâu.”Anh Nguyên thần thái tự nhiên đích phẩm trà, Giống như đó là trà thượng đẳng nhất Thiết Quan Âm vậy.

Phụng Chuẩn chăm chú tại cốc trà ở trước mặt và gương mặt Anh Nguyên quan sát vài lần, cuối cùng hắn chỉ có thể buông tha: “Quên đi, người vẫn là cho chúng ta một cốc nước trắng đi.”Nhìn thấy Anh Nguyên vẻ mặt đau lòng, sau đó đoạt lấy chén trà trong tay mình là tiểu Phúc tử , Phụng Chuẩn cơ hồ muốn té xỉu . Quan nhân nghèo đến như vậy, hắn là chưa thấy bao giờ.

Biết tên của nhau, nói chuyện một lúc, sau khi biết được Phụng Chuẩn hai người bởi vì mình mà phải lưu lạc đầu đường, không thể không lừa gạt để vào được phủ nha của mình, Anh Nguyên rất có lương tâm thành khẩn nói : “Lúc đó là tức tối đầu óc mê muội, không nghĩ tới như vậy sẽ liên lụy các người không có chỗ ở, như vậy đi, để bày tỏ sự xin lỗi của ta, các người ở lại phủ nha đi, tuy rằng cơm rau dưa, nhưng là chỉ cần ta có cái ăn , sẽ không để đói chết các người.”

“Không cần . Nếu mỗi ngày đều là ăn cái loại rau dưa cháo đó, ta tình nguyện đói chết.”Tiểu Phúc tử vẻ mặt xem thường, rất không khách khí nói.

Lời của hắn cũng nói ra tiếng lòng của Phụng Chuẩn, đang muốn dựa vào chuyện này để dùng miệng lưỡi độc địa nói móc Anh Nguyên vài câu, đã thấy Anh Nguyên cúi đầu, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, một mảnh thanh minh hiện lên trong mắt: “Phải không? Liên bởi vì phải ăn cháo rau dưa, cho nên tình nguyện đói chết. Chẳng lẽ mạng người thực sự có phân cao thấp ư? Bởi vì các người xuất thân phú quý, cho nên chỉ có thể ăn thịt cá, thà rằng đói chết cũng không chịu ăn đồ ăn thức ăn tầm thường. Mà những dân chúng

gặp tai họa, trôi dạt khắp nơi, bởi vì xuất thân nghèo hèn, đến thức ăn tầm thường còn không có, bọn họ thà rằng ăn cây cỏ, vỏ cây thậm chí bùn đất, cũng muốn cố gắng sống sót, là như vậy đúng không?”Hắn là lần đầu tiên nói chuyện nghiêm túc như vậy với Phương Chuẩn , câu nói không nặng không nhẹ tựa như một cái chùy sắt, từng chữ từng chữ đánh vào tâm tư Phương Chuẩn.

Phương Chuẩn há hốc miệng, hắn cảm thấy mình có một bụng đạo lý hợp tình hợp lý để mĩa lại, nhưng là lời đến miệng, lại giống như không có câu nào có thể phản bác lại Anh Nguyên. Nhất là đối mặt với cặp mắt trong veo như nước mùa thu kia, trái tim hắn không tự chủ đập nhanh lên*, không có chút tự giác cố gắng giành vinh quang cho chủ nhân của nó nào cả, làm cho hắn hiện tại chỉ có thể mất mặt há hốc mồm giống như cá xa nước vậy, lại cái gì cũng nói không nên lời, thứ duy nhất ra khỏi miệng, là một đạo nước miếng có thể khiến cho mặt mũi của hoàng đế hắn mất trầm trọng.

*(hu, cái câu này vốn là “ trái tim đáng thất vọng bắt đầu thích thích đập”. vì không nói xuôi dc, nên ta quyết định thay cả câu!!!!)

Anh Nguyên lại nhú lại mày, cả khuôn mặt của tiểu Phúc tử đều nhăn lại giống như da bánh bao. Thật sự là gặp quỷ , chưa có nghe qua chủ tử có tật xấu hảo nam sắc a , tuy rằng hắn ngẫu nhiên cũng có ngoạn ngoạn hậu hoa đình , hơn nữa tổ tiên của chủ tử cũng có lập mấy vị nam phi nam hậu, nhưng chủ tử chính không hề có chút ý tứ gì về phương diện này, Anh Nguyên đơn giản chỉ là đẹp một chút, so với mỹ nhân trong hậu cung cũng chỉ bình thường, rốt cuộc điểm nào có thể khiến chủ tử trở thành như vậy, tám phần là do mấy ngày nay chỉ thấy mặt đại thẩm, cho nên chủ tử mới có thể như vậy, đúng, nhất định là như vậy.

“Người. Sẽ không là lại muốn bỏ ra mười vạn lượng hoàng kim để cho ta tranh hoa khôi đấy chứ? Nếu là vậy, ta thực hoan nghênh a.”Thanh âm của Anh Nguyên sắc như một lưỡi dao, sừ sừ sừ cửa vào trái tim mê đắm của Phương Chuẩn, làm cho hắn giật mình tỉnh dậy.

“Ta. Ta mới không có, ta chỉ là muốn hỏi một chút, trong phủ chúng ta khi nào mới có thể ăn thịt, chỉ cần một chút thịt cũng được a.”Ông trời, vì cái gì những ngày khốn khổ vô nhân đạo như thế này mà mình lại có hứng thú để tiếp tục, nhất định là bởi vì lòng hiếu kỳ, đúng vậy, chính là lòng hiếu kỳ, chính mình là vì hiếu kỳ về vị trí phủ kỳ lạ ở trước mắt này, tò mò rốt cuộc đến khi nào mới có thể ăn thịt nên mới làm như vậy. Phương Chuẩn cố tình bỏ qua sự thật trong khoảnh khắc Anh Nguyên đã làm hắn nổi lên phản ứng của nam nhân.

Không mong đợi, mắt của Anh Nguyên mở to ra , sáng ngời hữu thần nhìn về phía hắn, thanh âm hưng phấn có chút biến điệu : “Người. Người nói người muốn ăn thịt, vậy trên người người còn có tiền hay không? A, ta biết người nhất định có, làm gì có ai tiêu sạch tiền trên người mình trong chốc lát chỉ vì người khác bao giờ, Phong Chuẩn, trên người người nhất định còn tiền có đúng hay không? Phố tây có một quán ăn tên là Lưu Ký, món nướng ở đó cách mười dặm đều có thể ngửi được mùi thơm. Phố đông có quán thịt Trịnh ký, nghe nói đó là nơi bán thịt tươi nhất ở thành Hưng Châu chúng ta . Phố nam có một hàng giết dê lấy thịt bán, lão bản là người Hồi, tay nghề không thể chê. Phố bắc có.”Không ngại hình tượng mà đứng lên, Anh Nguyên khoa trương quơ quơ cánh tay của chính mình, thịt a, hắn cũng muốn ăn thịt a.

5. Chương 5

Mang theo đôi mắt thâm quầng đi theo Anh Nguyên mấy dặm được núi lầy lội. đi vào một mảnh rừng rậm rạp. Anh Nguyên dừng lại cước bộ, cười nói: “Chính là nơi này , Lâm Phong, đây chính là một vùng đất tốt a, chẳng những có ngon cỏ hương thảo tươi ngon, còn có rất nhiều loại rau dại, hơn nữa đêm qua lại có mưa, hôm nay nhất định sẽ có những cây nấm bự bầm đây , ha ha, các người cả ngày kêu ca thức ăn không tốt, hôm nay liền cải thiện một chút, Mập đại thẩm làm thức ăn từ rau dại cũng không phải ngon bình thường đâu nha.”

“Cỏ hương thảo! rau dại! nấm?”Đừng nói Phương Chuẩn nghe đến sững sờ, liền ngay cả tiểu Phúc tử đều là không hiểu ra sao. Những người hơi có địa vị trong hoàng cung Phương triều chính là không nhìn thấy

nấm cái thứ này, cái thứ này sinh ở môi trường hoang dã, chia thành có độc và không có độc, cho dù là nấm không có độc, ai dám bảo đảm chưa từng có độc vật nào động qua, chỉ cần nhỏ hai giọt độc, vạn nhất là đưa cho chủ tử hoặc nương nương, tổng quản thái giám ăn mà xảy ra chuyện, ai sẽ gánh trách nhiệm này a, bởi vậy nấm tuy là mỹ vị trong dân gian nhưng trong cung lại rất ít thấy, Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử đến nghe cũng chưa từng nghe qua.

“Được rồi, chúng ta phân công nhau mà làm, phải nhanh, nếu không chẳng những sẽ có người đến tranh với chúng ta, còn chậm trễ thời gian thăng đường của ta.” Anh Nguyên nghiêm trang nói xong liền ngồi xổm xuống, rất nhanh đã cắt được một bó cỏ tươi ngon.

“Nga, công tử nhà giàu không biết cỏ dại rau dại cũng bình thường, nhưng mà đến nấm, các người như thế nào cũng không biết, thật là được nhiều chiều chuộng.” Anh Nguyên một bên than thở, một bên lớn tiếng phân phó: “Đi, các người đi theo ta, vừa học vừa hái, đào, cắt. Hiểu chưa? Nếu không lấy được đủ mục tiêu dự định, cũng đừng ăn thịt heo của năm nay.” Lời của hắn vừa dứt, Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử vội vàng nhắm mắt theo đuôi hắn, bắt đầu khóa học đầu tiên của bọn họ về cuộc sống.

Thái dương dần dần lộ ra, quang mang nhu hòa xuyên thấu tán lá cây chiếu xuống, hai cái làn trong tay Anh Nguyên đã chứa đầy, thấy không thể đựng thêm được nữa, hắn mới đứng thẳng người lên, nhìn về phía hai người đang nỗ lực không ngừng ở phía không xa, trong lòng hắn phiếm thượng một tia kinh ngạc.

Tuy rằng dạy rất kỹ lưỡng, nhưng không thể phủ nhận, trong lòng hắn, căn bản là không trông cậy vào hai vị công tử nhà hoàn xuất thân phú quý này sẽ ngoan ngoãn làm loại việc này, nhất là Phượng Chuẩn, một người tiêu sái bất phàm như vậy, thế nào có thể cam tâm tình nguyện ngồi xuống mặt đất, giống dân phụ bình thường mà hái rau dại, hái rau cho heo đây. Nhưng là bây giờ, nhìn thấy cái thân ảnh cao ngất kia chỉ vì một yêu cầu bốc đồng của mình, mà mồ hôi đổ như mưa dưới ánh triều dương mà vội vã làm, Anh Nguyên vừa kinh ngạc, trong lòng đồng thời lại dâng lên một cỗ cảm động.

Hắn nhẹ nhàng đến bên người Phượng Chuẩn, đang muốn mở miệng nói mấy câu cảm tạ an ủi gì đó, lại trong nháy mắt hiện lên một tia xem thường.

Thứ nhất chưa nói đến mấy bó rau dại đáng thương trong giỏ, riêng cách Phượng Chuẩn hái rau, hắn cũng không dám gật bừa.

“Uy, người cho rằng mình đang lấy nhân sâm sao, làm gì mà nhỏ cả ra thế, hết rồi rồi, sang năm rau dại sẽ không mọc lên tiếp được có biết không?” Anh Nguyên tức giận hét lên, dọa Phượng Chuẩn nhảy dựng. Áo nào đứng lên: “làm sao, hái cái này không giống với lấy nhân sâm ư? Ta còn tưởng rằng nó không khác nhau chút, rễ cũng có giá trị chứ. Nếu biết không cần nhỏ rễ, ta phí sức làm vậy làm gì, người có biết rễ của nó sâu bao nhiêu, khó lấy đến thế nào không?”

Anh Nguyên thật sự đã phục, nhần nại mà giải thích: “Rau dại rau dại, chính là lấy lá dễ ăn thôi. Rễ của nó? Chúng nó đều lớn tại đây mười mấy năm thậm chí vài chục năm rồi, rễ ăn xuống đất có thể không sâu ư? Quên đi quên đi, lần này cứ như vậy đi, lần sau lại đến.” Vừa dứt lời, phía sau vang lên một tiếng kêu thảm

“Cái gì? Còn có lần sau, Anh đại nhân, người tha chúng ta đi.” Tiểu Phúc tử xách một giỏ cỏ, sắc mặt bất thiện mà trừng Anh Nguyên. Nói đùa, nếu là bị mấy tên gia hỏa trong cung kia biết được lần này hắn với chủ tử ra ngoài hái cỏ cho heo, tiểu Phúc tử hẳn sau này trong cung còn muốn làm người không a.

“Các người không phải là cần ở đến năm mới ư? Vậy đương nhiên sẽ có lần sau, nhưng mà người yên tâm, không có mấy lần đâu, qua vài trận mưa thu, sẽ không còn rau dại và nấm tươi tốt như vậy.” Anh Nguyên buồn bã thán, trong giọng nói tràn ngập sự thất vọng và tiếc hận.

Phượng Chuẩn lẳng lẳng nhìn hắn, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia bỗng nhiên bị bao trùm bởi một lớp u ám, trong lòng hắn cũng không biết vì sao, vừa mới còn bởi vì Anh Nguyên buông tha chính mình mà thấy may mắn không thôi, lúc này lại không muốn dễ dàng buông tha. Đột nhiên quay người, hắn quả quyết nói: “Các người chờ ta một chút, nếu đã biết hái như thế nào, ta rất nhanh sẽ lấy được nhiều hơn các người, hừ, trong thiên hạ còn có thể có việc làm khó Phượng..... Lâm Phong ta ư?” Vừa nói, trên tay lập tức nhanh chóng làm việc. Mặc kệ mất mặt cũng được, không chịu nổi cũng thế, dù sao hắn chính là không muốn nhìn thấy biểu tình này của Anh Nguyên.

Thái dương dần dần lên cao, thẳng ba người vẽ thẳng lợi men theo sơn đạo xuống núi, tâm tình đều là vô cùng tốt. Bao gồm cả tiểu Phúc tử khi trên núi oán trời oán đất, hắc tử nhỏ tiến cung, vài tuổi đã được phái đi hầu hạ vị thái tử này, bởi vì có thể cùng hắc tử kết làm việc xấu mà khá được trọng dụng, chút tuổi nhỏ nhỏ đã có thể hô phong hoán vũ ở trong cung, đây là thu hoạch mà lần đầu tiên hắc tử dựa vào đôi tay của chính mình để hái được, trong lòng thỏa mãn a, hắc tử còn như thế, Phượng Chuẩn thì không cần nói nữa. Anh Nguyên lại bởi vì thu hoạch khá khẩm mà cười mở cả mặt.

“Từ từ, Anh Nguyên, chúng ta giống như đi lầm đường.” Phượng Chuẩn không hổ là thông minh, sau khi đi qua bảy cái ngã ba, hắc tử liền quyết đoán mà nói ra phương hướng.

Anh Nguyên trầm mặc một chút, cước bộ vẫn không dừng, ngay tại thời điểm Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử không hiểu ra sao, hắc tử mới thấp trầm nói: “Không đi nhầm, ta. . . . mang bọn người đi một chỗ. . . . Đi một cái các người có thể là. . . . nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến bao giờ.”

6. Chương 6

Sự hiếu kỳ của Phượng Chuẩn và Tiểu Phúc tử nổi lên, nơi chưa từng tưởng tượng đến? Trong thiên hạ sẽ có nơi như vậy sao? Tuy rằng bọn họ thân ở hoàng cung, chính là vài năm nay, cũng ra bên ngoài không ít, huống hồ tàng thư trong cung khá nhiều, cho dù chưa có xem qua, cũng nhìn qua vài chữ, làm gì có chỗ nào thần bí như vậy đâu?

Đang nghĩ, thấy ở nơi đó đã có mấy bộ khoái đang ngáp dài đứng ở đó đợi, trong tay mỗi người đều đẩy phụ giúp một chiếc xe đẩy, phía trên chở đầy những bao, Phượng Chuẩn càng cảm thấy nghi hoặc, cùng tiểu Phúc tử lặng lẽ nhìn nhau, dùng tuyệt kỹ truyền âm nhập mật nói: “Anh Nguyên này sẽ không phải là một đại tham quan, hiện tại sự việc bại lộ, cho nên muốn chạy trốn đây chứ?”

Tiểu Phúc tử”Phi”bật cười một tiếng, chủ tử không hổ là chủ tử, lập tức có thể tìm cho sự việc lạ lùng này một lí do, tạm thời bất luận thiệt giả, giải thích này vẫn là khá hay. Vừa định đến nơi đây, chợt nghe Anh Nguyên trầm thanh nói: “Được rồi, mọi thứ đều ở trong này, chúng ta đi thôi.”Nói xong sắc mặt hắc tử trở lên âm trầm, cũng không để ý hai người Phượng Chuẩn, đi đầu tiến về phía trước.

Dọc theo đường đi, Phượng Chuẩn rõ ràng nhìn ra tâm trạng Anh Nguyên cực kỳ không tốt, hắc tử thật sự không hiểu. lúc còn ở trên núi không phải còn là cười cười nói nói hay sao? Như thế nào trong thời gian nháy mắt đã thay đổi? Hỏi bọn bộ khoái, bọn họ chỉ đều đáp lại một câu cho có lệ: “Tối nơi rồi biết.”, có thể nhìn, tâm trạng của mọi người đều rất áp lực.

Lại đi thêm hai dặm đường núi, Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử bất tri bất giác dừng cước bộ, kinh ngạc nhìn thấy một mảnh phòng ở liên miên vô tận, giống như chuồng bò, trải dài hơn hai mươi dặm. Đúng vậy, là phòng ở, mặc dù ở trong khái niệm của Phượng Chuẩn, những thứ này không thể gọi là phòng ở, nhưng mà trừ bỏ cái này, hắc tử càng không thấy còn từ nào khác có thể thích hợp hơn để hình dung những thứ này.

Có mấy người ở trong phòng ra ra vào vào nhìn thấy Anh Nguyên, hưng phấn hô to: “A, là Anh tri phủ lại đây, mọi người ra nhanh đi.”Lời còn chưa dứt, Những người quần áo tả tơi đã chạy như bay về phía bên này.

Tiểu phúc mục trừng khẩu ngọc, lẩm bẩm nói: “Những người này. . . . Như thế nào giống như. . . . dân chạy nạn vậy? Còn nói cái gì ‘mọi người ra nhanh’, bọn họ muốn đi cướp kho lúa à.”

Anh Nguyên nhìn hắc tử một cái, trầm thanh nói: “Bọn họ không phải giống dân chạy nạn, bọn họ chính là dân chạy nạn, gia hương lâm vào tuyệt cảnh, phiếu bạt lưu lạc, không chỗ nương tựa, cuối cùng dừng chân tại đây.”

Không để thời gian cho hai người đang sợ ngây người thời gian để hỏi, càng ngày càng nhiều dân chạy nạn trào ra từ trong phòng, mọi người thành từng mảng từng mảng ủa lại, giống như những đám mây đen lớn.

Một bộ khoái thử dài: “Đại nhân a, số người so với thời điểm chúng ta tới tháng trước, chính là càng nhiều, nếu tiếp tục như thế này, chúng ta cũng không cung cấp đủ cho bọn họ a, thật sự là đau đầu chết mất.”

Anh Nguyên không nói gì, cố gắng nặn ra một nụ cười, hắn nói với những người chạy nhanh nhất đến chỗ này: “Hổ tử, số người lại tăng thêm bao nhiêu? Không biết lần này mang đến cho đủ phân hay không, bởi vì có một chút thu nhập ngoài mong đợi, ta có mang thêm một chút gạo mì, người xem xem, nếu đủ phân, tối nay cấp cho mọi người một bữa ăn no đi.”

Sắc mặt Phượng Chuẩn tối sầm lại, hắn đương nhiên biết “thu nhập ngoài mong đợi” Chỉ chính là chỉ cái gì.

Kẻ tiểu Hổ này xem ra quản sự của nơi này, nghe được lời của Anh Nguyên, hắn thành khẩn nói: “Anh đại nhân, chúng ta đã vô cùng cảm kích, Nếu không có người tốt bụng tặng gạo tặng mì cho chúng ta, mọi người đã sớm đói chết, mỗi ngày đều có lương thực để ăn như bây giờ, giúp chúng ta sống sót, đã là ông trời đối đãi không tệ với dân chạy nạn chúng ta, còn nói cái gì ăn no, ai, chúng ta hiện tại đã sớm không còn ôm loại ảo tưởng này rồi.”

Anh Nguyên không nói, trên mặt tràn đầy vẻ xấu hổ, thật lâu sau mới nói: “Là ta vô năng, không dám cãi lại mệnh lệnh của cấp trên, nếu không cũng sẽ không đem bọn người tới nơi này, không cho các người vào thành.”Hắn nói xong, sớm sớm đã có âm thanh quát rung trời: “Không liên quan đến đại nhân, đại nhân không cần tự trách.”

Anh Nguyên gật gật đầu, lại nói: “Cho dù khó khăn như thế nào, lương thực của trẻ nhỏ đều không thể giảm, hổ tử, có thể làm được không?”

Hổ tử gật đầu cười khổ: “hài tử dưới mười tuổi miễn cưỡng có thể làm được, hơn mười tuổi, nhất là nam hài tử, thật sự không thể ăn no, nhưng mà đại nhân yên tâm, cũng không để bọn nó bị đói quá đâu, hướng hồ đại nhân đưa chúng tôi giống cây. Những đất hoang được khai khẩn ra, tuy rằng mùa màng không tốt, nhưng năm nay nói vậy cũng có chút thu hoạch, lại không cần nộp thuế, cho nên qua một thời gian, cuộc sống sẽ không gian nan đến như vậy nữa.”

Anh Nguyên gật đầu không nói gì, phát tay cho bọn bộ khoái đem lương thực dỡ xuống, lại lấy hai cái giỏ rau dại và nắm từ trên tay Phượng Chuẩn và tiểu Phúc tử, cùng với của mình, đưa cho mấy phụ nhân nói: “Đây là rau dại tươi mới hái được từ trên núi, cho các người nấu một bữa ngon đi, rau dại ở phụ cận, có cần cũng đã bị ăn hết từ lâu.”

Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử vẫn khiếp sợ nhìn, loại chuyện người chết đói ngàn dặm này bọn họ không phải chưa từng nghe qua, chính là không nghĩ tới đây là chuyện có thực, chuyện này ở Phượng triều giàu có chính là không thể tưởng tượng, may mắn nhóm người này gặp gỡ được vị quan tốt như Anh Nguyên, nếu không nơi này đã sớm là xác đầy mặt đất rồi.

Anh Nguyên lại dặn dò Hổ tử vài câu, mấy đứa nhỏ đều vây quanh người hắn lúi rúi nói chuyện. Bỗng nhiên theo phương xa truyền đến một trận vó ngựa dồn dập, mọi người đều nhìn về hướng đó, chỉ thấy trên ngựa là một bộ khoái tri phủ nha môn ngồi ngay ngắn, phát tay hô lớn: “Đại nhân mau hồi phủ nha, có. . . . Có đại sự phát sinh.”trong thanh âm kia tràn đầy sự hoảng sợ bất an, nhất thời làm cho tâm tình của mọi người lại trầm thêm vài phần.

7. Chương 7

Vội vàng chạy về nha môn, còn chưa vào cửa, mọi người đã bị một cái kiệu lớn hoa lệ làm cho kinh ngạc. Trên bốn góc của cái kiệu này, thế nhưng là những chuỗi trân châu được nối vào với nhau. Tuy rằng trân châu cũng không phải mặt hàng đứng đầu, nhưng mà loại hàng thượng phẩm này lại dùng để trang trí kiệu, cũng đủ làm người ta chấn kinh rồi. Ngay cả long liễn của Phượng Chuẩn chính mình, cũng còn chưa đạt đến được trình độ này.

Anh Nguyên gật gật đầu, không thêm lời nào, cất bước vào chính sảnh. Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử tuy rằng vô cùng tò mò, nhưng lại cố gắng nhịn xuống, sau khi xách giỏ cỏ hương thảo đưa cho mập đại thẩm, lại lặng lẽ nghe ngóng tự tình phát sinh trong nha môn.

Ai ngờ một mập đại thẩm luôn trung thành chấp hành tinh thần “tam cô lục bà”(buôn chuyện), hôm nay nhưng lại một từ cũng không nói. Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi. Rời đến địa phương cách mập đại thẩm hơn năm mươi mét, đôi tai còn thính hơn cả cẩu của bọn họ mới nghe thấy mấy câu nói thầm của mập đại thẩm: “Ai, lũ cẩu quan này, bị đạo đãi khách của Anh nhi đến nổi ba năm cũng không dám bước vào thành Hưng Châu, hôm nay là có chuyện gì đây? Ai, lão bách tính chỉ sợ là lại không xong rồi.”

Tiểu Phúc tử còn muốn nghe tiếp, Phượng Chuẩn lại kéo hắn đi. Mãi cho đến một góc không người, hắn mới nhỏ giọng nói với tiểu Phúc tử: “Không cần hỏi nữa, ta đại khái có thể đoán ra được dụng ý của tên đại quan kia đến đây.”

Tiểu Phúc tử lập tức dùng ánh mắt sùng bái nhìn chủ tử nhà mình, vừa phát ra những lời ca ngợi buồn nôn: “Chủ tử a, ngài thật sự là thượng thiên hạ địa không gì không biết, không gì không làm được, tiền thì biết tới năm trăm năm, hậu cũng biết tới năm trăm năm.” Chưa nói xong đã bị Phượng Chuẩn đánh gãy, hắn quát một tiếng: “Nói bậy bạ gì đó, người nghĩ chủ tử ta là thầy bói sao? Ta bất quá là xem xét thời thế, đại khái đoán ra mà thôi.”

“Vậy cũng thật là giỏi a, nô tài không có đoán ra gì cả.” Tiểu Phúc tử cười thấy lòng: “Cái kia. Chủ tử, ngài có thể chỉ điểm một chút cho nô tài, làm cho nô tài cũng tiến bộ chút đi.” Nói thật dễ nghe, kỳ thật nếu là hắn cũng không biết đáp án, chỉ sợ cũng sẽ tò mò mà chết.

“Trần tướng quân hẳn là bắt đầu tiến công, tên đại quan kia đến, chính là muốn quân lương, hẳn là như vậy không sai đi.” Về mặt Phượng Chuẩn trầm tư, càng nghĩ lại càng cảm thấy mình đoán không sai, càng nghĩ lại càng cảm thấy mình anh minh cơ trí, trí tuệ siêu quần.

※※※※※※※※※※※※※※※※

Thời tiết đầu thu tuy rằng vẫn còn chút nóng bức, nhưng đêm khuya đã có thể cảm thấy hương vị “dạ lương như thủy”(câu thơ dùng để hình dung trời đêm mát mẻ...). Hơn nữa hôm nay là ngày trăng tròn, ánh sáng nhu hòa chiếu nghìn dặm, cây cối phía trước cửa sổ sum suê đều đang lay động dưới ánh trăng, càng làm thêm vẻ mê người của đêm tối.

Phượng Chuẩn trở thân mình, lại như thế nào cũng ngủ không được, lặng lẽ ngồi dậy khoác lên kiện quần áo, chậm rãi đi ra bên ngoài. Hắn không có đánh thức tiểu Phúc tử, tiểu tử này mấy ngày qua vẫn kêu gào là đói không ngủ được, kỳ thật là tham tới ngủ không được, trong nha môn tri phủ tuy rằng không có dầu nước, bánh ngô dưa muối vẫn là đủ ăn. Khó khăn lắm tối nay hắn mới ngủ an giấc một chút, Phượng Chuẩn cũng không nhẫn tâm quấy rầy một nô tài trùng thành tận tâm như vậy.

Ngẩng đầu nhìn lên mặt trăng tròn trên bầu trời, hắn nhịn không được tán thưởng một tiếng: “Hảo ánh trăng.”

Đã bao lâu không có cảm giác thoải mái như vậy rồi, vó ngựa không dùng để cải trang vào thành Hưng Châu, tiếp theo lại xảy ra sự cố hoa khô, sau đó chính mình cùng tiểu Phúc tử liền trà trộn vào tri phủ nha môn, ai ngờ được từ đó đã nhảy vào lò lửa, không bữa nào được nhìn thấy thức ăn mặn, đối với một Phượng Chuẩn luôn có cảm y ngọc thực mà nói, có thể chịu được đến giờ mà không đào binh thì đã là kỳ tích, làm sao còn có tâm tư thưởng thức cái gì mà sơn thủy nhật nguyệt a.

Bất quá tối nay tâm tình của hắn vô cùng tốt, Trần tướng quân đã sắp bắt đầu tiến quân, đại Hàn triều diệt vong chỉ là chuyện sớm muộn, vậy thành Hưng Châu này chẳng phải là chỉ còn lại mấy ngày hay sao? Hưng phấn huyết một tiếng huyết sao, Phượng Chuẩn “ác độc” nở vài nụ cười, thầm nghĩ: Anh Nguyên chết tiệt, người dám trước mặt mọi người tính kế trâm, chờ dẹp xong Hưng Châu, xem trầm như thế nào trả cả vốn lẫn lãi mỗi thù này.

Mới vừa ở trong lòng phát ra lời thề hùng hồn, từ cái đình nhỏ gần bên liền truyền đến một thanh âm thờ dài lo nghĩ quen thuộc, đột nhiên gió nổi lên, mặt nước gợn lên những lớp sóng nhỏ, trái tim sắt đá của Phượng Chuẩn cũng nổi lên từng đợt sóng. Hắn rón ra rón rén đi tới bên người Anh Nguyên, xuất thần mà

nhìn tới thân ảnh cao ngất trước mặt, chính mình cũng bởi vì cảm giác u sầu bao quanh hần mà mặc danh thêm một tia phiền muộn.

“Khụ khụ, Anh Nguyên, người có việc gì không giải quyết được ư? Nói ra cho ta nghe một chút, có lẽ có thể giúp người một chút.” lời nói của Phương Chuẩn tuy rằng tỏ rõ sự quan tâm thành khẩn, nhưng trong lòng hần không mấy may có chút ý tứ vì vị giai nhân trước mặt mà lệnh Trần tướng quân thu binh nào, hành vi vô sỉ này hoàn toàn là mèo khóc chuột mà ra.

Anh Nguyên xoay người lại, nhìn Phương Chuẩn một lúc lâu, Ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm về phía hần, đang nghĩ đối phương có phải đã biết được thân phận thật của mình hay không, có cần giết người diệt khẩu hay không, Anh Nguyên bỗng nhiên lao đến gắt gao ôm lấy hần lớn tiếng khóc rống: “Tiền a, bạc a, vàng a, ô ô ô, ta cần tiền a, Lâm Phong, người vì sao không phải là kim nhân (người bằng vàng), như vậy ta cũng sẽ không buồn giống như bây giờ rồi .”

8. Chương 8

“Cái kia. Ta không phải kim nhân cũng là chuyện không thể nào, người cũng đừng ôm cái loại vọng tưởng này .” Phương Chuẩn nhẹ nhàng buông ra thân mình ở trong lòng, trong lòng không biết vì sao lại nổi lên cảm giác từ bỏ, hần cường chế xuống dưới, hỏi: “Làm sao vậy? Mười vạn lượng hoàng kim người còn ngại không đủ, còn hận ta không phải là kim nhân, làm người nên tham như thế đi? Nếu không phải những việc người đã làm, ta tuyệt đối sẽ không tin người là một thanh quan.”

Ánh mắt Anh Nguyên mới một khắc trước đó còn hoạt bát rực rỡ nháy mắt đã trở nên ảm đạm, ngồi xuống phiến đá phía dưới, xuất thần nửa ngày mới nói: “Đánh giặc , hơn nữa lại là cường địch, Hoàng Thượng muốn ta trong vòng nửa tháng phải có đủ một trăm năm mươi vạn lượng bạc, để làm quân lương. Lâm phong a, người có biết thu thuế thành Hưng Châu của ta một năm là bao nhiêu không?”

Phương Chuẩn thành thành thật thật lắc đầu: “Không biết, bắt quá theo như sự keo kiệt của người.” Lời còn chưa dứt, nhìn đến ánh mắt Anh Nguyên ngược lại, hần vội vàng ha ha nói : “Không đúng không đúng, là yêu dân như con, vậy nhất định là sẽ không nhiều, huống chi người lại thanh liêm như thế, nửa điểm không tham, đúng hay không?”

Anh Nguyên cười khỏ một tiếng nói: “không quá bốn mươi lượng bạc, hừ, 150 vạn lượng bạc trắng, tương đương với ba mươi vạn lượng hoàng kim, cho dù có đem thành Hưng Châu của ta đào lên một lần, cũng không có được nhiều như vậy a.”

Phương Chuẩn không cho là đúng nói: “Ba mươi vạn lượng vàng có thể là nhiều ư?” Dích xác, tại Phương Triều, châu huyện nghèo nhất, thuế một năm cũng không ít như vậy.

Anh Nguyên cả giận: “Người tưởng rằng Hưng Châu là nơi nào? Nơi giàu có giống như là Tô Hàng sao. Nơi này đất đai nghèo nàn, tài nguyên ít ỏi lại nằm ở vùng hẻo lánh, có thể phồn hoa giống như ngày hôm nay, haizz, không phải là ta khoe công, bởi vì ta đã ra những chính sách ưu đãi cho những thương nhân buôn bán, mới khiến cho khách tứ phương tập hợp lại , làm cho nơi này phát triển dần lên. Hiện giờ những địa phương giàu có khác ở Hàn triều, quan nhân phần lớn đều vô cùng tham lam, muốn vợ vét cũng không vợ vét nổi nữa , vì thế trên dưới triều đình đều đem con mắt đặt tại cục xương vẫn còn chút thịt Hưng Châu này.”

Phương Chuẩn bĩu môi: “Kia cũng không trách được người khác, hoàng đế của các người ngu ngốc, chẳng trách được người ta tấn công, từ xưa đến nay, nhục nhọc cường thực chính là chính là đạo lý thiên kinh địa nghĩa.” Lời còn chưa dứt, đã bị Anh Nguyên lớn tiếng hét mắng, chỉ thấy hần quắc mắt trừng, thấp giọng mắng: “Người nói cái gì? Người dám vũ nhục Hoàng Thượng, vũ nhục đại Hàn chúng ta, Lâm Phong, ta liều mạng với người.” Hần nói xong phóng người lên trên, giơ tay thành nắm liền đánh.

Phương Chuẩn không dám lộ ra võ công thâm sâu, chỉ có thể vừa chạy quanh đình vừa xin khoan dung: “Ta không phải có ý đó a, ta chỉ là thấy người bị bọn họ làm cho khổ sở, bênh vực cho người thôi, người

không thể không biết hảo tâm a, người nói Hoàng Thượng các người tốt, vậy những nạn dân ở ngoài thành kia là do đâu? Khiến cho con dân của mình phải lưu lạc không nơi nương tựa, đây là hành vi của một minh quân ư?”

Anh Nguyên vô lực ngồi xuống, một lúc lâu sau vẫn cãi chày cãi cối nói: “Hoàng Thượng là người tốt, bất quá tính cách yếu đuối một chút, bị đám gian thần này che mắt, nếu không hẳn. Hẳn cũng sẽ không trở thành như vậy. Hẳn. Hẳn lúc trước thời điểm gặp ta trên kim điện, đối ta. Đối ta rất tốt.”

Phượng Chuẩn hừ một tiếng, đang muốn mỉa mai lại, chợt thấy Anh Nguyên đỏ mặt, lớn tiếng nói: “Người không cần phải nói, Hoàng Thượng là hoàng đế tốt, ở lòng ta, hẳn chính là hoàng đế tốt.” Trừ bỏ lần đó ở kỹ viện, hẳn chưa bao giờ nhìn thấy Anh Nguyên không nói đạo lý như thế, trong lòng không khỏi cũng tức giận, thầm nghĩ: ta còn cho rằng hẳn là một nhân tài, bất quá cũng chỉ là một hủ nho mà thôi. Ánh mắt lạnh đi, hẳn lại “Hừ” một tiếng, xoay người muốn rời đi.

Trong lòng vẫn nề hà vương bận người vẫn còn đang đứng dưới ánh trăng, đã quay người đi, lại nhìn không được mà quay đầu lại nhìn thoáng qua, nương theo ánh trăng, chỉ thấy cặp mắt trong veo như nước mùa thu kia trở nên ướt át, hẳn sợ hãi, vội trở lại thấp giọng nói: “Uy. Người. Người không phải muốn khóc đi? Đại. Đại nam nhân. Như thế nào lại khóc? Như thế nào. Có thể khóc chứ.” Vừa dứt lời, Anh Nguyên dụi nước mắt đã muốn thẳng xuống dưới, một bên nói: “Đại nam nhân. thì làm sao? Lúc khổ sở lại không thể khóc ư?” Nói xong liền lau đi nước mắt, ngắt đầu nói: “Ta là vì dân chúng đại Hán sắp phải chịu cảnh chiến loạn mà khóc, là vì thành Hưng Châu do ta vất vả mới phát triển lên sắp bị hủy hoại trong chớp lát mà khóc, có cái gì mất mặt đây.”

Phượng Chuẩn cả đời này, người như thế nào cũng đều đã gặp qua, duy chỉ có Anh Nguyên này, là hẳn chưa bao giờ gặp qua. Trên khuôn mặt kia rõ ràng là tràn đầy vẻ cương liệt, nhưng những giọt nước mắt lại tràn đầy vẻ đau khổ, tổ hợp mâu thuẫn như vậy, nhưng lại làm cho con người tuần mỹ này càng lộ ra sự mỉa mai hoặc chết người hơn. Người xuất sắc hẳn đã gặp nhiều, nhưng có thể làm cho hẳn tâm động như vậy, duy chỉ có Anh Nguyên mà thôi.

Chấp nhận số phận mà hít vào một hơi, tiến lên lau đi nước mắt của Anh Nguyên, cười khổ nói: “Ta biết ta chính là kẻ coi tiền như rác, người hãy tận lực mà cười ta đi, nhưng không được cười trước mặt ta, nếu không. hừ.” Nói xong lại thở dài một hơi, một bàn tay run rẩy hướng về phía ***g ngược mình lấy ra...

“.....” 1 người thì ngu trung, 1 người thì đại gái... ai không đại trai...

9. Chương 9

Cho đến khi nhìn thấy biểu tình đau cắt da cắt thịt trên mặt đối phương, Anh Nguyên còn nửa tin nửa ngờ bản thân mình đang ở trong mộng, tai nghe đến âm thanh đau lòng của Phượng Chuẩn: “Nào, ta biết người nhất định sẽ thích nó, nhất định sẽ dùng ánh mắt nhiệt liệt gấp một trăm lần ta để nhìn nó, hừ, nghĩ đi nghĩ lại ta quả thật là tên ngốc, hơn nữa còn là đại ngốc.” Không đợi nói xong, hẳn đã thấy cái miệng của Anh Nguyên kéo tới tận mang tai, vội vàng trịnh trọng cảnh cáo: “Uy, ta nói rồi, nếu muốn cười cũng phải đợi ta đi rồi mới cười nga, đừng quên, kim phiếu hiện giờ vẫn đang còn ở trong tay ta nga.”

Anh Nguyên vội vàng thu lại vẻ tươi cười, thậm chí dùng hai tay bịt chặt lại miệng, e sợ chỉ cần không cẩn thận, thì cộng rơm ràng cứu mạng hẳn này sẽ vô duyên với hẳn. Hẳn liền mang cúi gập đầu, nhìn Phượng Chuẩn vẻ mặt không cam long đem kim phiếu đưa cho mình, lập tức đưa tay giữ nhanh lấy nó, giống như sợ nó sẽ mọc cánh mà biến mất vậy. Nương vào ánh trăng nhìn lướt qua kim phiếu, mơ hồ nhìn thấy trên kim phiếu ghi là mười hai vạn lượng. Trong lòng hẳn gao hứng, chính là không phải bởi vì vàng, mà là bởi vì thành Hưng Châu rốt cuộc có thể cứu, vui mừng vì dân chúng sẽ không phải nộp lên những khoản thuế cắt cổ.

Phượng Chuẩn thấy vẻ tươi cười nồng đậm trên gương mặt hần, xoay người bước đi, vừa nhin không được mà thầm mắng chính mình: Phượng Chuẩn a Phượng Chuẩn, người thật sự là đầu heo, là cái đầu heo đứng đầu tự cổ chí kim. Bị đoạt mười vạn lượng vàng cũng thôi đi, thế nhưng sao còn hai tăng dâng lên hai mươi vạn hoàng kim cho cừu địch của mình, người có phải bị choáng váng rồi không, hay là mắc bệnh tâm thần rồi, hần ngẩng đầu nhìn tổ tông đã thăng tiên, người còn thể diện đi gặp liệt tổ liệt tông từ trước đến nay không bao giờ làm chuyện mua bán thất thổ nữa không.

Ngay tại thời điểm hần mắng bản thân tới cẩu huyết lâm đầu (trong xã hội cũ, đây là cụm từ mê tín dị đoan cho rằng chỉ cần lấy máu chó hắt lên đầu của ma nhân sẽ làm ma nhân mất pháp lực.... nói chung nghĩa là kẻ không có lí lẽ đúng có thể biện hộ, không bằng yêu nhân), bỗng nhiên từ phía sau truyền đến thanh âm ôn nhu: “Lâm phong.”am thanh nam nhân quen thuộc, lại bởi vì ngữ khí ôn nhu chưa từng có mà làm cho trái tim hần lần thứ hai không không chịu thua kém đập loạn.

“Lâm. Cái gì?”Miễn cưỡng ổn định tâm thần, hần đứng lại cước bộ: “Ta nói rồi không được cười ở trước mặt ta.”Lời còn chưa dứt liền cảm thấy phía sau tai truyền đến một trận nhiệt khí, Anh Nguyên đứng phía sau hần, thật lâu sau mới nói: “Cám ơn người.”

“Thôi, ta cũng không vĩ đại tình thao giống như vậy đâu, vì dân chúng toàn thành mà khóc, ta chẳng qua. Ta chẳng qua. chẳng qua là.”Nói quanh co nửa ngày, cũng không nói ra được lí do nào cả, không thể nói rằng: Anh Nguyên, ta chẳng qua là không muốn nhìn thấy người khóc lóc u sầu mới dâng đến mười hai vạn lượng. lời quá khó xử và mất mặt như vậy. Phượng Chuẩn hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của chính mình, thầm nghĩ: cố tỏ ra vẻ khoan dung gì chứ, gì chứ không cần thận liên nói ra lời nói thật, sao không nói mình thật vĩ đại, vì ngàn vạn dân chúng thành Hưng Châu ? Bây giờ thì tốt rồi, tìm lí do gì để nói dối đây.

Bất quá Anh Nguyên cũng không để cho hần khó xử quá lâu, sau khi Phượng Chuẩn quanh co nói chẳng qua là..... lần thứ mười, hần nhẹ nhàng nở một nụ cười, gật đầu nói: “Ta hiểu được, người không cần phải nói, ta đều hiểu được, cho nên cám ơn người, Lâm Phong.”

Phượng Chuẩn suýt nữa nhảy dựng lên ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông người trước mặt: “Người. Người có biết. Người có biết còn làm cho ta ở đây nói lấp nhiều lần như vậy, Anh Nguyên, ta là ân nhân của người đấy, đây chính là thái độ đối đãi với ân nhân của người ư?”Tức chết hần , lớn đến như vậy chưa từng có lúc nào khó xử như vậy, làm cho Phượng Chuẩn cảm thấy mặt mũi hoàng đế hần đã mất không còn gì.

Anh Nguyên nhìn hần gấp đến độ đỏ mặt tía tai, nhin không được nở nụ cười thoải mái, một bên kéo lại tay hần, thành khẩn nói: “Ta chính là cố ý, không được sao?”nói xong hít một hơi thật sâu không khí buổi đêm tươi mát nói: “Ngày hôm nay quá chậm dài rồi , ba mươi vạn lượng hoàng kim làm cho ta thở không nổi. ta chưa từng nghĩ mình vẫn còn có cơ hội có thể cười. Người tha thứ cho ta được không?”

Anh Nguyên như vậy làm cho hần bắt đầu xấu hổ, thầm nghĩ chính mình khí lượng quá nhỏ. Quay lại cầm lấy cánh tay dài trắng nõn kia, trong lòng nhất thời nổi lên cảm giác vừa kinh hỉ vừa mãn nguyện, ngoài mặt lại cố tỏ ra thoải mái: “Thật là, có chút nhiệm vụ đó đã áp lực người thành như vậy, sao người còn làm quan lâu như vậy, làm gì có chuyện to tát gì đâu . Yên tâm, mọi việc có ta đây. Tuy rằng hiện tại trên người ta một văn tiền cũng không còn rồi , nhưng chỉ cần người cần, ta tùy thời có thể để Phúc nữ về nhà lấy, ân, tuy rằng về nhà một chuyến không phải chuyện dễ dàng gì, nhưng là Anh Nguyên, người nhớ kỹ, ta sẽ vĩnh viễn ở bên người ủng hộ người.”giống như thể non hẹn biển vậy, Phượng Chuẩn dễ dàng đưa ra cả đời hứa hẹn, nói xong hần dường như còn bất giác, giống như cảm thấy đây là lời nên nói nhất vào lúc này ở đây.

Anh Nguyên cảm động gật gật đầu: “Ta biết, Lâm Phong, ta thật không nghĩ tới người sẽ. sẽ đối với ta. sẽ quan tâm tới ta như vậy. cha mẹ ta mất sớm, từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai vì ta mà bỏ ra nhiều như vậy, thật sự. Cám ơn người.”Nói lại nói, không biết vì sao lỗ tai lại có chút phát sốt, Anh Nguyên thầm mắng chính mình vô dụng, chính mình là thật tâm cảm tạ Phượng Chuẩn, cho dù có nói vài câu buồn nôn thì cũng là hần đi, không xem mặt tăng mặt phật, thì cũng là vì mười hai vạn lượng hoàng kim kia, những lời này cũng không nên không có a. đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, bởi vậy hần không phát hiện Phượng Chuẩn sắc mặt cũng đã đỏ giống như ớt khỉ rồi.(so sánh thật thú vị “.....”)

10. Chương 10

Phượng Chuẩn cùng Anh Nguyên đồng thời kêu than ở trong lòng: trời a, tình tiết cũ kỹ như vậy, những cặp trời sinh trong những vở hí kịch hay tiểu thuyết truyền kỳ, cơ hồ tất cả đều đã trải qua tình huống như vậy, nhưng mà bọn họ luôn tưởng rằng đó chỉ là tiểu thuyết, viết đi viết lại tới nhàm chán, không nghĩ tới hôm nay đến phiên chính mình, thế nhưng cũng bị rơi vào cái hoàn cảnh này.

Cuối cùng vẫn là Phượng Chuẩn đánh vỡ cục diện bế tắc, nói đến cùng hắn cũng là hoàng đế, định lực quả thật mạnh hơn người khác. Gãi gãi đầu, hắn ha hả đích cười: “Hắc hắc, hai người chúng ta thế mà cũng có lúc tâm ý tương thông, xem ra mị lực của mười hai vạn lượng hoàng kim kia cũng không phải cường đại bình thường a, người nói có phải hay không? Chính là không biết tâm ý tương thông rồi, ta có thể hay không biết thêm một việc, một việc mà ta muốn biết nhất.”

“Chuyện gì?” Anh Nguyên hiếu kỳ hỏi, đã thấy Phượng Chuẩn lộ ra ánh mắt như lang đói: “Đương nhiên là phủ nha của ngươi đến khi nào mới có thể được ăn một chút thịt.” Nhìn đến ánh mắt trừng lớn như chuông đồng của Anh Nguyên, hắn tuyệt không e ngại, hắn phản nản nói: “Uy, người không thể trách ta hỏi vấn đề hủy hoại phong cảnh, nói thật lí do khiến ta muốn ở lại nơi này, hoàn toàn chính là vì cõi bỏ sự nghi hoặc này, nếu không ta có thể về nhà ăn sơn hào hải vị, chính là ta là người hiếu học như vậy, không biết được đáp án của vấn đề này quả thật là không cam tâm.”

Ánh mắt Anh Nguyên giống như muốn ăn thịt người, cười lạnh hai tiếng: “Người không phải nói cùng ta tâm ý tương thông ư? Một khi đã như vậy, chính ngươi đoán thử xem.” Nói xong phẩy tay áo bỏ đi, bởi vậy hắn cũng không thấy động tác lau mồ hôi của Phượng Chuẩn.

“Trời a đất a người a, ta là lâu lăm chưa có nữ nhân làm dịu, đúng, nhất định là bị ghen, nhất định là như vậy.” thì thảo nói, hướng trở về, Phượng Chuẩn một bên giống như đuổi ruồi bọ mà liều mạng xua đi ý tưởng không hay vừa nảy ra trong đầu mình: không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, hắn là muốn ăn thịt, thiên chân vạn xác muốn ăn thịt, mà không phải muốn ăn Anh Nguyên, đúng vậy đúng vậy, ô ô ô, hắn chính là muốn ăn thịt. Nhưng bất chấp hắn xua như thế nào, trong đầu lại thủy chung chuyển động bộ dáng da thịt Anh Nguyên khi cởi áo, tháo đai lưng. Ô ô ô, đúng vậy, là da thịt, không phải thịt, tuy rằng chỉ nhiều hơn một chữ, nhưng ý nghĩa lại xa tới mười vạn tám nghìn dặm, nhận thức được sự thật này, càng làm cho Phượng Chuẩn khóc không ra nước mắt.

“Phúc nữ, ngày mai chúng ta đi kỹ viện đi. Chủ tử ta. cái đó ghen quá lâu rồi.” tiểu Phúc tử đáng thương đã nhiều ngày nay khó khăn lắm mới mơ thấy một con gà quay, vừa mới đem chân gà kéo xuống đến, vẫn còn chưa đưa vào mồm, đã bị thanh âm áp lực gào lên của chủ tử đánh thức.

Một bụng tức rời giường liền nhìn thấy bộ mặt chủ tử bởi vì không thỏa mãn được dục vọng mà trở nên dài hơn cả mặt lều, liền đem toàn bộ ủy khuất lui về trong bụng. Tiểu Phúc tử rất biết thức thời mà nhanh chóng đổi sang bộ dáng cầu nỏ tài: “Cái kia. Chủ tử, như thế nào bỗng nhiên nghĩ tới chuyện này? Kỹ viện địa phương đó, không tốt lắm đâu?”

“Không đi kỹ viện, người nói đi nơi nào?” Phượng Chuẩn âm trầm hỏi, mà tiểu Phúc tử không chút nghĩ ngợi phải trả lời: “Ngay tại đây a chủ tử, nha hoàn trong phủ như người nhìn ai được, dùng chút tâm, bỏ chút tiền liền được.” rồi sao? Hai chữ còn chưa nói xong, hắn liền tự bịt miệng lại. Trong lòng mắng chính mình thật sự là ngu ngốc, với tính cách keo kiệt của Anh Nguyên, đừng nói nha đầu, ngay cả chim mẹ cũng không muốn bay vào phủ, từ trên xuống dưới chỉ có một mình mập đại phẩm là nữ nhân, còn là kiểu nữ nhân khiến người khác nhìn thấy là không thích, hắn muốn chủ tử tìm nữ nhân ở đây, không phải muốn tìm mắng thì là gì?

Ai ngờ đợi một lúc lâu, cũng không thấy tiếng mắng mỏ quen thuộc, tiểu Phúc tử trộm ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy chủ tử hắn không biết là nghĩ tới cái gì, lại si ngốc đứng ở nơi đó. Hắn liền bị dọa không nhẹ, chủ tử không nên là trong lòng dục hỏa, trong chốc lát đã bị ghen hư. Hắn vội vàng đứng dậy, an ủi Phượng Chuẩn: “Chủ tử đừng nóng vội, đừng nóng vội, chúng ta ngày mai đi kỹ viện, cái kia. Trong người

người không phải vẫn còn mười mấy vạn lượng hoàng kim ư? Ngày mai nô tài đi đổi tiền cho chủ tử, chúng ta đi kỹ viện tìm một xử nữ sạch sẽ, giải tỏa hỏa khí của chủ tử người, người xem có được hay không?”

Phượng Chuẩn hồi phục lại tinh thần, vừa vặn nghe được tiểu Phúc tử nói đến chuyện kim phiếu, khuôn mặt không nhịn nổi mà đen đi. Tiểu Phúc tử đáng thương vẫn đang không nắm bắt được suy nghĩ, không rõ tại sao móng ngựa của chính mình lại chụp lên chân chính mình, trong không gian hỗn loạn, chỉ thấy thanh âm âm trầm của chủ tử đau xót nói: “Tiểu Phúc tử, người nói ta ở tại nơi này tìm hoan, hắc hắc, đúng là chủ ý tốt, bởi vì chủ tử của người ta một văn tiền cũng không có, không tìm ở đây cũng không được rồi.” Nói lắm bầm, mặc kệ, thích chính là thích, muốn ăn Anh Nguyên chính là muốn ăn Anh Nguyên, cái gì mà hiếu kỳ ăn thịt, đó đều là lí do gạt chính bản thân mình, đường đường hoàng đế đại Phượng triều, như thế nào có thể làm ra việc không có lợi gì như vậy, dù sao Anh Nguyên cũng thu hai mươi hai vạn lượng hoàng kim của hần, bỏ ra chút trả giá như vậy, cũng là hần thôi, không phải sao? Nghĩ đến đây, Phượng Chuẩn phi thường đắc ý cười khê ra tiếng. Khéo léo che đậy lại phần kỳ vọng chợt nhói lên trong lòng hần.

11. Chương 11

Tiểu Phúc tử cứ khư khư ở bên cạnh tự cho là quan tâm mà khuyên: “Chủ tử a, đi ngủ sớm một chút đi, còn có mấy canh trời liên sáng rồi. nô tài tuy là không biết người xem trúng ai, nhưng. loại chuyện này đối với nam nhân mà nói, đều phải nghỉ ngơi dưỡng sức mới được.” Một người tận trung với bốn phận như hần một chút cũng không nghĩ đến mảnh “quan tâm” này của bản thân là hoàn toàn không biết tốt xấu.

Quả nhiên, nhắc tới loại chuyện này, là nam nhân thì luôn không tỏ ra yếu đuối, Phượng Chuẩn cũng không ngoại lệ, trừng hai mắt: “Đồ ngu, người nghĩ chủ tử ta là ai? So với đám nam nhân bình thường giống nhau ư? Ngu ngốc, lần sau không mang người đi theo nữa.”

Tiểu Phúc tử ủy khuất mà không dám nói ra, nghĩ thầm, ngài tuy rằng là hoàng đế, rốt nhưng đến cùng cũng là nam nhân a, quên đi quên đi, ngài nếu không nghe nô tài khuyên, vậy cứ thức đi. Hắc hắc, tốt nhất là mang theo hai quảng mắt thâm đen đi làm việc. Hần thực ác độc mà nghĩ thế.

Không biết là nguyên rửa thành công hay là Phượng Chuẩn ngày thường quả thật không chiếm được lòng của các thần tiên, dù sao thời điểm bọn họ tỉnh lại vào sáng sớm ngày thứ 2, Phượng Chuẩn liền trở thành mắt gấu mèo, hần hưng phấn đến cả gương cũng chưa soi, chỉ có rửa mặt, để cho tiểu Phúc tử giúp hần chải đầu liền hào hứng chạy đi tìm Anh Nguyên. Tiểu Phúc tử vốn nghĩ muốn hảo tâm nhắc nhở hần, ai ngờ nửa câu chưa nói ra đã bị chủ tử hung hăng trừng mắt nuốt trở về, chỉ có thể tro mắt nhìn hần lao đi về phía phòng Anh Nguyên, lại vội vã chạy về phía đại đường tìm người.

“Kỳ quái, chủ tử rốt cuộc coi trọng ai? Trong phủ nha này ngoài mập đại thẩm ra còn nữ nhân khác ư? Ta sao không biết vậy? Bất quá cho dù là có, nữ nhân kia có thể vừa mắt ư? Theo ta thấy trong phủ này cũng chỉ có Anh tri phủ nhìn đến còn thấy đẹp mắt.” Hần đột nhiên kinh ngạc tại nơi đó, ngay cả răng nanh cắn trúng đầu lưỡi cũng không biết: không. Không thể nào. Lão thiên gia, đây. đây sẽ không là thật, người mà chủ tử muốn lấy được ngay tại đây là. Chính là kẻ Anh tri phủ tuần mỹ giống hệt nữ nhân đó.

Lại nói Phượng Chuẩn, hưng phấn chạy vội tới đại đường, vốn muốn thưởng thức một chút tư thế xử án đoán án như thần của Anh nguyên, không nghĩ tới từ xa đã nghe thấy thanh âm giống như nữ nhân cãi cọ đầu đường xó chợ quen thuộc. Mặt hần lúc này tái rồi, đúng vậy, chính là thanh âm quen thuộc này, lúc trước ở kỹ viện, khi chính mình nhận lầm hần là nữ nhân, hần cũng là dùng loại thanh âm này nói mấy câu, rồi mới đem mình đánh cho tơi bời.

Không muốn tiếp tục chìm đắm trong quá khứ đau khổ. Hần thấy rất hiếu kỳ, lẽ ra thời điểm Anh Nguyên mất đi lí trí rất hiếm, rốt cuộc lại có ai nói hần thành nữ nhân đây? Thật là tri kỷ của cuộc đời a. Nghĩ đến đây, Phượng Chuẩn có chút kích động, bởi vì hần bỗng nhiên tỉnh ngộ, tri kỷ này cũng rất có khả năng trở thành tình địch.

Hai bộ khoái sắc mặt không tốt giống như ai đó nợ bọn họ mười vạn lượng bạc đứng lăm bằm ở trước cửa, bộ khoái giáp nói lăm bằm nói: “lũ sâu mọt hại nước hại dân này, rốt cuộc làm cho đại nhân nổi bão rồi.”

Bộ khoái ắt cũng hừ một tiếng: “Đại nhân cũng xem như khách khí rồi, đổi làm ta, buổi sáng đã đi đánh bọn chúng rồi, 150 vạn lượng bạc còn không vừa khẩu vị của bọn chúng, thấy đại nhân còn có thể lấy ra, thế nhưng còn muốn 150 vạn lượng, còn muốn cho người ta sống nữa không đây.”

Chỉ hai câu nói này, Phượng Chuẩn liền hiểu được hết thảy, đồng thời cũng vì năng lực ứng phó của quan viên Hàn triều mà giật mình. Thật sự là không thể không làm cho người ta bội phục công phu “tham” của bọn họ, vừa thấy Anh Nguyên có thể lấy ra bạc, lập tức từ sư tử há mồm biến thành hà mã há mồm, xem ra không đem toàn bộ đất đai thành Hưng Châu loạn thành 3 tầng, đám quan viên này sẽ không cam tâm. Phượng Chuẩn lại vì quyết định đánh Hàn triều của mình mà cảm động không thôi: dân chúng, Anh Nguyên a, những ngày tháng khổ cực của các người sắp qua rồi, ta Phượng Chuẩn Hoàng đế đại Phượng triều, sẽ mang kỳ binh của Phượng triều tới giải cứu các người. Lắm vào sự tự kỷ đến cực đỉnh hần cũng chưa từng có nghĩ qua, người ta có ai yêu cầu hần đến làm cứu thế chủ.

“Anh đại nhân, nói chuyện lại nói chuyện, bản quan cũng chỉ là suy nghĩ cho binh sỹ Hàn triều chúng ta, nhiều thêm chút bạc cũng là nhiều thêm mấy xe lương thực, nhiều thêm khả năng thắng trận, người bày ra bộ mặt người đàn bà chanh chua này làm gì? Đừng quên, người là ngũ phẩm tri phủ, là người làm quan. Mà bản quan, là thượng cấp của người. Thế nhưng người dám đối với bản quan nói lời không hay, thật sự là buồn cười, văn hóa quét rác, văn hóa quét rác.” Trong phòng khách đơn sơ, đại quan dáng người bệ phệ đang rung đùi đắc ý mà quan liêu, trên mặt là một bộ tức giận, thực hiển nhiên, hần bị chủ nhân của phòng khách đơn sơ này mắng không nhẹ.

“Hảo một phen hùng biện, cái gì gọi là đường hoàng, công tử ta hôm nay xem như mở rộng hiểu biết.” Phượng Chuẩn nghênh ngang tiêu sái tiến đại sảnh, đứng ở giữa hai người đang giương cung bạt kiếm, đối với đại quan kia chấp tay, nói ra lời so với Anh Nguyên còn ác độc hơn.

“Cái gì gọi là ‘suy nghĩ cho binh sỹ Hàn triều chúng ta, nhiều thêm chút bạc cũng là nhiều thêm mấy xe lương thực, nhiều thêm khả năng thắng trận’? Ta xem nên là đổi thành vì tiền đồ của cái ngân khố của người suy nghĩ, nhiều chút bạc liền tăng thêm một bậc quan tước, nạp nhiều thêm một phòng thê thiếp đi? Hừ, nhìn người toàn thân cao thấp, so với con heo đầu phì chúng ta dường ở sau viện còn béo hơn, rõ ràng không phải chủ nhân thanh liêm gì, lại nhìn các hạ cước bộ phù phiếm, mí mắt phù thùng, mỹ nhân vây quanh bên người chắc cũng không ít đi?”

Hần vừa lên đã phát huy ngay bản sắc độc mồm độc miệng, ngay cả Anh Nguyên cũng sửng sốt, mà vị đại quan kia cũng đã sớm tức giận đến toàn thân run rẩy, chỉ biết chỉ tay về Anh Nguyên cùng Phượng Chuẩn, lắp bắp nói: “Người. Các người. Các người hảo. Các người chờ xem. Bản quan. Bản quan nhất định phải tham. Anh Nguyên, bản quan nhất định phải tham tấu người một bản. Không. Không chỉ như vậy, ta sẽ cho người lãnh hết hậu quả của mọi việc ngày hôm nay.”

” Muốn bạc thì không có, muốn tham tấu thì ta mời tự nhiên.” Anh Nguyên lạnh lùng nói, xoay người sang hướng khác không để ý đến vị đại quan lòng tham không đáy nữa, mà Phượng Chuẩn nhìn vị đại quan kia rồi phát tay bỏ đi, khóe miệng không khỏi đắc ý lộ ra một nụ cười tính kế,

12. Chương 12

Không biết qua bao lâu, tâm tình Anh Nguyên mới bình tĩnh trở lại, xoay người, trên mặt là một nụ cười vân đạm phong thanh (ôn hòa, không tạp niệm), rất khó làm cho người ta tưởng tượng nổi chính hần vừa mới bị một tên tham quan làm tức chết.

“Ta tưởng rằng cơn tức của người đã hoàn toàn bạo phát, hiện tại mới biết được, tên tham quan kia rút lui đúng thời điểm, nếu không chỉ cần hần ở lại thêm một khắc, ta nghĩ hần đại khái sẽ bị người đánh thừa

sống thiếu chết.”Phượng Chuẩn chậm chậm ngồi xuống. Cho dù Anh Nguyên bây giờ tâm sự trùng trùng, cũng bị hấn đùa cho cười ra tiếng.

“Bọn họ tham quá rồi.”Hấn thở dài: “muốn uống trà không?”Thấy Phượng Chuẩn dùng ánh mắt “không cần cũng được” nhìn chính mình lắc đầu, hấn cũng ngồi xuống, hừ: “Nếu không phải hấn thật sự lòng tham không đáy, ta cũng sẽ không tức giận như thế, phải biết rằng, ta từ trước đến nay chính là người hòa ái dễ gần, khoan hồng độ lượng.”

Lúc này mồ hôi Phượng Chuẩn nhỏ xuống dưới, không chút khách khí mà phản bác: “Ha ha, ha ha ha, Anh Nguyên, người ở trước mặt một khổ chủ chỉ vì nhận sai người là nữ nhân, liền suýt nữa bị người đánh chết, còn đoạt đi của hấn mười vạn lượng vàng mà nói chính mình hòa ái dễ gần, khoan hồng độ lượng, ha ha ha, ta xem mặt của người cũng không lớn, vậy chỉ có một khả năng, là da mặt quá dày đi. Ha ha ha ha.”

“Lần trước không đánh chết người, có phải làm người cảm thấy rất không vui không hả, hay là muốn tìm một lí do cho ta đánh chết người?” Anh Nguyên ôn nhu hỏi, lập tức làm cho Phượng Chuẩn dừng ngay lại nụ cười xấu xược, biến thành nụ cười gượng xấu hổ: “Cái kia. Cái kia. Ta không phải. Ta chỉ là. Ta chỉ là bệnh vực kẻ yếu mà thôi, hắc hắc, bệnh vực kẻ yếu mà thôi.”

Anh Nguyên ngồi xuống, trên mặt nháy mắt lại chuyển sang biểu tình cô đơn, làm cho Phượng Chuẩn hoài nghi hấn có phải có khả năng đổi sắc mặt hay không (của diễn viên kịch).Lại nghe hấn sâu kín đích nói: “kẻ kia. là thị lang hộ bộ, cùng với binh bộ thượng thư thúc thúc, nắm giữ quốc khố và quân đội Hàn triều chúng ta, rất được Hoàng Thượng tín nhiệm.”Hấn cười khổ một tiếng: “xem ra chức tri phủ này của ta, thật sự là sẽ không làm được lâu rồi.”

Phượng Chuẩn nhìn hấn, áp úng nói: “Thực xin lỗi, ta có phải là. có phải là gây phiền toái cho người không, người giống như rất để ý chức quan này.”Thân là hoàng đế. Hấn lần đầu tiên nói ba chữ ta xin lỗi với người khác, mặc dù trong lòng đối với tính cách chấp niệm quyền lực của Anh Nguyên là thấp phần bất mãn, nhưng là không biết vì sao, nhìn thấy bộ dạng khó chịu của hấn, chính mình lại nhịn không được mà nói ra những lời yếu thế.

“Ta để ý chức quan này?”Anh Nguyên bỗng nhiên cười rộ lên: “Lâm phong, người cũng quá coi thường người. Bằng ta Anh Nguyên, sẽ coi trọng chức quan tri phủ ngũ phẩm này ư? Vương công quý tộc ta cũng không để vào mắt. Ta thở dài, là bởi vì sau khi ta không còn làm tri phủ, triều đình không biết sẽ phái dạng người như thế nào đến. Hiện giờ làm thanh quan bị người cười, làm tham quan ngược lại lại trở thành chuyện thường tình, cũng không biết tân tri phủ liệu có trân trọng sự phồn hoa mà thành Hưng Châu khó khăn lắm mới tạo ra hay không, bách tính có thể tiếp tục sống những ngày tháng an khang được tiếp hay không, nạn dân ở ngoài thành, còn có thể có người đi chăm lo ấm no cho bọn họ nữa hay không. Ai, lâm phong, người và việc mà ta vương bận đích thực rất nhiều, nhưng duy nhất chức quan này, ta trước nay chưa từng để trong lòng. Chính là đại trượng phu sinh ra trên đời, học văn tập võ, chính là vì dân chúng trong thiên hạ, chẳng lẽ người có thể bởi vì triều đình hắc ám, thế đạo không sáng sủa, liền phiêu nhiên ẩn lui, chỉ lo cho thân mình sống hay sao? Theo ta thấy, như vậy cũng chẳng phải ẩn sĩ cao nhân gì.”

Hấn ngừng lại một chút, phương lại nói: “Biết rõ không thể làm nhưng vẫn làm, cũng không nhất thiết không phải là hào kiệt, ha hã, hành vi của ta tuy là ngu xuẩn, nhưng lại thanh thản, ta đã từng vì sinh linh trong thiên hạ mà nỗ lực hết mình, cho dù có một ngày không thể không từ quan mà đi, cũng không thẹn với trời đất, ân, người nói da mặt ta dày thì là dày đi, dù sao tuy rằng cảm thấy bản thân keo kiệt tham tài, có lúc không nói đạo lí cho lắm, nhưng cũng được xem là một nam nhân nhiệt huyết, bảy thước trượng phu.”

Những lời này nếu được nói ra bởi người khác, Phượng Chuẩn sớm đã cười đến lăn lộn, nhưng hôm nay được phát ra từ thanh âm êm ái của Anh Nguyên, mặc dù vẫn còn một tia tự giễu, nhưng lại làm hấn đổi với người ở trước mắt này càng thêm kính nể, ngồi ngốc hồi lâu, kể luôn luôn tự xưng bản thân là nhanh nhẹn sáng tạo hấn ghen ra một câu: “Thực hào kiệt, nam nhi nhiệt huyết, bảy thước trượng phu, Anh Nguyên, người xứng với mười một chữ này.”Ai, lời tâm huyết nói ra, quả nhiên là ngôn giản ý hải (lời đơn giản nhưng nghĩa rộng lớn), chính mình ngày thường lý miệng lưỡi hùng hồn thao thao bất tuyệt, thế mà đến thời khắc mấu chốt, ngoài câu này ra, thế nhưng không nói ra được gì khác.

Anh Nguyên lại khôi phục giọng điệu thường ngày: “Quá khen quá khen, đa tạ đa tạ. Ha hả, ta cũng không ngờ, Lam Phong, miệng lưỡi của ngươi còn độc hơn ta, thật là kỳ quái, lần trước ở kỹ viện, chưa có phát hiện ngươi cũng có thiên phú về mặt này như vậy.” Hắn đứng dậy rót một bát nước nóng, một mạch uống hết, rồi mới lại nói: “Nói đi, ngươi lại đây tìm ta có chuyện gì?”

Phượng Chuẩn sững sờ ở nơi đó, tình cảnh này, làm sao hắn dám nói ra “ta là đến tìm người đòi nợ, tục ngữ nói tiền trái thịt thường (chỉ nữ nhân khi nợ tiền không thể trả liền dùng thân thể của mình để trả), hai mươi hai vạn lượng vàng kia, ngươi liền dùng thân thể để trả nợ đi”. Những lời nói này, chưa nói quá là khó nghe, chỉ sợ thực nói ra, bản thân nếu thật sự không dùng võ công, thì hôm nay liền phải trường miên xuống dưới cửu tuyền.

“Làm sao không nói?” Anh Nguyên nhìn biểu tình ngốc sững sờ của Phượng Chuẩn, bất giác mỉm cười. Nhớ tới tình cảnh đêm qua, trái tim bỗng nhiên đập loạn lên, giống như có phản ứng dây chuyền, gương mặt cười cũng dần dần đỏ lên, chỉ tiếc Phượng Chuẩn vẫn còn đang ở trong trạng thái thiên căn bản không có phát hiện, nếu không hẳn tuyệt sẽ không tâm lang sói mà gan thỏ như bây giờ.

13. Chương 13

Đi trên con đường nhỏ lát đá trong nha môn, Phượng Chuẩn thậm chí còn không biết mình đã rời đi như thế nào, cảm giác uể oải mãnh liệt hoàn toàn vây lấy hắn, không phải bởi vì lần này chưa thể ôm được mỹ nhân, mà là vì hắn phát hiện hắn và Anh Nguyên là hữu duyên vô phận, bởi vậy hắn không còn chút tinh thần nào.

Ban đầu hắn tưởng rằng Anh Nguyên tuy làm quan thanh liêm, nhưng là tham tài như mệnh, yêu dân như con, người như vậy nhất định sẽ biết thức thời. Anh Nguyên cũng đích thật là người như vậy không sai, nhưng là tự chuyện ngày hôm nay, hắn bỗng nhiên phát hiện, Anh Nguyên còn một tính cách khác mà chính mình còn chưa biết, đó là một cổ lăm lăm không thẹn với trời đất, nhớ lại lần trước hắn cũng từng nói sẽ tuyệt đối hỗ trợ hoàng đế Hàn triều, thử hỏi, một người như vậy sẽ ngoan ngoãn đầu hàng mà làm phi tử của mình ư? Đáp án đương nhiên là không thể.

Nếu dùng sức mạnh, uy hiếp, cũng không phải không thể. Vấn đề là, Phượng Chuẩn phát hiện mình càng lúc càng bị người đó thu hút, bạch nhất mộng* cũng được, hắc dạ mộng* cũng được, tất cả đều là Anh Nguyên. Tiếp tục như vậy, hắn không dám cam đoan chính mình sẽ yêu hắn hay không. Một khi đã yêu, hắn chắc chắn sẽ bị đối phương dắt mũi đi, mà loại tình huống này, là việc hắn tuyệt không thấy vui vẻ. Hắn chán ghét xuất hiện người có thể ảnh hưởng đến bản thân, rất lâu trước đây hắn đã tự cảnh báo mình, quyết không để một người có thể ảnh hưởng tới mình tồn tại lại trên đời, đặc biệt còn là người giống như Anh Nguyên, có thể tưởng tượng, một khi hắn làm chủ hậu cung, lạc thú lớn nhất của chính mình xâm lược, chỉ sợ sẽ chia tay cùng với sinh mệnh của mình, một người làm sao có thể so sánh được với giang sơn vạn dặm, đại nghiệp to lớn đây?

Nghĩ đến đây, đôi mắt luôn mang theo ý cười của Phượng Chuẩn chuyển qua sát khí nồng đậm, hắn chính là người như vậy, một khắc trước còn bởi vì đau lòng Anh Nguyên mà đem tất cả tiền bạc trên người đưa hắn, nhưng một khi phát hiện ra hắn có thể nguy hại đến uy nghiêm tối thượng của bản thân, trong lòng lập tức sẽ có ý tưởng tàn khốc.

Nhưng nếu tất cả đều chỉ là hắn đa nghi, chỉ cần không yêu Anh Nguyên, sau khi thành Hưng Châu bị phá hắn có thể để đối phương một con đường sống, sau đó vĩnh viễn không gặp lại, dù sao cũng là người đáng để tôn kính mà. Nghĩ đến đây, hắn lại cảm thấy nhẹ nhõm, hừ nhỏ một tiếng, trước tới chỗ chuồng heo chao hỏi mậ đại thẩm, thuận tiện nhìn một chút con heo càng ngày càng mập kia, sau khi nuốt vài ngụm nước miếng, hắn liền trở về phòng của chính mình.

Chính là nhân sinh cũng không phải bản thân có thể tính ra. Có một câu nói là “không như mong muốn”, dường như chính là chuẩn bị để dành cho Phượng Chuẩn vậy.

Kỳ thật cũng không có chuyện gì, tối thiểu là cho đến sau bữa ăn, trong phủ nha tuyệt đối là sự an tĩnh dễ chịu. Nga, cũng có một chuyện nhỏ phát sinh, Anh Nguyên nói tiểu Phúc tử gầy không ít, đặc biệt phân phó làm cho hắn một bát bánh trôi đường, còn tự mình đem mấy con tôm ít ỏi ở trong canh củ cải đưa cho hắn. Tiểu Phúc tử từ nhỏ đã nếm nhân tình nóng lạnh ở trong cung cảm động tới phát khóc, khiến cho Phượng Chuẩn rất là vì sự không có tiền đồ của hắn mà phải nhỏ một phen.

Lại đến thì đã là sau bữa tối, tiểu Phúc tử đi ngủ rồi, hắn cùng Anh Nguyên nói chuyện phiếm một lúc xong cũng đã đi ngủ. Liền vào lúc này, có chuyện phát sinh.

Đầu tiên là ở trên nóc nhà có cước bộ chạy qua giống như tiếng mèo, làm cho Phượng Chuẩn trải qua bao nhiêu ngày bình thản mà nhiệt huyết sôi trào một phen, trong lòng âm thầm đoán rốt cuộc nhân mã nơi nào thông minh như vậy, thế nhưng điều ra mình đang ẩn danh ở đây, do đó phải người tới ám sát. Hắn hưng phấn mà thay tên thích khách đen đủi này trong thời gian ngắn ngủi đã nghĩ ra trong đầu mười mấy kiểu chết.

Nhưng thời gian trôi qua rất lâu, tên thích khách này lại không hề có động tĩnh gì, hắn ngay cả hóa thi phần đều đã chuẩn bị tốt vẫn chưa thấy tên thích khách nhảy xuống, tại thời điểm hắn không còn kiên nhẫn, tiếng bước chân lại vang lên, bằng công lực của hắn, lập tức đã nghe ra thích khách nặng hơn không ít, theo kinh nghiệm, hắn hẳn là cộng thêm một người.

Chẳng lẽ chính mình đang tự đa tình, mục tiêu của thích khách căn bản không phải hắn ư? Vậy tại sao lại dừng ở nóc nhà của mình. Phượng Chuẩn thẹn quá thành giận mà nghĩ, đứng dậy đi vào đình viện, trái phải đều không có ai, hắn "Sưu" một tiếng nhảy lên trên, phía trước chợt có bóng đen lóe qua, hắn không nói hai lời, theo nóc nhà mà đuổi theo.

Đuổi tới hứng khởi, tại thời điểm Phượng Chuẩn xẹt qua đạo bóng đen kia mới phát hiện mình vượt qua rồi, vội vàng dừng lại cước bộ, xoay người đối mặt với thích khách, trầm giọng hỏi: "kẻ cắp to gan, người ban đêm đột nhập vào nha môn tri phủ để làm cái gì, còn không đem con tin người cướp được để xuống cho ta."Hắn uy phong凛冽 mà cười lạnh vài tiếng, trong lòng đắc ý a, trông đầu nháy mắt đã nghĩ ra những lời sẽ nói tiếp theo.

Nói đến thích khách cũng thật sự là người thức thời nhất trong những người mà Phượng Chuẩn đã từng gặp qua, vừa thấy tư thế kia của Phượng Chuẩn, đánh giá bản thân nói thế nào cũng không phải đối thủ, không nói hai lời, "Đông" một tiếng đem người mình công ném xuống, sau đó nhanh chóng bỏ chạy, lời kịch đã chuẩn bị tốt của Phượng Chuẩn còn chưa dùng, thích khách kia đã bỏ chạy tới không còn bóng dáng. Hắn tức giận a, nghiêng rằng tiến đến chỗ lão huynh đang ngã trên mặt đất, nhất thời liền ngăn cả người, nguyên lai lại là Anh Nguyên.

"Uy uy, Anh Nguyên, người sao lại ở đây? Người không phải có chút võ công phòng thân hay sao? Sao dễ dàng thế đã bị người ta tính kế."Hắn không khách khí mà cười nhạo, lại phát hiện Anh Nguyên căn bản không để ý đến hắn, nhìn kỹ, di, tựa hồ có chỗ nào đó không thích hợp. Vì sao đôi con ngươi như sao sáng kia lại làm hắn nghĩ đến từ "mị nhân như tơ"? Còn có, cái miệng anh đào đang hé ra hợp lại kia là như thế nào? Lại nhìn đến gương mặt hoa đào đang đỏ ửng đến không bình thường dưới ánh trăng, Phượng Chuẩn kinh nghiệm phong phú cuối cùng cũng hạ ra một phán đoán đúng trọng tâm: Anh Nguyên là bị hạ xuân được.

* nằm mơ giữa ban ngày

* ngủ mơ như bình thường thôi...

14. Chương 14

"Anh Nguyên, người tỉnh lại đi. Tỉnh lại đi. . . ." công Anh Nguyên quay trở về, không ngờ hắn giống như là chân bạch tuộc bám chặt lên người mình, vừa ở bên cổ thổi khí, khiến cho Phượng Chuẩn cảm thấy giống như là có một cây đuốc đang thiêu cháy bản thân vậy.

Cuối cùng cũng đem con bạch tuộc tuần mỹ này phóng xuống giường, còn không đợi Phượng Chuẩn thở ra ngụm khí, Anh Nguyên đã kêu lớn về phía hắn: “Lâm Phong, là người, a, là người cứu ta về đúng không?” Hắn đột nhiên ngồi dậy, chính lúc Phượng Chuẩn cảm thấy may mắn vì hắn chưa có đánh mất lí trí, liền nhìn thấy hắn dùng sức mà cắn chặt cánh môi đầy đặn, chỉ chốc lát sau, đôi môi mất nhiệm sương mù nhìn về hướng hắn, ngẫu nhiên chớp chớp đôi mắt chậm rãi, phong tình xinh đẹp nói không hết.

“Hồng rồi.” Phượng Chuẩn hoảng sợ lùi lại phía sau một bước, không đợi tới bước thứ hai, đã bị Anh Nguyên giữ lại: “Lâm Phong, người chạy cái gì? Người xem ta có đẹp hay không? Hì hì, ta biết người chắc chắn sẽ cảm thấy ta rất đẹp, người lần trước ở kỹ viện đã nói ta so với đám hoa khôi kia đều đẹp hơn có đúng không?”

“Đúng vậy, chính là sau đó ta đã bị người đánh một trận, còn đoạt đi của ta mười vạn lượng vàng a.” Phượng Chuẩn lo lắng rút về cánh tay của mình, xem thái độ của Anh Nguyên liền biết hắn không hảo nam sắc, nếu thực thừa dịp này mà ăn hắn, mình còn có thể còn mệnh không? Huống chi hôm nay chính mình vừa mới làm rõ, không nên có quá nhiều thân cận với hắn.

Bất đắc dĩ khí lực của Anh Nguyên rất lớn, trong nhất thời không thể rút ra, bàn tay trong lúc giãy dụa không cẩn thận lướt qua cánh cổ xinh đẹp, lập tức làm cho Anh Nguyên thoải mái “y nha” một tiếng, càng giữ chặt lấy cánh tay kia, một bên dùng ánh mắt động lòng người mà nhìn Phượng Chuẩn.

“Lâm Phong, cứu ta, cứu cứu ta a, ta. toàn thân ta đều giống như bị đốt cháy a. cháy a.” Anh Nguyên vào lúc này, tia lí trí nho nhỏ còn sót sau khi nhìn thấy người mà mình tín nhiệm đã bị xuyên được thiêu cháy sạch sẽ, thậm chí lớn mật mà đưa bàn tay của Phượng Chuẩn hướng vào trong quần áo mình tìm kiếm.

Phượng Chuẩn trầm sắc mặt, mũi được ác độc như thế hắn chính là lần đầu tiên nhìn thấy, có thể khiến cho một người như Anh Nguyên trở nên phóng đảng như thế. Mắt thấy tình thế đã không còn nằm trong khống chế, hắn cũng đơn giản không kiên trì nữa, một phen xả hạ quần áo trên người Anh Nguyên, thân thể trắng nõn cân xứng run rẩy ở trước mặt hắn, quả thực là hoạt sắc sinh hương.

Nuốt một ngụm nước miếng, hắn vốn chính là một nam nhi huyết khí phương cương, lại có ý đối với Anh Nguyên, lúc này nào còn có thể khách khí, một đôi móng vuốt sắc lang giống như có ý thức của chính mình bắt đầu ở trên da thịt trắng nõn mà du ngoạn, cảm giác mềm mại mịn màng của đôi tay lập tức khiến cho hắn say mê, mà Anh Nguyên cũng bởi vì từng đợt vuốt ve mà rên rỉ thoải mái.

“Ấn. A a, thật thoải mái. Hảo mát mẻ. Lâm Phong, mau. Mau.” tiếng rên rỉ phóng túng giống như châm lửa hoàn toàn kích thích dục vọng nguyên thủy của hai người. Phượng Chuẩn tăng nhanh tốc độ âu yếm, hai tay lượn vòng xuống da thịt mê người phía dưới, nơi bụi cỏ sinh trưởng tươi tốt kia chính là mảnh đất bí ẩn nhất.

Bởi vì xuân được, ngọc trụ khéo léo trong bụi cỏ đã sớm ngẩng cao đầu, nhưng mà khổ nỗi không có người dẫn đường nên không thể tiết ra được. Bàn tay của Phượng Chuẩn phủ lên nơi đó, cái miệng nhỏ nhắn của Anh Nguyên liền tựa giống như cá xa nước mà bắt đầu thổ dốc, thân thể trắng ngần cũng bắt đầu vận vẹo, đôi chân thon dài mà rắn chắc co rút, tiếp theo lại nghe thấy “A.” một tiếng, một dòng bạch vật chảy ra trước mắt Phượng Chuẩn.

Phượng Chuẩn lại hít vào một hơi thật sâu: Thật. thật là xuân được lợi hại, thật là người độc ác a. Thấy sắc mặt Anh Nguyên không những không vì xuất tinh mà mà dịu đi, ngược lại lại càng thêm ửng hồng, hắn lại càng cảm thấy có gì đó khác thường, vội vàng đem hai chân người nằm ở dưới mở ra thật to, nâng lên một chút vòng eo mảnh mai, không xem còn tốt, vừa xem chỉ làm cho trên đầu hắn toát ra mồ hôi lạnh, chỉ thấy tiểu huyết trước nay chưa bao giờ trải qua việc ấy của Anh Nguyên, lúc này lại hồng rực như một quả đào chín, hơn nữa còn khấp khểnh mở mở, nếu chỉ nhìn cảnh tượng này, người không biết sự tình, nhất định sẽ cho rằng hắn là một tên nam kỹ *** đáng .

Chỉ là hơi do dự một chút, Anh Nguyên sớm đã gấp tới không thể đợi thêm, càng thêm ra sức mà lay động cái eo, hắn bắt đầu kêu lên: “Lâm Phong. Người. Người không thích ta sao? Còn chờ cái gì? Ta. Ta thật là khó chịu, nơi đó thật là khó chịu.”

“Nguyên nhi ngoan, đầu tiên đừng vội, chúng ta phải từ từ một chút, nếu không người sẽ bị thương.” Nếu

tình hình trước mắt đã đến nông nỗi này, Phượng Chuẩn cảm thấy cũng không cần tiếp tục cố gắng mà nhằn nại khát vọng của mình nữa. Chỉ là hấn đối với Anh Nguyên, từ đầu đến cuối luôn tồn tại một cảm giác thương tiếc, lúc này tuy rằng nhìn thấy cục huyết của hấn bị mị được cháy tới hồng thấu, nhưng là đối với Anh Nguyên chưa từng trải qua chuyện đó mà nói, phải hầu hạ người khác vẫn là một việc vô cùng khổ sở, nếu lại không làm chút chuẩn bị, khó bảo toàn hấn sẽ không bị thương, lúc này Phượng Chuẩn thật ra cảm thấy vạn phần may mắn là nhân nhi được mình cứu về, có thể tưởng tượng, bị người độc ác như vậy bắt đi, hấn sẽ phải chịu đựng sự tra tấn vũ nhục đến như thế nào.

Bởi vì việc xảy ra bất ngờ, trên tay Phượng Chuẩn cũng không có gì bôi trơn, hấn đành phải dùng nước bọt thấm ướt ngón giữa, rồi mới nhẹ nhàng ở bên ngoài tiểu huyết lượn một vòng, động tác này làm tiểu huyết lập tức co rút lại, rau đó mới chậm chậm mà mở ra, chợt nghe "Xì" Một tiếng vang nhỏ, ngón tay trơn bóng kia đã đi vào trong hoa cục đỏ bồng.

Anh Nguyên "A" một tiếng, hai phiến hồng trắng ngần nhìn không được mà run rẩy, với hấn mà nói, cho dù chỉ là một ngón tay, vẫn khiến hấn đau một chút, nhưng chút đau đớn đó rất nhanh đã bị cảm giác ngứa ngáy ở sâu bên trong dưng đạo bao phủ, hấn cong người, gấp gáp hút khí, ánh mắt nhiệt tình giống như đang thúc giục Phượng Chuẩn mau mau vào chính đề.

15. Chương 15

Nhanh chóng cởi quần áo, Phượng Chuẩn ôm lấy thân mình mà hấn đã mong muốn nhiều ngày cùng lăn lộn trên chiếc giường gỗ đơn sơ, một bên hôn lên hai khóa chu quả đang dựng lên ở ngực, một bên gia tăng thêm một ngón tay ở tiểu huyết, cùng với số lượng ngón tay nhiều lên, xâm nhập càng sâu thêm, tiểu hoa cục của Anh Nguyên bắt đầu co rút lại vì đau, lại bởi động tác thành thực của Phượng Chuẩn mà càng lúc càng mở ra.

"Nguyên nhi, vậy đã khóe rồi, việc tuyệt vời vẫn còn ở phía sau thì sao? Thật là một đứa nhỏ dễ dàng thỏa mãn, ă, có khi cũng chưa chắc, nói không chừng là cái miệng nhỏ của ngươi quá tham." Phượng Chuẩn trêu đùa mà lau đi nước mắt kích tình của Anh Nguyên, một bên dùng ngón ngữ trêu chọc hấn. Anh Nguyên thần trí đã sớm không còn, nhưng bởi vì tiểu huyết mãi không được thỏa mãn mà bắt đầu khóc thành tiếng.

"Thật đáng yêu a." ngữ điệu giống như thở dài cùng với động tác đột ngột tiến vào của hấn hoàn toàn không hợp nhau. Anh Nguyên "A" sợ hãi kêu lên một tiếng, lông mày thống khổ mà nhíu chặt vào nhau, cảm giác bị dị vật xâm nhập vào phía sau là thập phần không thoải mái, chính là sự đau đớn do bị xuyên qua này rất nhanh đã bị cảm giác thoải mái che lấp, hấn thậm chí nâng cái hông nhẹ nhàng phối hợp, đón nhận động tác của Phượng Chuẩn.

"Trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở hỗn loạn, thanh âm thân thể chặt chẽ va chạm, kết hợp với hương vị chỉ có ở phòng the, tạo lên một cảnh sắc *** mỹ. Bỗng nhiên một tiếng thét chói tai vang lên, hết thấy đột nhiên yên lặng. hai người ở trên chiếc giường đơn sơ đều là mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc.

Anh Nguyên ánh mắt tán loạn nhìn chằm chằm Phượng Chuẩn nửa ngày, nhìn đến khi hấn mặt phát sốt tâm lo lắng thì thảo giải thích: "Cái kia. ta không phải là. Không phải là lợi dụng người ta lúc gặp khó khăn, sự thật là. mị được người trúng rất độc, nếu không. nếu không làm như vậy, ngươi chỉ sợ sẽ phải." Không đợi hấn nói xong, liền nhìn thấy Anh Nguyên cười yếu ớt: "Ta biết, Lâm Phong. Ta đã cho ngươi. Ta không." Chỉ nói đến đây, hấn liền bởi vì lao lực quá độ và tác dụng của độc vật mà ngất đi.

"Uy, nói hết đi được không?" Phượng Chuẩn nhẹ nhàng lay lay thân mình nằm cạnh: "Cái kia. ít nhất cũng phải nói cho ta ngươi là không cam tâm hay là không hối hận a, nửa chừng như vậy làm người ta thấy rất khó chịu ngươi có biết hay không? Uy."

Mắt thấy Anh Nguyên ngủ so với heo còn say hơn sẽ không vì động tác ôn nhu của mình mà tỉnh lại, Phượng Chuẩn suy sụp buông ra tay, kỳ thật như vậy cũng tốt, nếu Anh Nguyên thật sự tỉnh, hấn lại thật có chút

không biết phải đối mặt như thế nào. Ngẫm lại chính mình làm thái tử mười mấy năm, lại làm Hoàng đế hai năm, còn chưa bao giờ có việc và người làm cho hắn cảm thấy khó xử, hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy? Rõ ràng là mình vì cứu hắn nên mới hi sinh bản thân, loại làm việc tốt này gần như là không bao giờ phát sinh ở mình, vậy hắn còn chột dạ cái gì? Hắn mở mắt ôm lấy đầu của mình mà nghĩ, thẳng đến khi mái tóc đen dài của bản thân bị nắm tới đứng không vững trên da đầu mà dần dần rụng bớt, hắn vẫn là chưa giải đáp được nghi vấn của chính mình.

Cuối cùng, hắn bắt đầu nhìn về phía Anh Nguyên đang ngủ say, cười khổ nói: “Ta hiểu rồi, kỳ thật không phải ta nghĩ không rõ, mà là ta không dám nghĩ rõ ràng, không muốn hiểu rõ, Anh Nguyên, tuy rằng ta còn rất không tình nguyện thừa nhận, nhưng ta không thể không thừa nhận, ta đối với ngươi, tựa hồ là đã động chân tình, ta muốn mãi mãi được ở cùng ngươi, một kiếp, rồi mấy kiếp, tốt nhất là cả trăm kiếp đều cùng ngươi, ha ha, ta là có chút tham lam rồi đúng không? Ai, không có biện pháp, ai bảo ta đã nếm qua hương vị của ngươi, đối với ba nghìn giai nhân trong hậu cung kia, đều đã trở nên vô vị rồi sao?”

Hắn thì thầm trong lòng tự nói, ở ngoài cửa lại có một người vừa muốn vào lại vừa muốn đi. Phượng Chuẩn sau khi phiền não xong, liếc mắt về phía cửa một cái, tức giận nói: “muốn vào thì vào luôn đi, hắn ngủ so với con heo mập ở hậu viện còn say hơn rồi.” Vừa dứt lời, tiểu Phúc tử về mặt sùng bái liền tiến vào, cười nịnh nọt: “Chủ tử anh minh thần võ. . . .” đang bắt đầu ca tụng như thủy triều, đã bị Phượng Chuẩn trừng mắt một cái: “Nói trọng điểm.”

“Nga, cái kia. Nô tài chính là không nghĩ tới chủ tử ngài lại lời hại như vậy, nói muốn đem đại nhân ôm, nô tài nghĩ như thế nào cũng cần một thời gian bồi dưỡng tình cảm mới được, ai ngờ đến đêm nay ngài đã đem đại nhân ôm lên giường. . . Hắc hắc, lợi hại, bất quá chủ tử đừng hiểu lầm, nô tài không phải theo dõi ngài, mà là thanh âm thét chói tai dọa nô tài tỉnh lại, dù sao phòng chúng ta là sát vách có đúng hay không? May mắn phủ nha này cũng không có ai, chỗ mập đại thẩm ở lại xa, bên cạnh còn có con heo mập kia ngáy ngủ, nếu không không dám bảo đảm có bao nhiêu người sẽ bị dọa tỉnh đâu.” Ân, có chút không đúng a, chủ tử sau khi ăn mỹ nhân sao lại là bộ mặt như thế này? Tiểu Phúc tử âm thầm ngờ vực, ngoài mặt là tỏ ra chính mình cái gì cũng không biết.

“Không còn gì để nói thì quay về ngủ tiếp giấc ngủ của ngươi đi, chủ tử ta có chút việc cần phải nghĩ một chút.” Phượng Chuẩn giống đuổi ruồi bọ mà đuổi về tiểu Phúc tử, nhìn về phía cửa sổ mà xuất thần hồi lâu, bỗng nhiên mấy đạo chỉ phong bắn ra, thanh âm bén nhọn truyền ra thật ra. Phút chốc, phía trước cửa sổ có bóng đen chợt lóe, một Hắc y nhân đã đứng ở bên người hắn, cúi đầu thấp giọng nói: “Thuộc hạ Ly ảnh tham kiến chủ công.”

Phượng Chuẩn gật gù đầu, sau khi suy nghĩ một lúc lâu mới trầm thanh nói: “Trần tướng quân đã đánh tới đâu rồi?”

Ly ảnh đáp: “Khởi bẩm chủ công, đã đánh tới Hà Châu cách ba trăm dặm ngoài đô thành Hàn triều, đại quân thế như chẻ tre, chỉ sợ cần đến sang năm, liền có thể nắm được kinh đô Hàn triều.”

Phượng Chuẩn lắc đầu nói: “Phân phó Trần tướng quân tức khắc án binh bất động, nghỉ ngơi tại chỗ, đợi qua hết năm nay, tái tiếp tục cũng không muộn.” Nói xong lại nhìn Anh Nguyên đang ngủ say trên giường, nhẹ giọng lầm bầm: “Nguyên nhi a, khó lắm đến lễ mừng năm mới ngươi mới có thể ăn một bữa thịt đồ thềm, ta làm sao có thể để cho ngươi vào lúc này mà phải lo lắng đây?”

Nền đồ lay động, vài giọt nến đột nhiên chảy xuống, tựa hồ là tiên đoán trước cho tương lai không thể báo trước của bọn họ.

16. Chương 16

Trời vừa tảng sáng, Anh Nguyên từ từ tỉnh lại, thấy Phượng Chuẩn về mặt thất thần ngồi ở bên cạnh, hắn nghi hoặc hỏi: “Ngươi ở trong phòng ta làm gì? Trời còn chưa sáng. Sẽ không phải có người đánh trống kêu oan đi?”

Tròng mắt Phượng Chuẩn trừng lớn: “Người. Người nói cái gì? Anh Nguyên, người sẽ không nói với ta là chuyện xảy ra đêm qua người một chút cũng không có ấn tượng đi?” Thấy ánh mắt hoài nghi của Anh Nguyên, hắn không khỏi cười khổ một tiếng: “Ta quả thực là vạn phần bội phục trí nhớ của người a. Suy nghĩ một chút đi, người đã tỉnh lại rồi, là vì sao không dám động động một chút? Hoặc là người hiện tại động đậy một chút, liền hiểu đã xảy ra chuyện gì.”

Sắc mặt Anh Nguyên đen lại, kỳ thật, từ lúc mở mắt ra, hắn liền cảm thấy thân mình dị thường mệt mỏi, nhất là cái kia. nơi bí mật đáng thẹn thùng, vẫn ần ần đau. Lại nghe được lời của Phượng Chuẩn, trong lòng không khỏi dâng lên một dự cảm không tốt, chỉ là hắn không muốn nghĩ tới. Hơi cử động một chút, cảm giác đau đớn giống như xé rách từ nơi khó có thể nói kia lan tràn ra khắp toàn thân. Hắn không dám tin mà nhìn về phía Phượng Chuẩn, chiến trử thanh âm run rẩy hỏi: ” người. Người. Ta. Ta. đây là chuyện gì vậy?”

Phượng Chuẩn trước tiên lùi nhanh mấy bước lớn, sau đó rút lại đầu nói: “Ta không dám nói, người vẫn là hảo hảo hồi tưởng lại một chút đi. Trước thanh minh một chút, ta chính là vì cứu người a, hơn nữa ta là một nam nhân biết chịu trách nhiệm, sẽ không ăn xong rồi vứt, người nghĩ xem muốn ăn cái gì hoặc là có việc gì cần ta giúp đỡ, cứ việc mở miệng, không cần khách khí, dù sao chúng ta cũng đã đến. đến mức này.” hai từ “quan hệ” ở sau cùng hắn không dám nói, bởi vì sắc mặt Anh Nguyên đã càng ngày càng đen đi, phát triển dần theo hướng “đáy nồi” rồi .

Rất lâu rất lâu sau, đang lúc Phượng Chuẩn trong lòng rung lên mười mấy hồi chuông cảnh báo, Anh Nguyên mới nhìn về phía hắn, cứng ngắc nói: “Người. Lại đây.”

Phượng Chuẩn lại rút lại cái đầu, trả lời thực dứt khoát: “Ta không dám.” Bất quá sau khi Anh Nguyên nói thêm một câu: “Yên tâm, ta sẽ không đánh người.”, hắn nội tâm đấu tranh vài cái, vẫn là cẩn thận đi đến, một bên than thở nói: “Chính người nói đấy a, sẽ không đánh ta. A. A a a a” còn chưa nói xong, tiếng hét thảm thiết giống như heo bị chọc tiết vang lên từ trong phòng, cùng với đó là tiếng van nài của Phượng Chuẩn: “A, ta biết sai rồi, Anh Nguyên tha ta đi, thịt của ta sắp bị người cắn xuống rồi , hô.” cuối cùng cũng đem được cánh tay đáng thương từ trong miệng lão hổ tên là Anh Nguyên rút ra, Phượng Chuẩn ủy khuất vô hạn mà lên án nói: “Người rõ ràng đã nói sẽ không đánh ta mà.”

Anh Nguyên liếc mắt xem thường, hừ giọng nói: “Ta là nói sẽ không đánh người, chứ chưa nói sẽ không cắn người. Được rồi, người trở về đi. Ta không có chuyện gì cần người giúp đỡ.”

Liền đã đuổi ta đi rồi, tốt xấu ta cũng là nam nhân đầu tiên của người a. Phượng Chuẩn oán giận ở trong lòng, hắn cũng rất muốn hỏi đêm qua trước lúc hắn mê man đi, một nửa câu chưa nói xong kia là cái gì. Nhưng xem sắc mặt Anh Nguyên, hiện tại rõ ràng không phải là thời điểm thỏa mãn trí tò mò của mình. Bất quá dựa vào tâm lý của một nam nhân vừa ăn xong, hắn vẫn là nhịn không được hỏi một câu: “Anh Nguyên, người thật sự không cần ăn chút gì ư? Đêm qua thể lực của người tiêu hao.”

“Ta hiện tại thậm chí nghĩ muốn ăn người, bất luận là xào, luộc, hấp cũng không sao cả, nếu nướng thì là tốt nhất, người có phải là đồng ý dâng ra một cánh tay hay một cái chân không? Đầu lưỡi cũng là một lựa chọn không tồi.” Anh Nguyên không có ra tay đánh người, cũng không có gào rống, nhưng là hắn dùng thanh âm “ôn nhu” vô hạn nói ra những lời này, lại làm cho Phượng Chuẩn quay đầu bỏ chạy, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu cả.

Thở dài, từng màn từng màn của đêm qua đều bắt đầu hiện lên ở trong đầu. Nghĩ đến chính mình sau khi bị ăn xong một cách phóng đảng vẫn còn nói với hắn là mình không hối hận, Anh Nguyên liền hận không thể đâm đầu chết. lại không phải bởi vì câu nói kia có bao nhiêu không đúng. Ngược lại, chính là hắn biết được câu nói kia chính là thật, là lời mà miệng mình thay thế trái tim nói ra, hắn mới càng không thể tha thứ. Cũng đúng thôi, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, chính mình thế nhưng lại sinh ra hảo cảm đối với Phượng Chuẩn, lại còn tiến đến mức độ này, hơn nữa Phượng Chuẩn lại là một nam nhân, loại chuyện này rơi trên người của ai thì cũng đều là khó có thể chịu được.

Oán hận mà ở trong đầu điểm lại tên cừu nhân. Gần nửa ngày hắn mới suy sụp mà thở dài: “Ai, không nghĩ tới cừu nhân của mình lại không ít như vậy, chỉ riêng đám đại quan ở kinh thành, đã không có một tên nào không hận ha, nếu lại tính thêm tham quan của cả triều đình, ha ha, Anh Nguyên ta coi như là cừu nhân khắp thiên hạ.” thanh âm tự nói chọt đình chỉ, Anh Nguyên đột nhiên ngẩng đầu lên, hét lên:

“Đúng rồi, là hấn, nhất định là hấn, mẹ nó, lão hỗn đản này, người chờ xem, ta mà buông tha cho người ta không gọi là Anh Nguyên.” ngữ khí hung tợn làm cho người đang nghe lên người của Sở Phượng Chuẩn toàn thân phát lạnh.

Hấn. Hấn chắc không phải là nói ta đi, ta trẻ tuổi tiêu sái như thế, dường như còn chưa lên được đến cấp bậc lão hỗn đản. Nghĩ đến đây, Phượng Chuẩn cũng bỗng nhiên ngây người, bởi vì hấn cuối cùng biết, người làm cho Anh Nguyên nghiêng rằng nghiêng lợi như thế rốt cuộc là ai .

Khóe miệng Phượng Chuẩn lộ ra nụ cười thị huyết, chính mình ăn Anh Nguyên, một đêm tuyệt vời như vậy, xét tình xét lý, chính mình như thế nào cũng nên có chút gì đó bày tỏ đúng không? Hấn hưng phấn xoay người bước đi, ha ha ha, thám tử sát thủ mà mình mang đến, cuối cùng cũng có thể ra tay rồi . Ân, để hấn nghĩ một chút, sát thủ nào có vẻ am hiểu khổ hình tra tấn nhỉ?

Một đoạn phong ba này cứ thế kết thúc. Nghe đồn cái vị quan thị lang hộ bộ đến thành Hưng Châu vợ vết kia trên đường hồi kinh đã bạo bệnh mà chết. Tuy rằng nói là bạo bệnh mà chết, nhưng theo từng từng bên người hấn nói, hấn là đột nhiên mất tích vào ban đêm, sau đó đêm ngày hôm sau mới bị vất vào trong kiệu, trên người chẳng chịt vết thương, vô cùng thâm thẫm. Bởi vậy tất cả mọi người nhận định , vị đại quan tội ác chồng chất này là bị oan hồn nào đó đã bị hấn hại chết giết. Có điều tin này tuy rằng làm Anh Nguyên giải được cơn tức, nhưng cũng làm cho hấn cảm thấy khoogn thú vị, bởi vì chính mình còn chưa động vào một đầu ngón tay của hấn, thì hấn đã chết thẫm như vậy rồi , không thú vị, rất không thú vị . Hấn ôm hận hờ hết ở trong lòng.

Sau đó, trong một bầu không khí vui vẻ, năm mới cuối cùng cũng đến rồi.

17. Chương 17

Năm mới người ta thường nói câu gì nhỉ? Đương nhiên là cung hỉ phát tài và các lời chúc may mắn khác rồi. Nhìn khắp Trung Hoa, tung hoành chín vạn dặm, suốt năm nghìn năm, chỉ có tập tục này là không hề thay đổi, Hàn triều và Phượng triều đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Buổi sáng mộng một năm mới, mới sáng sớm Phượng Chuẩn đã bật dậy, hấn trước đây đều là đón năm mới ở trong cung, sau tiệc mừng giao thừa còn phải cùng đón năm mới với hoàng tử và các đại thần, thường thức pháo hoa. Đại Phượng triều dân giàu nước mạnh, pháo hoa đương nhiên sẽ vừa nhiều vừa đẹp, pháo hoa xem mãi cũng không hết. Lúc này hàng năm, Phượng Chuẩn luôn là vừa nói”Ân, đẹp, không tồi”..., vừa ở trong lòng thầm kêu: “Trầm buồn ngủ, trầm muốn ngủ a”. Nhưng đêm giao thừa năm nay, bởi vì Anh Nguyên tiết kiệm, pháo hoa trong phủ đều là do thương nhân thành Hưng Châu vì cảm tạ hấn làm quan thanh liêm mà gửi tặng, lại chia một nửa cho nạn dân ngoài thành mừng năm mới, cho nên chưa đầy một khắc đã hết. Làm cho hấn thật thoải mái mà ngủ một giấc ngon lành.

Không khí trong phủ im ắng, hỏi qua mậ đại thẫm, mới biết được Anh Nguyên đã đem theo nha dịch cùng ra ngoài đường chúc mừng năm mới. Hấn vội vàng gọi tiểu Phúc tử dậy, cùng ra đường phố, dự định cảm thụ một chút mừng năm mới nói đất khách.

“Yêu, Lâm công tử, năm mới vui vẻ.”Trong vòng thời gian mấy tháng, Phượng Chuẩn đi bên người Anh Nguyên đã trở thành một đại hồng nhân ở trong thành Hưng Châu. Vừa mới xuất hiện ở bên đường, liền đã có vài người tiến đến, chấp tay thành quyền: “Chúc mừng chúc mừng, hôm qua cuối cùng cũng được ăn thịt đi?”

“Ân, năm mới vui vẻ, chúc mừng phát tài.” gương mặt tràn đầy xuân phong sau khi nghe thấy câu sau, liền biến thành xấu hổ cười.

“Ân, chủ tử, xem ra chuyện Anh đại nhân tiết kiệm đã đến mức toàn thành đều nghe danh rồi, ngay cả dân chúng cũng đều biết hấn đến năm mới mới có thể ăn thịt một lần.”Tiểu Phúc tử ở bên tai Phượng Chuẩn nói nhỏ. Sau đó thấy chủ tử nghiêm trọng đồng ý mà gật đầu.

“Yêu, Lâm công tử, năm mới vui vẻ, chúc mừng chúc mừng, hôm qua cuối cùng cũng được ăn thịt đi?”

“Ân. Đúng vậy, năm mới vui vẻ, chúc mừng phát tài.”

“Yêu, Lâm công tử, năm mới vui vẻ, chúc mừng chúc mừng, hôm qua cuối cùng cũng được ăn thịt đi?”

“Ân, đúng vậy, năm mới vui vẻ.”

“Yêu, Lâm công tử, năm mới vui vẻ, chúc mừng chúc mừng, hôm qua cuối cùng cũng được ăn thịt đi?”

“Ân, đúng vậy.”

“Yêu, Lâm công tử, năm mới vui vẻ, chúc mừng chúc mừng, hôm qua cuối cùng cũng được ăn thịt đi?”

“Ân.”

“Yêu, Lâm công tử, năm mới vui vẻ, chúc mừng chúc mừng, ngày hôm qua.”

“Ta biết, hôm qua cuối cùng cũng được ăn thịt đi? Người không phải là muốn nói lời này hay sao, Phương Chuẩn cuối cùng cũng nhịn không được mà rống lên, có nhất thiết không? Nha môn tri phủ mừng năm mới mới ăn một bữa thịt, chuyện nhỏ như vậy mà lưu truyền cả thành Hưng châu, còn có thể phát triển ra cách chúc mừng năm mới khác người như vậy.”

Mấy lão bản bị rống ở trường mặt lại cùng nhau cười lên: “Ha ha ha, hỏa khí của Lâm công tử thật không nhỏ a, còn phải cần luyện tập nhiều, yên tâm, người tiếp tục ở trong tri phủ nha môn vài năm, nhất định sẽ quen thôi, Anh tri phủ chính là một ví dụ. Ha ha ha.”

“Các người nói gì cơ? Các người như thăm hỏi như thế Anh Nguyên lại không điên? Với tính cách của hần?” Phương Chuẩn không dám tin mà hỏi. mấy người trước mặt lại càng cười to hơn: “Sao lại có thể không điên lên, nhưng mà qua mấy năm nay, Anh đại nhân cũng đã quen rồi, ít nhất lúc này chúng ta vừa mới gặp hần, mừng năm mới hần xong chưa thấy hần nổi cơn.”

“Nghe ý tứ trong lời nói của các người, tựa hồ thực kính yêu quan phụ mẫu của các người a. Vậy tại sao ngày thường không thấy các người tặng rau thịt hay cái gì đó, đến nỗi để cho một vị quan yêu dân như con đến thể sống những ngày tháng như vậy?” trời biết câu hỏi này đã ghen ở trong lòng Phương Chuẩn rất lâu rồi.

Mấy người kia thu lại tươi cười, bắt đầu dĩ buông tay, nói: “Chúng ta cũng không có biện pháp a, Anh đại nhân căn bản không nhận đồ gì chúng ta tặng, đại nhân nói nếu thật sự muốn tặng, thì hãy tặng cho nạn dân ở ngoài thành, còn nói hần ít nhất còn có bổng lộc, còn có thể ăn những món rau dưa đơn giản, mà những nạn dân ở ngoài thành thì lại càng ngày càng đông, căn bản không đủ lương thực ăn, cho nên cho dù chúng ta có mang tặng hần cái gì, thì hần cũng đều phân phó mang tặng cho những nạn dân ở ngoài thành.”

Phương Chuẩn ngơ ngác, trên đời này lại còn có người như vậy, vị quan như vậy. Lại nghe thấy một người trong số đó nói: “Ai, Anh đại nhân là người tốt a, vì thành Hưng Châu, vì những nạn dân không có ai nương tựa này, hần không những đắc tội với triều đình, mà còn đến nỗi tới bây giờ cũng chưa cưới được vợ, kỳ thật với tướng mạo và nhân phẩm của Anh đại nhân, nếu không phải rất nghèo, sao lại có thể cô đơn tới bây giờ?”

Phương Chuẩn cười hắc hắc, thầm nghĩ: đại nhân nhà các người cô đơn tới giờ, chính là ý trời a, vì chờ ta mà. Ngoài miệng lại nói: “Ta vẫn không rõ, nhiều nạn dân như vậy, Anh Nguyên yêu quý bọn họ, tại sao lại không cho bọn họ vào thành?”

Một người nói: “không phải do Anh đại nhân, đó là nghiêm chỉ của triều đình. Thành Hưng Châu phồn hoa quả thực không dễ, nếu để cho nhiều nạn dân như vậy cùng vào, chỉ sợ kinh tế trong thành sẽ không gượng dậy nổi, mà khách thập phương các nơi cũng sẽ không đến nơi này nữa. Triều đình vì bảo trụ Hưng Châu, cho nên nghiêm lệnh Anh đại nhân không được mềm lòng. Suy nghĩ vì đại cục, Anh đại nhân cũng chỉ có thể làm như vậy.”

18. Chương 18

Vừa đi vừa nói, sớm đã đi hết gần nửa cái thành Hưng Châu. Ven đường cũng có những người khác không ngừng chúc mừng, lời chúc mừng lại luôn là một câu “Yêu, Lâm công tử, năm mới vui vẻ, chúc mừng chúc mừng, hôm qua cuối cùng cũng được ăn thịt rồi đúng không?”, Phượng Chuẩn nghe quen, cũng chẳng cảm thấy chối tai nữa. Thầm nghĩ Anh Nguyên thật sự là vị quan yêu dân như con tốt nhất thiên hạ. Đang nghĩ, liền nhìn thấy Anh Nguyên mang theo 2 nha dịch bên người tiến lại nơi này. Mấy người đi theo mình kia cũng cùng Anh Nguyên chào hỏi, xong liền cáo từ, Anh Nguyên liền hỏi: “Các người nói chuyện gì mà giống như là đang suy đoán vậy?”

Phượng Chuẩn cười: “Nói nguyên nhân tại sao người lễ mừng năm mới mới ăn thịt, Anh Nguyên, ta hỏi người, chẳng lẽ hàng năm chỉ có tháng giêng mới có thể ăn được vài bữa thức ăn mặn, người sẽ không thèm sao?”

Anh Nguyên nhìn hẩn một cái, mỉm cười, mỹ điểm động nhân quả thực nói không hết, suýt nữa còn đem linh hồn nhỏ bé của Phượng Chuẩn câu ra được. Hẩn chậm rãi nói: “Sao có thể không thèm, nhưng là lễ mừng năm mới mới ăn thịt, cũng có điểm tốt, người muốn biết vì sao không?”

“Nga, này ta thật muốn nghe một chút.” Phượng Chuẩn vẽ mặt hiếu kỳ, thầm nghĩ đã thèm đến thành như vậy, thế mà còn có điểm tốt. Có muốn lừa người cũng lừa không được a.

“Ân, người là công tử con nhà giàu, muốn gì có đó, mỗi ngày đều là sơn hào hải vị, bữa bữa đều là món ngon. Chính là lâm phong, người sẽ không có lúc ăn đến nhàm chán ư?” Anh Nguyên nghiêng đầu nhìn Phượng Chuẩn, thấy hẩn không ngừng gật đầu: “Đương nhiên là sẽ có, sơn hào hải vị ăn nhiều rồi sẽ có lúc chán thôi. Có những lúc không hợp khẩu vị, một hai ngày ăn không ngon cũng là chuyện thường xuyên.”

Tiểu Phúc tử ở một bên không dám lên tiếng, trong lòng lại không cho rằng là đúng: “Chủ tử hôm nay lại còn khiêm tốn nữa. Hẩn mà ăn không ngon, làm gì có chuyện chỉ có một hai ngày ăn không vô. Khiến cho ngự trù mỗi người ăn hơn 100 loại thức ăn, cho đến khi người ta no chết, không thể không hô to tha mạng, còn phải cam đoan nhất định sẽ phát minh ra món mới cho ngài mới có thể thoát thân, những việc này là do ai làm, chep miệng, hiện giờ ở trước mặt Anh đại nhân, liền không dám nói ra việc xấu của mình.” Từ sau khi nhận được sự quan tâm của Anh Nguyên, tiểu Phúc tử liền cảm động rơi nước mắt mà luôn nghĩ cho hẩn, trình độ đã ở trong bóng tối mà lên tới mức vượt quá người chủ tử mà hẩn luôn mồm nhất mực trung thành.

“Chính thế đấy.” Anh Nguyên đắc ý cười: “Dù cho cái gì tốt, nhưng nếu dùng thường xuyên cũng trở nên vô vị. Giống như ta vậy, tháng giêng hàng năm mới có thể ăn chút thức ăn mặn. Mùi vị đó quả thực một lời khó nói hết, dư vị lâu dài.” vừa nói, còn bày ra một biểu tình mê người.

Phượng Chuẩn vốn muốn cười nhạo hẩn, nhưng nghĩ kỹ, lại quả thật có đạo lý. Chính hẩn bây giờ hận không thể lập tức chạy về cung, nhượng trù phòng làm cho hẩn mấy trăm loại đồ ăn, kể cả những điểm tâm hàng ngày bị hẩn thưởng cho hạ nhân. Hẩn muốn ở trước mấy chiếc bàn lớn xếp đầy đồ ăn, không cho ai cả, để lại cho chính mình cùng Anh Nguyên ăn, cần gì biết ăn có hết hay không, dù sao đều phải để lại, nói làm bầm. Phượng Chuẩn đáng thương đã bị những ngày tháng ăn chay trong phủ làm cho thèm chết rồi.

Khắp ngã tư đường đều là xác pháo hoa, Phượng Chuẩn trêu ghẹo nói: “Người tại sao không gọi bọn nha dịch quét hết xác pháo hoa này mang cho dân chạy nạn ngoài thành? Tối thiểu cũng có thể làm vật liệu đốt lửa đi.” còn chưa nói xong, Anh Nguyên bên người đích một cái bộ khoái đã muốn vui vẻ cười nói: “Lâm công tử, đại nhân chúng ta đã sớm nghĩ tới, chẳng qua hôm nay là mừng một, đại nhân nói đợi đến mùng 3 rồi làm sau, nếu không cả năm sẽ phải vất vả”

Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử đồng thời cảm thấy xem thường. Tiểu Phúc tử tò mò hỏi: “Vậy. Vậy các người liền tình nguyện nghe lời đại nhân các người? Các người là bộ khoái a. Làm sao có thể. làm sao có thể.”

“Tại sao lại không thể?” Kia bộ khoái kia cười tủm tỉm: “Anh đại nhân đã nói, chỉ cần chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, liền đem một nửa bổng lộc phân cho bọn ta, số đó đã tương đương với tiền lương 1 tháng của chúng ta rồi.

Quả nhiên là có chủ như vậy thì sẽ có tớ a. Phượng Chuẩn và tiểu Phúc tử không hẹn mà cùng nghĩ. Đồng thời tiểu Phúc tử đã ở trong lòng tự kiểm điểm chính mình: người nói đều là người hầu hạ, các bộ khoái đại ca lại học được tính tiết kiệm của Anh đại nhân 10 phần học cả 10, ta tại sao lại một chút cũng không học được anh minh của chủ tử đây? Nhưng sau đó hắn lại cảm thấy may mắn: “May mắn ta không học được khả năng của chủ tử a, bằng không hắn còn không phải người ám sát ta. Không, căn bản không cần ám sát, một tiểu thái giám nho nhỏ như ta, cho dù là quang minh chính đại giết cũng sẽ không có ai đến hỏi thăm một câu.

Mấy người bọn họ nói nói cười cười về đến phủ nha, chỉ thấy một con ngựa được cột dưới gốc cây. Anh Nguyên nhìn kỹ lại vài cái, bỗng nhiên biến sắc, trầm thanh nói: “Là ngựa của A Xuyên, hắn sao lại đến đây.” Nói xong liền phi nhanh vào trong phủ nha.

Phượng Chuẩn trước giờ chưa từng nhìn thấy hắn giống như kinh hoàng mà thất thố như vậy. Nhưng là ngay sau đó hắn liền hiểu được. Bởi vì Anh Nguyên ở trong sân cao giọng hỏi: “A xuyên, người sao lại đến? Có phải chiến sự có thay đổi hay không? Không phải nói là đại Phượng triều bỗng nhiên chuẩn bị lui binh ư?”

Phượng Chuẩn nhíu chặt mày, nhìn hai bộ khoái cũng theo vào cửa, hắn cùng tiểu Phúc tử ở lại ngoài cửa, lặng lẽ nói: “Trần tướng quân này, tháng giêng còn chưa hết đâu, hắn làm sao đã đánh đến đây? Không đúng, kinh thành cách nơi này thế nào cũng phải 1000 dặm đường, hiện tại người đã đến đây, nói cách khác, hắn đã khai chiến từ trước tết rồi. Nói lầm bầm, cái thứ hỗn trưởng này, không coi chỉ dụ của trẫm ra gì đúng không? Xem ta trở về làm sao thu thập hắn.”

Tiểu Phúc tử bĩu môi: “Chủ tử, đây cũng không thể trách Trần tướng quân. Có lẽ là thời cơ tác chiến rất tốt. Là ai dạy tướng quân là khi ra ngoài, quân mệnh có lúc không thể nghe. Hiện tại người đi oán giận hắn, chủ tử, người cho rằng tướng quân sẽ ngoan ngoan nghe người mắng sao?”

“Câm miệng, tóm tại bây giờ phải làm rõ sự việc rồi nói.” Phượng Chuẩn cất bước đi vào sân, trong lòng lần đầu tiên xuất hiện cảm giác “phiền muộn”. Nếu thật sự là khai chiến, đại khái là cuối mùa xuân sẽ đánh tới nơi này, vậy hắn cùng Anh Nguyên, còn có thể có mấy ngày triền miên đây? Bằng không, vẫn là lệnh Trần tướng quân lui binh thì tốt nhất. Ý tưởng này vừa hiện ra, hắn liền hoảng sợ, việc hắn lo lắng nhất đã xảy ra, Anh Nguyên bắt đầu bất tri bất giác mà ảnh hưởng tới bản thân mình. Hắn mãnh liệt lắc đầu: “Không, ta tuyệt đối không để loại chuyện này xảy ra, tuyệt không.”

19. Chương 19

Người tên A Xuyên chính là một phó tướng cao to anh tuấn. Vừa nhìn thấy Anh Nguyên, vội vàng ôm cổ, vừa nói một tràng: “Thật tốt quá Anh Nguyên, thật tốt quá, cuối cùng cũng gặp được người.”

Phượng Chuẩn nhìn sắc mặt lão đại không thoải mái, cũng không dám tùy tiện đến kéo bọn họ ra, dù sao hắn và Anh Nguyên cũng không xác nhận quan hệ gì, chuyện đêm hôm đó hai người lại tuyệt không mở lời. Huống chi hắn vừa mới tự nói với chính mình phải buông Anh Nguyên ra, bất luận thích nhiều đến đâu hắn cũng phải buông ra, hắn không muốn có người có thể ảnh hưởng tới chính mình. Chính là mặc dù nghĩ như vậy, miệng lại không chịu bớt lời, cầu cầu nhàu nhàu: “Làm cái gì mà ôm ôm ấp ấp, không biết nam nữ thụ thụ bất thân ư?”

Tiểu Phúc tử kỳ quái nhìn hắn một cái nhỏ giọng nói: “Công tử, Anh đại nhân là nam nhân, hai người bọn họ không giống như có vấn đề gì về thụ thụ bất thân.” nói còn chưa dứt lời đã bị Phượng Chuẩn trừng mắt một cái: “Câm miệng, người biết gì, khi nào trở về không lột da người không được.”

Tiểu Phúc tử nếu không dám hé răng, thầm nghĩ: “Thực không nói đạo lý, hai người người ta ôm nhau, lột da của ta làm cái gì, hừ hừ, thì ra Chủ tử có anh minh hơn nữa, đến lúc ghen cũng thành như vậy thôi.”

Bọn họ ở bên một bên nói chuyện, Anh Nguyên cùng A Xuyên đã ngồi xuống. Vẫn là bọt lá trà pha. A xuyên tựa hồ cũng biết quy củ trong phủ Anh Nguyên, cũng không ghét bỏ, bưng lên uống 3 bát lớn, mới

tỉ mỉ mà nói lại mọi chuyện.

Nguyên lai, Phượng triều vào lúc sắp công phá được Hà Châu do Trần Xuyên thủ hộ, bỗng nhiên lại ngừng hết tất cả công kích, đại đội thối lui ra 100 dặm ngoài thành. Lúc ấy dân chúng cùng quan viên Hà Châu thành đều vui mừng khôn xiết, cho rằng đây là trời cao phù hộ bọn họ. Chỉ có Trần Xuyên cùng cấp trên của hắn là Công Dã tướng quân là không dám lơ là, mỗi ngày đều tăng mạnh phòng bị. chỉ là lời nói của hai người bọn họ ở trong thành bé, quan viên lớn nhỏ ở trong thành kia căn bản không nghe bọn họ, tận dụng dịp gần tết, liền không kiêng nể gì mà mặc sức ăn chơi, lại bởi vì Phượng triều đại quân tấn nhậm tấn công bọn họ mấy ngày, nên lại càng phóng túng hơn ngày thường, lại còn trưng thu các khoản thuế cắt cổ. còn viết mỉa miêu gì mà là cho quân phí, không quá vài ngày, cảnh tượng bách tính vui mừng khôn xiết đã bị tiếng oán than ngập trời thay thế. Ngay tại lúc này, Phượng triều đại tướng quân không biết tại sao, lại bỗng nhiên đến công, bọn họ trở tay không kịp, cuối cùng kiên trì hai ngày, thật sự thủ không nổi nữa, cấp trên lại có nghiêm lệnh, không làm sao được, Trần Xuyên cùng cấp trên của hắn chỉ có thể cùng nhau lùi về giữ Tân Châu.

Sau khi lui lại Tân Châu, triều đình cũng coi như không tồi, vận chuyển lương thảo và quân trang cho bọn họ, đại khái cũng là mười mấy vạn lượng bạc. Chính là mười mấy vạn lượng bạc này so với đại quân Phượng triều sỹ khí như nước lũ, không khác gì muối bỏ biển. những tướng lĩnh quan viên vừa nhìn thấy không ổn, đều từng người bỏ chạy, hiện tại Tân Châu chỉ còn Công Dã tướng quân cùng với bách tính sỹ binh ở lại chống đỡ quân địch, chính là lương thảo càng ngày càng hết đi. Không còn duy trì được bao nhiêu thời gian. Công Dã tướng quân biết triều đình ngu ngốc, đã tính toán đến việc dời đô, không có khả năng ... lại cung cấp cho bọn họ, đành phải tự mình nghĩ biện pháp. Trần xuyên đã nghĩ tới bạn tốt ở thành Hưng Châu, xung phong nhận việc đi tới nơi này vay tiền.

Một lượt nói hết lời, Anh Nguyên sớm tức giận tới run người, oán hận nói: “những kẻ thần tử đáng chết này, hảo hảo đại Hàn triều, sinh sôi ra lũ bại hoại như bọn chúng.”Nói xong nhìn Trần Xuyên, bắt đầu nói: “Người không biết, triều đình đã cướp đoạt từ nơi này của ta ba mươi vạn lượng hàng kim , ta còn tính là cho dù bọn họ lòng tham không đáy, cũng phải cấp cho tiền tuyến một nửa. Ai ngờ lũ chuột cống đó, thế nhưng chỉ cấp cho các người hơn mười mấy vạn lượng bạc. Mẹ nó, lẽ nào bọn chúng không biết đạo lý ở dưới tổ trứng còn có trứng chim hay sao? Kinh đô đã không còn, bọn họ càng tham, còn không phải là cống cho đại Phượng triều người ta hay sao , mẹ nó, thật tức chết ta.”

Phượng Chuẩn cũng âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ khó trách Trần tướng quân cãi lại ý chỉ của mình mà xuất binh. Một lũ thối nát người ta vừa lui quân khỏi thành liền đã khôi phục cuộc sống ngập trong vàng son không hề có chút giới bị, làm gì có đạo lý hắn không ngứa ngáy. Đây giống như một miếng thịt béo ở bên miệng của người, vốn là có bấy rập, cho nên người cẩn thận không dám đưa vào miệng. Đợi đến khi người mệt mỏi, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, bấy rập của nó bỗng nhiên không còn, vậy người còn có thể chờ đợi không? Đương nhiên không có khả năng. Có thể nói, cục diện hôm nay của Hàn triều hoàn toàn là do hôn quân tham quan tạo thành.

Ánh mắt nhìn về phía Anh Nguyên, bằng không chính mình vẫn là khuyên hắn đầu hàng đi. Đến lúc đó có thể cùng người mình yêu song túc song phi. Phượng Chuẩn say mê nghĩ. Bất quá mộng đẹp của hắn rất nhanh bị Anh Nguyên lời nói hùng hồn cùng chung mối thù mà tan biến .

“A Xuyên, người yên tâm, ta cho dù có đem thành Hưng Châu đào lên ba thước, cũng kiếm đủ quân phí cho người, người không giống với lũ tham quan này, ta nghĩ dân chúng sẽ hiểu cho cách làm của ta. Ta muốn cho đại người của đại Phượng triều biết, cho dù Hàn triều chúng ta suy nhược lâu ngày, cũng không phải con kiến trong tay bọn họ, nghĩ muốn làm gì thì có thể làm thế. Nói làm bằng, tốt xấu gì, cho dù các người không thể thủ vững, để đô có bị công phá, nhưng là chờ bọn chúng đánh tới nơi này của ta, chúng ta hợp toàn lực, cũng phải cho bọn họ kết cục cá chết lưới rách.”

Phượng Chuẩn ngơ ngác nhìn Anh Nguyên kích động, nước mắt trong lòng đã sớm đổ đầy con sông lớn: ô ô ô, Nguyên nhi a, chẳng lẽ chúng ta thật là hữu duyên vô phân ư? Người thà rằng phá tan nơi này của người cũng muốn tuần táng cùng Phượng triều, cũng không thêm nương tựa người anh minh như ta, ô ô ô, tên hỗn đản này quốc gia có cái gì đáng để người làm vậy a.

Anh Nguyên quay đầu nhìn hắn đang ngơ ngác nhìn mình, trong mắt tràn ngập bi thống, còn tưởng rằng hắn là đang lo lắng cho mình. Không khỏi mặt ửng hồng, cổ tình ý vẫn đang gây áp lực trong lòng mình

liền trút ra, nhin không được liền kéo tay hắn nói: “Đồ ngốc, người khó chịu cái gì? Ta bắt quá là nói một chút thôi mà, làm sao có thể đi đến bước cùng đường như vậy? năng lực của Công Dã tướng quân cùng A Xuyên ta biết, Phượng triều đại quân không dễ dàng chiếm được tiện nghi đâu.”

Lời kia vừa thốt ra, tiểu Phúc tử cùng Trần Xuyên liền ngậy ngấn cả người, nghe ý tứ, liền rõ ràng hai người bọn họ ái muội. Vội vàng cúi đầu không nhìn. Phượng Chuẩn nghe Anh Nguyên nói như vậy, trong lòng lại càng đau hơn, thầm nghĩ: ô ô ô, Nguyên nhi a, người biết năng lực của Công Dã cùng với A Xuyên, mấu chốt là người cũng không biết năng lực của Trần Trần nhà ta a, cái tên gia hỏa đó không có khả năng gì, nhắc tới đánh giặc liền hứng thú bội phần, trên chiến trường giống như là hang ổ của hắn vậy, Công Dã cùng A Xuyên cho dù có năng lực hơn nữa, cũng không phải đối thủ của hắn.

20. Chương 20

Lập tức không có nhiều lời, Anh Nguyên liền triệu tập nhân thủ ở bốn phía trong thành tuyên bố có quốc tài hữu gia, đạo lý nước mất nhà mất. Còn chưa nói, tính giác ngộ của dân chúng Hưng Châu rất cao, nghe nói chiến sự căng thẳng, nhà này bỏ tiền, nhà kia bỏ lương, chỉ mất có vài ngày, đã thu được rất nhiều tiền và y phục các loại, A Xuyên chọn ra vài nha dịch đắc lực, nhanh chóng vận chuyển đi về phía bắc.

Anh Nguyên bận bịu mấy ngày, thập phần mệt mỏi, Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử lại mệt chết rồi, hai người từ nhỏ lớn lên ở hoàng cung, làm gì có chịu qua loại tội này, chạy ngược chạy xuôi không nói, còn phải phụ trách trưng thu, tính toán, bày lên xe một loạt việc. Không có biện pháp, Anh Nguyên hiện tại đã xem bọn họ như người một nhà. Tuy rằng điều này có lợi cho việc hoạt động gián điệp của bọn họ, nhưng là trở thành người một nhà với Anh Nguyên cũng không có ưu đãi, việc hai người hiện tại đang nằm trên giường hừ hừ kêu than cũng là một ví dụ.

Tiểu Phúc tử nhu nhu thất lực, oán hận thấp giọng nói: “Chủ tử a, Trần tướng quân kia quả thực là đầu heo. Cho hắn nhiều binh mã như vậy, sao không đi vây thành đi, đảm bảo cái thành gì đó kia chưa đầy 1 tháng sẽ lâm vào tuyệt cảnh, đến lúc đó còn không phải dễ như trở lòng bàn tay. Hiện tại tốt rồi, để tên tiểu tử kia trưng thu nhiều lương thảo như thế trở về, giờ lại có đánh nhau rồi, còn làm hại chúng ta mệt chết.”

Phượng Chuẩn thở dài: “Điều này đều trách ta a, lúc trước nhìn trúng anh dũng thiện chiến, là một mãnh tướng khó có được. Ai ngờ rằng hắn lại vô cùng hiếu chiến. Ta đoán hắn là cố ý không vây thành, để cho Công Dã tướng quân tìm việc trợ, đánh như vậy vừa công bằng lại vừa đã nghiền. Ai, cái tên hỗn đản chỉ biết đánh giặc đó nào biết những việc hắn làm lại khiến chúng ta bị chịu tội như thế này.”

Hai người cùng nhau thở dài, chợt nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, Anh Nguyên vén màn tiến vào. Tiểu Phúc tử vội vàng kiểm soát chuẩn bị. Phượng Chuẩn ở lại nhìn tuyệt sắc giai nhân, sắc bụng và sắc tâm nổi lên, chút điểm mệt mỏi đã bay lên tới chín tầng mây.

Hắn vừa muốn đứng dậy rót nước cho giai nhân, Anh Nguyên vội vàng ngăn cản, cười nói: “mấy ngày nay mệt muốn chết rồi đúng không? Thật phải cảm ơn người.”

Phượng Chuẩn nhìn thấy nụ cười như gió mùa xuân này của Anh Nguyên, không khỏi thụ sủng nhược kinh, ngồi phịch xuống, xoa xoa ngực nói: “Không mệt không mệt, chút việc đó cho dù có gấp mười lần cũng không mệt.”A, loại cơ hội tuyệt hảo có thể ở trước mặt giai nhân biểu hiện là tuyệt không thể bỏ qua. Lúc này hắn đã sớm quên mất lời thề cần phải rời khỏi Anh Nguyên của mình.

Ngoài dự liệu, Anh Nguyên giữ chặt lấy tay hắn lật lại, nhìn kỹ những vết rộp nước trong lòng bàn tay, ôn nhu nói: “Ta biết người mệt muốn chết rồi, công tử đại gia, nào có chịu qua loại tội này bao giờ, chỉ sợ ngay cả Phúc nữ cũng đều ăn không tiêu. Ta. Lâm Lhong.”Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Phượng Chuẩn: “Người vì sao lại muốn ở lại đây chịu khổ? Với gia thế nhà người, hoàn toàn có thể cùng Phúc nữ trở về hưởng thụ, hưởng chi đại Hàn triều chúng ta tiền đồ không chắc chắn, thành Hưng Châu cũng không biết lúc nào sẽ có đại quân áp đánh a.”

Phượng Chuẩn không chút nghĩ ngợi liền nói: “Nguyên nhi, vì ngươi, chịu chút khổ cực có tính là gì đâu?”

Anh Nguyên toàn thân run mạnh, ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn: “Ngươi. Ngươi gọi ta là gì?” trong giọng lại mang theo vài tia run rẩy.

“Ta gọi là ngươi nguyên nhi.” Phượng Chuẩn ánh mắt bắt đầu trở nên nghiêm túc: “Chuyện đêm hôm đó tuy rằng chúng ta vẫn là kị không nói đến, nhưng là không đồng nghĩa với việc nó chưa xảy ra. Anh Nguyên, thiết kị của Phượng triều không thể kháng cự được đâu, ngươi đi cùng ta đi, quay về quê của ta, chúng ta sẽ sống cùng nhau. Quân chủ của ngươi căn bản không đáng để ngươi hi vinh vì hắn đâu.” Cơ hội cuối cùng, chỉ cần Anh Nguyên đáp ứng, bọn họ sẽ sống mãi bên nhau, hắn sẽ phong Anh Nguyên làm hoàng hậu, là ái nhân thân thiết nhất của mình. Phượng Chuẩn ở trong lòng lại một lần nữa gọi tổ tông của mình ra mà thề.

Ai ngờ ánh mắt nóng cháy của Anh Nguyên chợt trở nên lạnh liệt vô cùng, lẳng lẳng nhìn hắn một lúc lâu, bỗng nhiên bình tĩnh nói: “Lần đầu tiên của ta cho ngươi, ta không hối hận. Lâm Phong, ta phải thừa nhận, ngươi ở trong lòng ta chiếm một vị trí đặc biệt, bởi vậy ta cho ... cho ngươi thêm một cơ hội. Ngươi nói ngươi thích ta, nhưng là nếu muốn ở cùng một chỗ với ta, nhất định phải cùng với thành Hưng Châu, cùng với đại Hàn triều mà tồn vong. Nếu ngươi cho rằng ta không đáng để ngươi hy sinh như thế, ngươi có thể lập tức rời đi, ta. Tuyệt không ngăn đón.” Hắn nói xong, cũng không để cho Phượng Chuẩn cơ hội nói gì, đứng dậy đi ra. Đến khi ra tới cửa, lại nói tiếp: “Ta cho ngươi thời gian một ngày để suy nghĩ, ngày mai. ngươi phải có đáp án cho ta.” Nói xong đi luôn, từ đầu đến cuối cũng chưa một lần quay đầu lại.

21. Chương 21

Làm thế nào đây, rốt cuộc làm thế nào? Phượng Chuẩn biết chính mình nên từ chối Anh Nguyên, đây là cách gây ít tổn hại đến hắn nhất. Tuy rằng nhất thời hai người đều sẽ phải đau lòng, nhưng so với tương lai tiến thoái lưỡng nan vẫn còn tốt hơn, huống chi đến lúc đó Anh Nguyên biết mình lừa hắn, phản bội hắn, sẽ thương tâm đến thế nào. Chính là biết thì biết, nhưng hắn lại không dám nghĩ đến, liên tiếp ở trong lòng kiếm cố, kiếm cố ở lại phủ nha không muốn đi.

“Tiểu Phúc tử, ngươi nói chúng ta tại sao lại đến thành Hưng Châu này, lại còn trà trộn vào tri phủ nha môn?” Buổi đêm trăng tròn, sau khi Phượng Chuẩn ở trên giường trải qua một phen tranh đấu tư tưởng, vẫn là không nghĩ ra được gì, ngày mai là kỳ hạn của Anh Nguyên, hắn rơi vào đường cùng, đành phải thỉnh giáo nô tài đắc lực của mình.

Chủ tử khó lắm mới có một lần hạ mình mà hỏi như vậy, tiểu Phúc tử cao hứng a. ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: “Đương nhiên là tới làm gian tế a. Chủ tử ngươi không phải nói là nói nội ứng ngoại hợp cùng với Trần tướng quân, đánh hạ thành Hưng Châu này ư?” Ha ha ha, trí nhớ của chủ tử kém quá, lời mình nói mà cũng có thể quên được, cũng nên đến lúc tiểu Phúc tử ta lộ diện, chuyện lần này có thể đi khoe khoang rồi, khiến cho chủ tử biết mang ta đi lần này chính là lựa chọn không sai.

“Đúng vậy, chúng ta là tới làm gian tế, tình a yêu a lương tâm a, đều nên vứt bỏ hết đi.” Phượng Chuẩn cứng rắn nên, quyết định làm gián điệp tới cùng. Ngày hôm sau, hắn liền mặt không đổi sắc mà nói một đồng lời ngon tiếng ngọt với Anh Nguyên. Thẳng đến khi tiểu Phúc tử thân kinh bách chiến ở bên ngoài cửa nghe đến nổi hết da gà, Anh Nguyên thế nhưng từ đầu đến cuối vẫn là cười tủm tỉm.

Tiên hoàng từng nói qua, người nào mà đã dính vào tình ái, không cần biết hắn thông minh bao nhiêu đều sẽ trở nên ngu ngốc. Xem ra Anh đại nhân cũng không có may mắn thoát khỏi a. Tiểu Phúc tử đồng tình nhìn Anh Nguyên, nhớ tới hắn quan tâm chiếu cố với mình, trong lòng bỗng nhiên nảy lên cảm giác tội lỗi. Lại nhìn hướng chủ tử vẫn đang miệng lưỡi lưu loát, vẻ mặt hắn thực chân thành, ngay đến cả mình cũng đều không thể phân thật giả, không khỏi lại nghĩ tới: tựa hồ tiên hoàng cũng từng nói qua, chủ tử nếu tương lai có thể hiểu được tình yêu là gì, hắn sẽ chui từ trong quan tài ra để chủ trì đại hôn. Ai, xem ra để phòng ngừa lão Hoàng Thượng xảy ra thi biến, chủ tử cả đời này đều không muốn hiểu được tình yêu là gì.

Nháy mắt đã đến đây năm tháng, hoa lựu cũng bắt đầu nở rộ, đỏ như lửa. giống như những ngày tháng tình cảm ân ái của Anh Nguyên và Phượng Chuẩn càng ngày càng nồng thắm vậy. hai người hiện tại giống như keo sơn, như hình với bóng, quả thực là một đôi vợ chồng ân ái. Thành Hưng Châu dân tình cởi mở, có khi hai người đi trên đường, dân chúng mặc dù cảm thấy khác thường, hai người này quan hệ chắc chắn là bất đồng với trước đây, lại không có ai chửi bới hay nhạo báng bọn họ, vẫn đối đãi với bọn họ giống như trước đây.

Nếu không có những chiến báo càng ngày càng bất lợi với Hàn triều, thì cuộc sống như thế này đối với Anh Nguyên mà nói, thật giống như rơi vào trong mật đường vậy. Chỉ tiếc hoa không nở mãi, mộng đẹp lại càng dễ tỉnh. Cuối cùng đến một ngày, 600 dặm phía trước truyền tới chiến báo quyết liệt: đô thành Hàn triều đã bị công phá, hoàng đế cùng hậu cung quý tộc đều đã bị bắt.

Tin tức này giống như sét đánh giữa trời nắng vậy. Anh Nguyên suốt một ngày vẫn không thể lấy lại tinh thần. liền ngay cả Phượng Chuẩn bồi ở bên người cũng không thể làm hấn lấy lại tinh thần, cả nhân một sương có cà. Phượng Chuẩn vốn là trong lòng thích thú, thấy hấn như vậy, không khỏi cũng thấy lo lắng, mềm giọng ôn ngôn khuyên giải an ủi hấn rất lâu.

Tới buổi chiều, Anh Nguyên bỗng nhiên gọi mập đại thẩm đi ra ngoài mua một bầu rượu, thêm hai cân món khó. Hấn luôn luôn keo kiệt, chợt lại làm như vậy, chính là ngoài dự liệu của Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử. nhưng bọn họ rất nhanh đều hiểu được, nguyên lai hấn muốn thề cùng tồn vong cùng Hàn triều.

Lúc đó trăng sáng nhô lên cao, Anh Nguyên bày ra hương án ở hậu viện, dâng lên trái cây cùng rượu thịnh soạn, cũng không để ý tới Phượng Chuẩn, quỳ xuống nói: “Thương thiên thần linh ở trên, tiểu dân Anh Nguyên, bởi vì cổ quốc đã vong, quân chủ bị bắt, đây quả là việc vô cùng sỉ nhục đối với Hàn triều. tiểu dân thề, còn có Anh Nguyên ta một ngày, với thành địa thế của thành Hưng Châu, dân chúng đồng lòng, quyết cùng Phượng triều lòng lang dạ sói kia quyết chiến tới cùng. Cho dù có hi sinh vì nước, cũng quyết không từ nan, thề trả được mối nhục này cho quốc gia.”Nói xong lấy rượu tưới xuống đất. Xúc động mà đứng lên.

Phượng Chuẩn si ngốc nhìn hấn, lời khuyên bảo đầu hàng vốn định nói cũng nói không lên lời. Bởi vì hấn biết, giờ phút này lại nói những lời này, chính là bức mình cùng Anh Nguyên hiện tại phải chia lìa. Nhìn thân ảnh cao ngất kiên định kia, Phượng Chuẩn bỗng nhiên có một loại ảo giác, tựa hồ Anh Nguyên giờ phút này, không bao giờ còn có thể là ái nhân cùng hấn khăng khăng ta ta, ân ái ái ái. Hấn hiện tại, hoàn toàn chỉ là một chiến sỹ, một chiến sỹ toàn thân bùng cháy ngọn lửa thù hận, không ai có thể ngăn cản bước chân của hấn. Hấn cuối cùng cũng hiểu được, sinh mệnh hai người, từ giờ phút này đã thoát li khỏi đường vận mệnh của nhau, trở lại thành hai đường thẳng song song, không bao giờ có thể cùng xuất hiện trên quỹ đạo nữa rồi.

22. Chương 22

Anh Nguyên đứng lên, quay đầu nhìn về phía Phượng Chuẩn, lúc này hấn đã coi Lâm Phong ân cần chu đáo này là người thân nhất của mình, đến nước này, nước mất nhà tan, thể xác và tinh thần đều tổn thương hết sức, cho dù những lời vừa nói đều là chính nghĩa, có khí phách, nhưng nội tâm lại tràn đầy bi phần ưu thương. Ở trước mặt hấn cũng không cần phải giả vờ kiên cường, bởi vậy vừa mới nhìn trời thề nguyện xong, liền đi tới trước mặt hấn, còn chưa mở miệng nói lời nào, hai chân mềm nhũn, người đã ngã xuống rồi.

Phượng Chuẩn biết hấn vô cùng đau xót, không còn duy trì được, trong lòng không khỏi có cảm giác hổ thẹn, thầm nghĩ nếu không phải chính mình, Anh Nguyên bây giờ vẫn còn đang hạo hạo làm tri phủ của hấn, cho dù triều đình ngu ngốc, nhưng không có ảnh hưởng gì tới hấn. Bình sinh lần đầu tiên, hấn cảm thấy xấu hổ vì hứng thú thích đi xâm lược tứ phương của mình, hơn nữa lại còn hoài nghi lí luận cứu người dân khỏi bể khổ kia của chính mình. Nhưng chỉ sau chớp mắt, hấn liền vứt bỏ ngay ý tưởng phát hiện lương tâm của mình, hơn nữa lại còn tự cảnh cáo chính mình không thể bị Anh Nguyên ảnh hưởng.

Anh Nguyên ngã vào ***g ngực Phượng Chuẩn, xuất thần mà nhìn bầu trời trăng sáng, bỗng nhiên từ từ nói: “Xuân hoa thu nguyệt khi nào , chuyện cũ biết bao nhiêu. Tiểu lâu đêm qua lại đông phong, cổ quốc

ngiht lại mà kinh nguyệt minh trung. Điều lan ngọc thể ứng với do ở, chính là chu nhan sửa. Hối quân có thể có bao nhiêu sâu, đúng như một giang xuân thủy hướng đông lưu.”Nói xong lã chã rơi lệ. Phượng Chuẩn cũng biết lúc này an ủi thế nào cũng không được, chỉ có thể nhẹ nhàng giữ lấy lưng hắn, thở dài: “Thế sự như kì, nhìn thoáng ra chút đi.”

Anh Nguyên lau đi nước mắt, oán hận nói: “Ta hảo hận, hận dám tham quan hại nước, càng hận quân đội Phương triều đuổi cùng giết tận. Ta vốn nghe nói Hoàng Thượng phải dời đô, cũng đã làm tốt công tác nghênh đón, chỉ hy vọng trải qua chuyện này, Hoàng thượng có thể rút ra kinh nghiệm xương máu, từ nay về sau chăm lo việc nước, nước giàu binh mạnh. Ai ngờ thiên ý không thể trái, ngày đó quân Phương triều đuổi giết thật nhanh, thế nhưng. Nhưng lại không cho chúng ta cơ hội. Ta. Ta hảo hận a.”

Phượng Chuẩn trầm nghĩ: đây chính là chuyện không cách nào, chúng ta làm gì mà phải để cho Hàn triều có cơ hội dời đô. Nói thật, chính là ta lệnh Trần Kiện tốc chiến tốc thắng, không cho Hàn vương kia dời đô đến nơi này. Ngoài miệng lại nói: “Anh Nguyên a, chuyện tới nước này, nhiều lời vô ích, chúng ta vẫn là nên tính toán sớm một chút, đừng đợi đến lúc binh tiến tới thành, lúc đó có muốn điều binh ngăn chặn cũng đã muộn.”

Anh Nguyên gật đầu nói: “Chuyện này đương nhiên, Phượng quân có mối thù diệt quốc với chúng ta, ta nào có thể không chiêu đãi tốt tướng sỹ lẫn lợi đường xa, một thân phong trần đây? Yên tâm, trong lòng ta đã có chủ ý, có điều hiện tại chưa phải thời điểm nói ra.”Nói xong tựa tại trên vai Phượng Chuẩn, buồn bã nói: “Từ nay về sau không thể nhì nữ tình trường rồi, Lâm Phong, người vốn là công tử đại gia, có tiền đồ và vinh hoa phú quý, hà tất nhất định phải ở lại nơi này chịu chết với ta?”

Phượng Chuẩn vội hỏi: “Tâm của ta ở trên người người, tâm tại người mới tại, nếu ta trở về, cho dù nhà đẹp người như mây, thì cũng chỉ là cái xác không hồn. Chỉ có ở bên cạnh người, chẳng sợ ăn dưa muối với cháo, ta cũng đều vui vẻ chịu đựng.”Vừa dứt lời, Anh Nguyên đã lắc đầu cười nói: “Người a, lúc này còn có tâm trạng tán tỉnh, ta lại nào có tâm trạng nghe a.”Phượng Chuẩn không cho là đúng: “Xe chạy tới núi ắt có đường, người tội gì phải lo sợ không đầu, phải biết rằng lo quá sẽ loạn, người không tỉnh tâm như vậy, một khi hai quân đối chiến, chính là sẽ có hại, hơn nữa sẽ có thể làm giảm sỹ khí.”

Thật là một ngữ làm tỉnh người trong mộng, Anh Nguyên đứng bật dậy, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Phượng Chuẩn, nghiêm nghị nói: “Ta quả nhiên không nhìn lầm người, Lâm Phong, không khi tới một công tử nhà giàu như người, lại có thể thấy xa, trí tuệ khí độ cũng không phải ta có thể bằng, từ nay về sau, ta sẽ nhìn người với ánh mắt khác xưa .”

Phượng Chuẩn lảng lảng”A” một tiếng, trong lòng lại kêu rên nói: Phượng Chuẩn a Phượng Chuẩn, người không phải là ngại Trần kiện trận này thuận lợi quá, Nguyên nhi vốn đã rất khó đối phó, còn nhịn không được người nhắc nhở hắn, người chờ đi, thành Hưng Châu này chắc chắn không phải là một sớm một chiều đã có thể hạ được, vậy thì khẳng định là có một nửa công lao của Phượng Chuẩn.

23. Chương 23

Cứ như vậy qua hơn một tháng, thời tiết cũng dần dần trở nên nóng hơn, Anh Nguyên mỗi ngày đều chuẩn bị ứng chiến. Canh năm rời giường, sẽ đến bầu trời tối đen, thành Hưng Châu vạn người một lòng, lão nhân phụ nữ và trẻ em cũng tích cực chuẩn bị chiến tranh, chiến ý của cả tòa thành đều nhất loạt tăng cao. Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử xem mà trong lòng run sợ, trầm nghĩ nơi này quả thực là một tòa thiết thành, Trần Kiện cho dù trời sinh kỳ tài, gặp Anh Nguyên cùng dân chúng, sợ là cũng phải chịu chút đau khổ. Chính mình cũng phải ngàn vạn lần mà che dấu thân phận, nếu không bị người nào phát giác, chẳng sợ bọn họ có thần công tái thế gì, chỉ cần một người trong thành thổ ra một ngụm nước miếng, cũng đủ để chìm bọn họ sống dở chết dở .

Việc khiến Phượng Chuẩn cảm thấy kỳ quái nhất, Anh Nguyên giống như đã định liệu trước, đại quân Phương triều ngày càng tiến gần thành Hưng Châu, hắn lại một chút cũng không sợ hãi. Tới một ngày,

Phượng Chuẩn thật sự nhịn không nổi, nói với Anh Nguyên: “Anh Nguyên, ta đã từng nói gặp nguy không loạn là phong độ một đại tướng, nhưng mà người cũng trấn định cũng có chút quá ... đi, đại quân Phượng triều kia vài ngày nữa sẽ tới gần, người tại sao lại giống như có mười phần nắm chắc vậy.”

Anh Nguyên cười nói: “giống như cái gì, ta vốn là có mười phần nắm chắc.”thấy Phượng Chuẩn càng như khó hiểu, hần lắc đầu nói: “Việc này vốn là không nên nói với ngoại nhân. Nhưng người luôn thành tâm đối với ta, nếu không nói, thì thực có lỗi với chân tình của huynh. Đơn giản nói cho người, người cũng không phải ngoại nhân. Huống chi đại chiến sắp tới, ta còn phải trông cậy người làm tiên phong cho ta, việc này sớm muộn cũng phải nói cho người. Lâm Phong, người biết thành Hưng Châu có bao nhiêu người có thể tham gia trận chiến không?”

Phượng Chuẩn ngạc nhiên nói: “Bao nhiêu nhân mã có thể tham chiến? Ân, mấy ngày nay ta nhìn sơ sơ, tính cả người gia tỳ binh, cũng không quá 10 vạn nhân mã tham chiến. mà quân đội Phượng triều đều là thiết kỵ có thể lấy 1 địch 10 a, người.”Nói chưa xong đã bị Anh Nguyên ngắt lời, chỉ nghe hần khẽ cười nói: “Ta cũng vốn giống như người. Nhưng là kể từ sau đêm người nhắc ta, ta mới phát giác chính mình còn có trong tay một đội kỳ quân. Có thể nói, nhìn khắp Hàn triều, thì chính là binh lực Hưng Châu ta là hùng mạnh nhất .”

Phượng Chuẩn lắc đầu nói: “Đây chính là nói vậy, nơi này tuy rằng thịnh vượng, nhưng mà giao thông xa xôi, sao có thể nói là binh lực cường đại được, Phượng triều mười lăm vạn tinh binh, so với quân đội của người, chính là mạnh hơn rất nhiều.”

Anh Nguyên hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt, cũng không vội giải thích, lắc lắc chén trà trong tay, lâu sau mới đắc ý nói: “Lâm Phong, người vô cùng thông minh, nhưng nước tới chân cũng trở nên vụng về, chẳng lẽ người đã quên hơn mười vạn dân chạy nạn ở ngoài thành kia sao? Người già yếu nơi đó cũng không nhiều, tối thiểu cũng có mười vạn dân tham chiến, chọn lấy tinh binh, cũng có thể có tám vạn nhiều người, mấy ngày trước ta đã phái vài thủ hạ đặc lực đến đó huấn luyện bọn họ rồi. Đợi đến khi đại quân Phượng triều tới gần, bọn họ không biết tình hình thành Hưng Châu chúng ta, khẳng định sẽ hạ trại ở trước thành, đến lúc đó, ta lệnh tám vạn tinh binh này cắt đứt hậu tuyến của bọn họ, cho bọn họ trong ngoài bọc đánh, tiền hậu giáp công, hừ, quân bọn họ có đến mà không có về.”

Hần một hơi nói hết lời, liền khiến cho Phượng Chuẩn toàn thân toát mồ hôi lạnh, thất thanh kêu lên: “Ai nha, ta làm sao có thể quên mất những người này, thật sự là thất sách a thất sách a.”Vừa dứt lời, Anh Nguyên đã vỗ nhẹ trên đầu hần một cái, oán hận nói: “Ngu ngốc, cái gì thất sách, người có phải là tướng lãnh của Phượng triều không? Người nên khen ta mưu kế vô song, còn phải cảm động rơi nước mắt vì có ái nhân thông minh như ta.”Hần bối vì chiến sự đã có chín phần chắc chắn, cho nên mới có tâm tư vui đùa.

Phượng Chuẩn chính là có chút đứng ngồi không yên. Đại quân Phượng triều sắp tới nơi rồi, Trần Kiện tên gia hỏa kia nhận được tin tức của mình, nhất định là vô cùng tin tưởng mà tiến tới vây thành, làm sao mà còn có thể biết được tin dân chạy nạn gì đó, đợi cho điều tra ra, thì thời gian cũng đã muộn rồi. tuy là đại quân Phượng triều sẽ không vì tám vạn dân chạy nạn này mà toàn quân bị diệt, nhưng là nếu muốn lấy Hưng Châu, chỉ sợ là sẽ khó càng thêm khó. Tối trọng yếu là, Phượng triều cách đây xa xôi, nếu đường cung cấp bị chặn ngang. Phượng Chuẩn không dám nói tiếp, nếu những tiên đoán này mà trở thành sự thực, đến lúc đó bọn họ cũng chỉ có nước về quê, thậm chí ngay cả những thành quả giành được trước đó cũng chỉ có thể đánh mất.

Về mặt tươi cười tiễn Anh Nguyên đi tới nơi luyện binh, Phượng Chuẩn một khắc cũng ngồi không yên. Tục ngữ nói phúc vô song chí, họa vô đơn chí, hần đang vô cùng lo lắng, kết quả lại có một tên thủ hạ tới báo cáo Trần Kiện đã lãnh đại quân Phượng triều suốt đêm lặng lẽ tới rừng rậm ngoài thành Hưng Châu ba mươi dặm xây dựng cơ sở tạm thời, thỉnh Phượng Chuẩn ở trong thành làm tốt công tác tiếp ứng, lấy một tiếng trống để tăng sỹ khí đánh tan thành Hưng Châu, chiến thắng quay trở về.

Phượng Chuẩn giống như mèo bị đốt đuôi mà nhảy dựng lên, oán hận cắn răng nói: “Còn có chiến trắng hồi triều, đợi chúng ta bị Nguyên nhĩ bắt lại làm thịt kho tàu, ta sẽ lại cùng Trần Kiện các người gặp mặt.”Nói xong không ngừng đi đi lại lại, tiểu Phúc tử cùng thám tử không hiểu nhìn hần, đã thấy hần bỗng nhiên dừng lại cước bộ, bỗng nhiên xoay người nói: “Không được, chúng ta phải rời thành Hưng Châu, tới hội họp cùng Trần Kiện, nếu muộn một bước, sợ sẽ không còn kịp rồi.”

Thám tử cùng tiểu Phúc tử thấy hần thần sắc trịnh trọng, cũng không dám tiếp lời, cũng không có gì để thu thập, không tới một khắc đã chuẩn bị sẵn sàng. Thám tử tự nhiên rời đi, Phượng Chuẩn lại bỗng nhiên trở nên lưu luyến, đi vào tiền sảnh, nhìn nơi mỗi ngày mình và Anh Nguyên cùng sống, càng cảm thấy đau lòng không thôi. Tiểu Phúc tử nhớ tới Anh Nguyên đối chính mình thật là tốt, cũng không cảm nổi mà nhỏ mấy giọt nước mắt.

“Đến tột cùng vẫn là không nỡ rời đi a.” Hít một tiếng, Phượng Chuẩn đi tới trước bàn, lấy ra bút vung tay viết, lại ngơ ngác nhìn lời nhắn kia một lúc lâu, bỗng nhiên lẩm bẩm nói: “Nguyên nhi, ta thực xin lỗi người, cho dù trời cao có oán ta, chỉ cần người tha thứ. Nếu ta có thể toại nguyện, đời này nhất định sẽ cùng người kề vai sát cánh, không bao giờ phụ người.” Hần giờ này còn ôm mộng đẹp, lý trí lại biết rõ rằng Anh Nguyên sẽ không bao giờ tha thứ cho hần. Rốt cuộc là một đời kiêu hùng bá chủ, tự biết không thể quay đầu, sau khi nói xong mấy câu đó, liền không hề trì hoãn, cùng tiểu Phúc tử lặng yên rời đi. Tới cửa thành, mặc dù đã giới nghiêm, nhưng những quân sỹ đó nhận ra Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử là tâm phúc của Anh đại nhân, nghe bọn hần nói ra thành có công vụ quan trọng, nào dám chậm trễ, tự mình mở cửa thành tiễn hai người họ ra ngoài. Phút chốc, Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử đã biến mất ở giữa trời chiều mênh mông.

Vội vàng đuổi tới doanh trại của Trần Kiện, vị tướng quân dũng mãnh kia nhìn thấy chủ tử bỗng nhiên xuất hiện, nhất thời không khỏi ngây ngốc, sau đó kích động vui sướng, đại lễ tham kiến khỏi phải nói. Vừa muốn thiết yến tẩy trần cho Phượng Chuẩn, Phượng Chuẩn vội hỏi: “Những cái này không phải vội, người hiện tại đi thông lệnh ba quân, lùi lại cắm trại năm mươi dặm, phải nhanh, nếu không bị Anh Nguyên tìm được tin tức của các người, chỉ sợ chốc lát là có đại quân đè xuống. Đến lúc đó Trần tướng quân người chỉ sợ sẽ phải đổi thành Trần tử, chủ tử ta cũng trốn không thoát, nguyên nhân lúc này nhất định là vô cùng hận ta, bắt được nhất định sẽ lột da ta rồi kho nhục (thịt kho tàu), vừa lúc hần nhiều ngày nay vẫn đang thèm ăn.”

24. Chương 24

Trần Kiện khó hiểu nhìn chủ tử, những lời vừa rồi làm cho hần không hiểu gì cả. Hần là người ngay thẳng, nhất định phải hỏi kỹ đầu đuôi mới chịu nhỏ trại rồi đi, khiến Phượng Chuẩn tức giận, thầm hận mình trước đây tại sao lại thu dưỡng thần tử có thể dám tranh luận cùng mình như vậy, đây không phải là tự tìm phiền phức cho mình hay sao?

Tiểu Phúc tử lập tức mang toàn bộ sự tình nói ra, Trần Kiện vừa nghe liền kinh hãi, trong lòng thầm gọi mẹ, đây không phải là việc nhỏ gì, vội vàng truyền lệnh thối lui. Bên này nói: “May mắn Hoàng Thượng anh minh, không sợ gian nguy đến thành Hưng Châu thu thập tin tức, nếu không chúng ta lần này chắc chắn sẽ bị ngã gãy xương rồi.” Nói xong trầm ngâm một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Chủ tử, các người mới đi không lâu, Anh Nguyên kia mặc dù đã biết chân tướng, phái người đi thông tri cũng cần một thời gian, hơn nữa bọn họ cũng đã có phòng bị, thì cũng khó khăn như nhau, không bằng chúng ta thừa dịp lúc này đám dân chạy nạn còn chưa nhận được tin tức, đi đánh cho bọn họ trở tay không kịp, cái này gọi là binh quý thần tốc đúng không?”

Phượng Chuẩn gật đầu đáp ứng. Hần tuy biết đã đến nước này, Anh Nguyên bại cục đã được định rồi, nhưng lúc này không phải lúc nói đến nam nhi tình trường, cũng chỉ có thể yên lặng nhìn Trần Kiện đi điểm binh xuất trận, trong lòng không ngừng tự nói: Nguyên nhân, ta thực xin lỗi người, ta thực xin lỗi người, ta thực xin lỗi người.

Tiểu Phúc tử thở dài, nói với Phượng Chuẩn: “Chủ tử a, hối hận cũng không còn kịp rồi, không bằng ngài trước dùng chút thiện, đợi ăn xong, đại quân cũng cần nhỏ trại.” Vừa dứt lời, vừa dứt lời đã có phó tòng trong quân mang lại chút thiện cùng rượu. Trần Kiện từ trước đến nay cùng ăn cùng ngủ với binh lính, bởi vậy trong doanh trại cũng không có gì xa xỉ, bất quá chỉ là chút đồ ăn dân dã, cũng đã xem như đồ thượng đẳng, so với đồ ăn trong phủ Anh Nguyên càng tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Chính là đối mắt với một bàn đồ ăn như vậy, Phượng Chuẩn lại không lòng dạ nào cảm dũa. Nhìn thoáng

qua tiểu Phúc tử, hần thở dài: “Không cần câu nệ quân thần chi lễ, ngồi đối diện với ta này, mấy tháng qua, mỗi ngày đều là ba người chúng ta cùng ăn, đột nhiên lại chỉ còn ta một người, thật đúng là không quen.” thấy tiểu Phúc tử bất động, hần trờ mắt một cái: “Sao vậy? Ngay cả ta nói mà cũng không nghe ư? Bây giờ còn chưa đến hoàng cung đâu, không cần nói những quy củ chó má đó.” Tiểu Phúc tử lúc này mới ngồi xuống.

Hai người đối diện ngồi, vẫn là nhắc không nổi dĩa lên, Phượng Chuẩn thấy trong mắt nô tài đặc lực của mình ngẩn lẹ, trong lòng càng thêm phiền toái, tức giận nói: “nhanh ăn đi a, ở thành Hưng Châu, người không phải mỗi ngày đều thêm ăn sao? Hiện tại nhiều đồ ăn đã vị sơn trân như vậy, người sao lại không động dĩa như vậy?”

Tiểu Phúc tử nhỏ giọng nói: “Chủ tử không phải ở Hưng Châu cũng ngày ngày nói đó sao, tại sao hiện tại cũng không động.” Nói còn chưa dứt lời đã bị Phượng Chuẩn quát to: “Nô tài hỗn láo, lá gan từ khi nào mà lớn như thế, càng ngày càng không quy củ.”

Tiểu Phúc tử nhỏ giọng than thở nói: “Không phải người nói ta đừng có nói đến quy củ gì đó hay sao?” Gặp chủ tử vừa muốn bả nổi, hần vội hỏi: “Hoàng Thượng ngài trước tiên bớt giận, nghe nô tài ta nói một câu. Chúng ta sau khi đánh hạ Hưng Châu, chủ tử đừng trả thù Anh đại nhân, trực tiếp nạp hần làm phi tử, chấp chương hậu cung được không?” Nô tài này càng nói càng thấy ý tưởng này không tồi, tự động chạy qua ngồi xuống bên cạnh chủ tử, hưng trí bưng bưng nói: “Người nghĩ xem chủ tử a, Anh đại nhân thông minh như vậy, lại tiết kiệm như vậy, chỉ cần người có cái ***g này, nhất định có thể áp chế được đám nương nương đó. Không phải nô tài lắm miệng, các nương nương ở trong cung chúng ta, cũng nên có người quản, quá công cuồng độc đoán rồi. tiền bạc mà các nàng lãng phí mỗi ngày, liền đủ thu thuế của thành Hưng Châu trong một tháng rồi.”

Phượng Chuẩn nói: “Nói như vậy, người cảm thấy trong cung nhiều tàn phi như vậy, so ra đều kém Anh Nguyên?” Tiểu Phúc tử nói: “điều đó đương nhiên, chủ tử người cũng có mắt, chẳng lẽ còn nhìn không ra hay sao? Những nương nương này, luận nhân phẩm, luận trí tuệ, luận tướng mạo, có điểm nào so được với Anh đại nhân.” Nói cho hết lời, Phượng Chuẩn sắc mặt liền đen kịt lại: “Nói như thế, trẫm nếu cảm thấy các nàng không kém với Anh Nguyên, thì nghĩa là ta không có mắt đúng không?” một câu búng vào cái mũi khiến cho tên nô tài bị dọa sợ mà nhảy trở về.

Phượng Chuẩn thở dài, dùng dĩa gẩy gẩy trên bát cơm tẻ, kỳ thật trong lòng hần, đã sớm có tính toán như vậy. Cho dù có cảnh cáo mình bao lần, nhưng số phận cái thứ này cũng không phải con người có thể tính toán, mấy tháng sống chung, tình cảm hần đối Anh Nguyên sớm đã thâm sâu rồi. Chỉ cần Anh Nguyên có thể tha thứ hành động lừa gạt vô sỉ của mình, hần tình nguyện lập Anh Nguyên làm hậu, từ nay về sau vĩnh viễn cùng nhau, vĩnh viễn không biệt li. Khả hần cũng rõ ràng, Anh Nguyên đối Hàn triều, đối với Hoàng đế yếu đuối kia của Hàn triều, đều có cảm tình sâu đậm, giữa mình và hần, chỉ sợ không còn tốt được rồi.

Miền cưỡng nuốt mấy miếng thịt gà, triệt hạ nốt tàn tích, hai người hồ loạn ngủ một đêm, tới bình minh, đại quân đã cắm trại ở đất núi cách năm mươi dặm, Trần Kiện còn chưa có trở về. Phượng Chuẩn trong lòng càng bất an, thầm nghĩ rõ ràng là đánh lén, lại đến nay chưa về, xem ra không tránh khỏi một phen ác chiến, chính mình từng cùng Trần Kiện nói qua, muốn hần mang đi một đội quân thiết giáp, tận lực bắt đám dân chạy nạn này làm tù binh, giảm bớt thương vong, chính là đến nước này, Trần Kiện còn có thể nhớ tới yêu cầu của mình hay không? Nếu không thể làm theo, song phương thương vong thảm trọng, cừu hận giữa chính mình cùng Anh Nguyên trong, khả dĩ càng lúc càng sâu rồi.

Đang nghĩ, bỗng nhiên ngoài cửa có người nói kinh thành tám trăm dặm mật báo, thái hậu đã mất, thỉnh Phượng Chuẩn nhanh chóng trở về chủ trì tang lễ.

Phượng Chuẩn vốn không phải con ruột của vị thái hậu này, bởi vậy cảm tình với nàng không sâu, nghe nói đến cũng không quá đau lòng, chính là thái hậu qua đời không phải là một việc nhỏ, phải phát tang, tế thiên, nhập thái miếu, cùng tiên hoàng hợp táng rất nhiều việc, phải Hoàng Thượng tự mình chủ trì, nếu chính mình không có mặt, thật sự có chút không đúng lắm. Hần tuy là tính cách không câu nệ, nhưng không phải việc gì cũng như vậy, thời điểm nên đứng đắn thì tuyệt không thể hàm hồ, lập tức vội vàng thu thập hành trang, liền muốn cùng tiểu phúc tử nhanh chóng rời đi.

Trước khi đi mọi cách dặn dò phó tham quân của Trần Kiện là Đường Thần: “người nhất định phải chuyển

lời cho Trần tướng quân, phá thành là phá thành, nhưng phải giảm thương vong, càng chớ tổn thương tới dân chúng trong thành. . . .”Không đợi nói xong, tiểu Phúc tử đã cười nói: “Hơn nữa quan trọng nhất là, đừng làm thương tới tri phủ thành Hưng Châu Anh đại nhân, nếu tổn hại một sợi tóc gáy, thì chờ Hoàng Thượng trị tội đi.”

Phượng Chuẩn trừng mắt nhìn hấn một cái, quát lên: “Thứ hỗn trưởng này, ngươi lại đã biết.”Nói xong lại nói với Dương Thần: “lời của Trầm cùng tiểu Phúc tử, ngươi đã nhớ kỹ hết chưa? Nhất định phải nói cho Trần Kiện. Ai, trẫm phụ Anh Nguyên thật nhiều, chỉ sợ làm thế nào cũng không thể cầu hấn tha thứ được rồi, quên đi, mặc cho số phận đi. Mệnh trung hữu thời trung tu hữu, mệnh lý vô thời mặc cường cầu a.”một bên thở dài cùng tiểu phúc tử ra cửa. Còn lại Dương Thần cùng mấy binh sỹ đều đang vô cùng kinh dị, đều cười nói: “Chúng ta Hoàng thượng cũng là chính nhân đi chính đạo, không giống bọn thị vệ trong cung nói những lời không đứng đắn a. Còn có thể thở dài, nào có đức hạnh cái miệng không chuẩn nào?”

25. Chương 25

Phượng Chuẩn chân trước vừa đi, Trần Kiện chân sau liền chiến thắng trở về, phía sau đại quân áp giải tù binh thành một hàng dài mắt nhìn không hết. Hấn tiến vào doanh trại liền lớn tiếng hét lên: “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, ngươi xem xem lão Trần ta như thế nào?Hắc, đánh toàn thắng. Con bà nó, bọn dân chạy nạn kia quả thực không dễ chọc, các huynh đệ may mắn đều mặc áo giáp, nếu không cũng chỉ có thể liều mạng , bất quá hiện tại xem ra cũng không tệ lắm, cũng coi như hoàn thành giao phó của Hoàng Thượng ngài, song phương địch ta đều thương vong rất ít, những đứa nhỏ choai choai này, lão Trần khả một đứa cũng không đánh chết, toàn bộ đều bắt về đây. Con bà nó, còn chưa nói, thật sự là mầm non tốt, Hoàng Thượng, ngài nên đem bọn chúng cho ta, lão Trần cam đoan với ngài, ở trong tay ta không quá ba năm, mỗi người sẽ đều là mãnh hổ dưới núi. Ai, cái này gọi là. . . . Ai, Hoàng Thượng đâu? Tại sao ta hô nửa ngày, còn chưa có ra?”

Dương Thần và mấy binh lính bên người hấn lúc đầu đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hấn tự ngữ tự thoại, hiện tại vừa nghe hấn hỏi, đều vội vàng tiến lên bẩm báo: “Tướng quân, thái hậu đại sự, Hoàng Thượng cùng Phúc công công đã thu thập hành lý về cung rồi.” Nói xong lại đem giao phó của Phượng Chuẩn nói lại một lần.

Trần Kiện gật gật đầu: “Nga, con bà nó, thì ra là thế, lão Trần ta nói phí công rồi.”Vừa lúc có một thuộc hạ chạy tới hỏi làm sao bố trí tù binh, Trần Kiện trừng mắt: “an bài như thế nào? Nuôi chứ sao. Chẳng lẽ ngươi dám cãi quân mệnh a? “Nói xong đáp hết khô giáp sang một bên, liền đi về phía phòng bếp quân doanh, vừa lẩm bẩm: “Con bà nó Anh Nguyên, là cái thứ gì, khiến cho Hoàng thượng coi trọng như vậy, lão Trần ta phải đi gặp hấn. Nghe tên bộ khoái thành Hưng Châu bị bắt được kia nói hấn thổ huyết rồi, tiểu thân thể kia có thể bị lược hay không a, nhưng đừng có có chuyện gì nha, Hoàng Thượng sẽ đều áp lên người lão Trần ta, như vậy thì quá oan uổng rồi. Con bà nó, thái hậu làm gì lại xảy mất đi vào lúc này a, giặc này không thể đánh rồi, nhưng hoàng thượng chưa nói ngưng chiến, chắc là đang mong tốc chiến tốc thắng. Ân, quân hấn làm sao, trời cao hoàng đế xa, lão thái hậu quy thiên rồi lại càng xa hơn, nàng sẽ quản chuyện của lão Trần ta sao.”Một quyết định trong đại được xuất hiện ngay trong lúc hấn đang lẩm bẩm tự nói.

Lại nói Anh Nguyên, thân phận thật sự của Phượng Chuẩn bị điều tra ra cùng với sự phản bội vô tình của hấn, khiến cho hấn bị đả kích trí mạng. Cả cuộc đời hấn giống như thuyền nhỏ giữa biển lớn. Thuở nhỏ lang bạt xuôi dòng, tứ khổ vô thân. Mười năm gian khổ học tập, cuối cùng cũng đạt được công danh, mà lại bởi vì quá chính trực mà không hợp với triều thần trong triều, càng tạo lập ra không ít cừu gia. Hấn đến Hưng Châu nhậm chức tới nay, tuy rằng nhận được sự kính yêu của dân chúng, nhưng sự kính yêu này lại không phải sự ám áp của gia đình, tri phủ nha môn vắng lạnh, bởi vì sự xuất hiện của Phượng Chuẩn mà trở nên náo nhiệt hơn. Bọn họ đấu, nhưng cũng hợp, hấn từng mấy lần giải cứu chính mình khỏi gian nguy, lại cho hấn một kích càng thêm nghiêm trọng vào phút cuối, yêu hận dây dưa giữa hai người, sớm đã không còn bất cứ từ ngữ nào có thể nói rõ ràng nữa rồi .

Điều khiến Anh Nguyên phẫn hận nhất, chính là đạo kỳ binh ở ngoài thành kia vì nguyên có Phượng Chuẩn mà bị đánh thảm trọng, khiến cho thành Hưng Châu chịu đả kích nặng nề, hấn hận Phượng Chuẩn, nhưng hấn cũng hận chính mình, vì sao lại dễ dàng đặt niềm tin nên con sài lang kia, còn đem tất cả của chính mình giao cho hấn, thậm chí ngay cả tính mạng của dân chúng Hưng Châu, đều bị chính mình gián tiếp bán đứng, mỗi khi nghĩ đến đây, hấn liền lại vừa xấu hổ vừa hối hận. Tâm đau như cắt.

Chiến sự vốn là căng thẳng, hơn nữa đả kích này, Anh Nguyên mặc dù là thiết nhân cũng trụ không nổi. Bắt đầu từ ngày biết thân phận thật của Phượng Chuẩn, hấn đã thổ ra mấy ngụm máu tươi, sau đó ngã bệnh. Chính là tất cả mọi chuyện ở Hưng Châu, đều cần hấn định đoạt, bởi vậy mới tỏ ra giống như không có chuyện gì. Cùng với chiến sự càng ngày càng bất lợi với Hưng Châu, tâm lực dần dần cạn kiệt, bệnh tình lại ngày càng sa sút. Thêm nữa hấn ngày thường tiết kiệm với bản thân, thức ăn mặn đều không có, vốn là dinh dưỡng không tốt, hiện giờ các loại đả kích cùng nhau xảy ra, khiến cho một giai nhân vô song phong thái tú dật gãy thành da bọc xương.

Trần Kiện được Phượng Chuẩn coi trọng, chính là nhờ vào hấn là một mãnh tướng bẩm sinh, ở trên chiến trường, vô luận núi đao biển lửa, bầy rập khôn cảnh, hấn đều luôn là người xông lên phía trước, bởi vậy binh sĩ thủ hạ cả hấn kẻ kẻ liều mạng, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Lấy lời nói của chính Trần Kiện chính là: ai nói trên chiến trường thiên biến vạn hóa, bất kể nó biến thế nào, con bà nó yem liền liều mạng xông lên, dù sao thắng lợi cũng luôn là đàn ông những con lang sói này. Nếu thêm con hồ ly, liền lại càng không cần nói nữa. Hồ ly trong lời nói của hấn chính là quân sư khôn ngoan giảo trá dưới trướng. Cũng giống như những gì hấn vừa nói, từ khi lên làm đại tướng quân Phượng triều, hấn và quân sư của mình chưa từng nếm qua mùi vị thất bại, đã cướp đoạt cho Phượng Chuẩn vô số thành trì đất đai, lập nên uy danh lừng lẫy của thiết kỵ Phượng triều.

Bởi vậy hiện giờ, một cái thành Hưng Châu nho nhỏ mà đánh hơn hai tháng rưỡi trời chưa đánh hạ, liền thật sự khiến cho hấn vô pháp nhẫn nại, giao phó của Phượng Chuẩn đối với hấn đã sớm bị hấn ném ra sau đầu, mỗi ngày đều mắng mỏ nổi trận lôi đình ở trong lều: “Con bà nó Anh Nguyên tiểu tử, không thể tưởng được người còn có thể được hai chốc, đã học máu mà còn áp chế lão tử lâu đến thế, con bà nó chờ ta đánh hạ hưng châu, đem người bắt lại, không đánh cho người một trận trút giận thì không được, con bà nó, ta thật muốn nhìn người là thiết nhân hay là cương nhân đây?”

Hôm đó, là ngày thứ 79 đánh Hưng Châu, Trần Kiện sáng sớm đã tiến đến, sau khi đánh thất bại một lần, theo thường lệ lại ở trong doanh trại mắng một lần, sau khi quân sư Hàm Trí Lũy ngồi lên mộc án, thần nhiên tự đắc mà phẩm trà, không hề đem bạo thú bùng nổ trước mặt vào mắt.

Trần Kiện nhìn thấy phó tướng bộ dáng nhàn hạ liền tức giận, oán hận nói: “Người còn ngồi được, còn có thể uống được trà, không nhìn thấy lão Trần ta ba ngày chưa ăn cơm sao? Con bà nó, người luôn luôn nói mình trí tuệ siêu quần, sáng tạo nhanh nhẹn, những lời khoa mẽ tự nói Phượng triều chúng ta trừ hoàng thượng ra, còn lại không có ai có thể sánh đợc với người, tại sao bây giờ lại thúc thủ vô sách như vậy? Thành Hưng Châu này đã trở thành cô tuyệt chi thành, nhưng lại đánh không được, nếu không phải các huynh đệ áo giáp đủ cứng, bây giờ còn không biết chết bao nhiêu người đâu, con bà nó người vẫn là nhanh nghĩ biện pháp đi a, nếu không đánh tới năm sau, lão Trần ta còn có thể diện gì đi gặp hoàng thượng cùng các tướng quân trong triều nữa, mặt người cũng không còn sáng sửa nữa đúng không?”

Hàm Trí Lũy nghe hấn nói như vậy, mông mày nhếch lên, buông xuống chén trà cười nói: “Người chính là lo lắng, đã biết Hưng Châu đã trở thành một tòa cô thành, sớm muộn cũng phá được, không cần công thành mạnh mẽ làm gì, chỉ cần vây nó, không quá ba tháng, trong thành nhất định lương thực trong thành sẽ cạn kiệt, đợi bọn họ đói mấy ngày, đợi bọn họ đói đến mức binh sỹ đến đá cũng cầm không nổi, tên đều bắn không ra, vậy không phải dễ dàng liền có thể công phá hay sao?”

Hấn vừa nói, Trần Kiện lại càng nổi giận hơn, hét lớn: “Nếu như vậy, tại sao không nói sớm, uống công chúng ta đánh nhiều ngày như vậy, người lại chỉ ở bên xem náo nhiệt.”

Hàm Trí Lũy cười nói: “Ai bảo người chính mình vụng về, chỉ biết tiến công, huống hồ ta để cho lang con luyện tập một chút cũng tốt, dù sao thiết giáp quân có áo giáp hộ thân, không thương tổn bao nhiêu người, nếu lúc này mà còn dưỡng bọn họ, sợ đến lúc nhuệ khí hết rồi, chẳng phải là sẽ mất hết thể diện của thiết kỵ Phượng triều hay sao? Được rồi, người cũng đừng hét nữa, ta tính toán Hưng Châu có giàu có hơn nữa, hiện giờ cũng sắp hết rồi, mấy ngày nữa người liền chuẩn bị công thành đi.” Vừa dứt lời, bỗng nhiên một

Hắc y nhân được Dương Thần dẫn từ ngoài trường tiến vào, chính là thám tử sát thủ Ly ảnh lúc trước Phượng Chuẩn an bài ở trong thành Hưng Châu. Hắc cũng không tham bái, chính là lạnh lùng nói với Trần Kiện: “Khởi bẩm tướng quân, thành Hưng Châu ba ngày trước lương thảo đã tuyệt, nam nữ già trẻ lấy cỏ dại no bụng, tướng quân cần mau mau công thành, nếu không sợ có người chết đói, sau này Hoàng Thượng biết được, nhất định sẽ không vui.”

26. Chương 26

Trần Kiện vỗ đùi, hắc hắc cười nói: “Hảo hảo hảo, con bà nó, cuối cùng cũng đợi được ngày hôm nay .” Nói xong quay đầu nhìn Hàm Tri Lũy, chỉ thấy vị quân sư này cũng đã đứng lên, mỉm cười nói: “Hoàng Thượng đi xâm lược, tuy là do thích xem bản đồ Phượng Triều không ngừng mở rộng, nhưng đối với dân chúng nước địch, quả thật là không có nửa điểm bạc đãi. Tốt lắm, Dương Thần, truyền lệnh xuống dưới, sáng sớm ngày mai đại quân đánh hạ Hưng Châu, nhượng doanh trại trừ phòng tối nay nổi lửa nấu bếp, phải đặc biệt hầm những đồ bổ tở yền vi cá, nhớ kỹ nhớ kỹ.”

Trần Kiện ngạc nhiên nói: “Hầm mấy thứ đó làm chi? Người sao biết lão Trần ta nhất định sẽ bị thương? Hơn nữa, ta cho dù bị chút thương, có thể dùng được những thứ như thế không?” Vừa dứt lời, Hàm Tri Lũy liền cười lạnh nói: “Mấy thứ này là cho con lợn rừng như ngươi ăn ư? Không bằng phí của. Ta là lưu cho tri phủ thành Hưng Châu ăn, chớ quên phân phó trước khi rời đi của Hoàng Thượng.”

Hắn này vừa nói, Trần Kiện bỗng bừng tỉnh, vỗ đầu nói: “Đúng rồi đúng rồi, Hoàng Thượng nói chúng ta bắt giữ tên tri phủ tên Anh Nguyên kia, còn không cho làm hắn bị thương, con bà nó, Hoàng Thượng rốt cuộc thiếu của tên tri phủ này cái gì, sao lại tự nói chính mình phụ hắn, còn nói khó có thể được hắn tha thứ, chẳng lẽ hắn đoạt tiền tài của tên tri phủ này ư? Không đúng nha, Hoàng Thượng mỗi lần cải trang, coi trọng nhất chính là mang bạc a. Chẳng lẽ là bởi vì tiết lộ tin tức kỳ binh dân chạy nạn, khụ, Hoàng Thượng cũng nghĩ quá nhiều rồi, hai nước có giao chiến, binh bất yếm trá, đây là đạo lý thiên kinh đại nghĩa thôi. Quên đi quên đi, không nói này nữa, chính là quân sư, người sao biết Anh Nguyên kia nhất định sẽ bị thương, đặc biệt hầm này nọ, lúc trước hoàng thượng tới, cũng không thấy người chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy a?”

Hàm Tri Lũy thản nhiên nói: “Lúc trước người tấn công đám dân chạy nạn trở về, không phải đã bắt được một bộ khoái truyền tin của thành Hưng Châu hay sao ư? Hắn từng nói qua Anh Nguyên thổ huyết, bây giờ qua những ngày như vậy, thành Hưng Châu được hắn thủ kiến cố như thế, giọt nước cũng lọt không qua, hơn nữa lương thảo trong thành đã cạn ba ngày, lại không có một người ra khỏi thành đầu hàng, trong thành binh lính như trước ngay ngắn trật tự, cũng không biết tên tri phủ kia phí bao công sức mới được như vậy, nói vậy hắn tâm lực lao lực quá độ, thân mình nhất định sẽ rất kém, bởi vậy ta sai người bồi bổ cho hắn.”

Trần Kiện nói: “Người nói cũng có đạo lý, chính là để làm gì a, hắn với chúng ta có quan hệ gì a? Cho hắn cơm ăn thì còn được, gì chứ sao còn phải làm thứ tốt thế, hoàng thượng tới đây còn chưa ném qua những thứ này a, đây đều là dành cho người bệnh a.”

Hàm Tri Lũy trừng mắt xem thường, không kiên nhẫn nói: “Yên tâm đi, ta cũng sẽ lưu lại một ít cho các huynh đệ. Sở dĩ cấp Anh Nguyên, một là ta bội phục hắn, thứ hai là. . . .” Hắn trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên nói: “Quên đi, cái này cũng không phải suy đoán, dù sao nói với tên lợn rừng đầu óc ngu ngốc như ngươi cũng nói không rõ, tóm lại sau này ngươi sẽ biết.” Nói xong phẩy tay áo bỏ đi, thầm nghĩ: cái đồ con lợn này đến mình thị ám thị (mình thị chắc là gợi ý rõ ràng, ám thị thì là ám chỉ) 5 năm trời cũng không có hiểu ra, nào còn có thể trông cậy hắn có thể hiểu được tình ý hàm ẩn trong lời nói kia của Hoàng thượng đây? Càng nghĩ càng ảo não, lẩm bẩm: “Lợn ngu, đồ con lợn, tốt nhất ngày mai ai đó chém người một đao, chém cho cái đầu người rõ ràng ra thì tốt.” Nói xong lại nghĩ đến thành Hưng Châu kia vạn nhân đồng tâm, tất nhiên sẽ có một trận đại chiến, một khi Trần Kiện thật sự bị thương thì sẽ làm sao đây, nghĩ đến đây, lại trở nên lo lắng, trong lòng nhu tình bách chuyển, cũng không biết là tư vị như thế nào.

Ly ảnh thấy Hàm Trí Lũy tức giận rồi đi, không khỏi cũng cảm thấy buồn cười, đối Trần Kiện nói: “Ta cũng cần phải cáo từ, ngày mai lúc công thành, vạn mong tướng quân ghi nhớ những lời của Hoàng Thượng. Anh Nguyên tri phủ Kia đã gây đến không còn hình dáng nữa, thân thể hư nhược, không cần phí nhiều khí lực.” Nói xong rồi đi, còn lại Trần Kiện tự suy nghĩ hàm ý của Hàm Trí Lũy, trăm tư không lấy được lời đáp, hần thái độ làm người đơn giản, dứt khoát đem những lời này bỏ đi. Nghĩ đến đại chiến ngày mai, này khiến cho thành Hưng Châu đã khiến hần chịu đau khổ chưa từng có này bị phá, đại Hàn triều cũng tiêu biến theo khói mây, bay về bản đồ của Phượng triều, bởi vậy hưng phần chưa từng có bỗng nổi nên, ngũ cũng ngũ không ngon, sau khi ăn một bữa cơm no, liền kêu mấy phó tướng đặc lực tới, bố trí phương án tác chiến cho ngày mai.

※※z※※y※※z※※z※※

Trong thành Hưng Châu, một vầng trăng lạnh phía chân trời, tri phủ phủ nha đèn đuốc sáng trưng. Anh Nguyên một thân quân phục, đứng ở giữa đại sảnh, bên cạnh là bộ những bộ khoái đã theo hần nhiều năm cùng với một nữ quyến duy nhất trong mập đại thẩm.

Anh Nguyên nhìn chăm chú bọn họ, âm đạm cười, thở dài: “lương thảo trong thành đã hết, có giữ cũng không thể giữ nổi nữa rồi, ngày mai Phượng quân công thành, nhất định sẽ bị phá. Ta thân là thần tử Hàn triều, nguyện vì nước trung thành, sa trường tử trận chính là bổn phận, không có nửa điểm oán hận. Chính là các người đều không phải quan viên, nhận quốc ân cũng không nhiều, đặc biệt là mập đại thẩm, càng không có nửa điểm bổng lộc, bởi vậy không cần giống như ta, ngày mai lúc thành bị phá, các người liền tự mình chạy trốn đi.” Lại cầm lấy một túi bạc nhỏ ở trên bàn nói: “Các người là biết thái độ làm người của ta, mấy năm nay cũng không có tiết kiệm được bao nhiêu tiền, chỉ có năm lượng bạc, vốn là chuẩn bị cho tết năm nay sẽ tốt hơn một chút.” Nói tới đây, không thể nói tiếp được nữa, nhớ tới người mà khiến mình vì hần để dành lại chút tiền kia, trong lòng cũng không biết là hận hay là yêu, một trận kích động, trong miệng tràn lên một trận khí tinh ngọt, hần mạnh mẽ nuốt, lại miễn cưỡng tiếp tục nói: “Hiện giờ tiền cũng dùng không nổi nữa, các người liền chia nhau đi, cũng không uống chúng ta bồi bạn mấy năm trời, mấy năm nay, ta chỉ nuôn luôn keo kiệt, chiếu cố cho những dân chạy nạn, thực xin lỗi. Thực xin lỗi các người rất nhiều. Khụ khụ khụ.”

Hần vừa dứt lời, mười mấy bộ khoái cùng mập đại thẩm phía dưới sớm đã tình cảm động, đầu mục Lưu Đại tiến lên phía trước nói: “Đại nhân lời này sai rồi, chúng ta không phải thần tử Hàn triều, nhưng là con dân Hàn triều, tuy không phải xuất thân binh nghiệp, bất quá chỉ là bộ khoái Hưng Châu, lẽ nào còn không bằng đám binh lính kia ư? Đại nhân không cần nhiều lời, ngày mai thủ thành giết địch, ngài cứ xem biểu hiện của chúng ta, có một chút lùi bước nào, ta Lưu Đại không phải do mẹ ta nuôi dưỡng.” Nói xong phát giác những lời thô tục đường chợ của mình sao có thể ở trước mặt đại nhân nhã nhặn nói, vội vàng cảm mồm. rồi lại nghĩ tới đại nhân cũng có những thời điểm nổi bão, không cần căng thẳng, thế là lại nói: “Bạc này anh em chúng tôi dùng không nổi, nhưng mập đại thẩm vẫn chỉ là một nữ nhân, cuộc sống một mình quả thực không dễ dàng, này liền đều để cho nàng an cư.”

Lưu Đại còn chưa nói xong, mập đại thẩm đã tiến lên nhổ một ngụm, mắng to nói: “Người cái thứ hỗn trưởng, dám xem thường đại thẩm của người, phụ nhân thì làm sao? Phụ nhân còn không phải đã có Hoa Mộc Lan, không phải đã có Mục Quế Anh ư? Hừ hừ, Xú tiểu tử có biết không? Có câu gọi là ‘nữ nhân không kém hơn nam nhân’, câu nói này là chuẩn bị dành riêng cho ta.” Nói xong lại chuyển hướng Anh Nguyên: “Nguyên nhi số tiền này người thật sự muốn cho đại thẩm, vậy chỉ có một cách dùng duy nhất, chính là dùng nó mua quan tài đi. Ngày mai người chờ xem, đại thẩm cùng mấy thằng nhóc kia liệu mạng. cái gì gọi là đến chết mới thôi, ta giúp cho bọn tiểu hỗn trưởng các người nhìn xem.”

27. Chương 27

Lưu Đại nói: “Đại thẩm người không biết dùng từ thì dùng dùng bừa, còn cho đến chết mới thôi, phi phi phi, người phải nói là chúng ta gặp một đứa giết một đứa, giết hai đứa thì kiếm thêm một đứa.”

Anh Nguyên nhìn những nam nữ nhiệt huyết này, trong mắt ẩn ẩn có lệ, hẩn trong lòng thầm nghĩ: “Lâm Phong a Lâm Phong, người đã nhìn thấy chưa? Đây là dân chúng thành Hưng Châu chúng ta, là con dân đại Hàn triều đích chúng ta. Các người Phụng Triều binh hùng tướng mạnh, cậ là có thể giết sạch chúng ta, chính là người giết không nổi những trái tim báo quốc này đâu. Thanh thiên máu đào, món nợ giữa ta và người, sẽ chờ kiếp sau lại tính đi.”Nghĩ đến đây, hẩn chậm rãi bước xuống bậc thang, trầm thanh nói: “Nếu như thế, các người đều đi theo ta, ngay mai quyết một trận tử chiến với Phụng quân.”Nói xong mang theo bọn bộ khoái cùng mập đại thẩm ngang nhiên ra khỏi tri phủ nha môn.

Lúc đó sắc trời đã hơi hơi sáng, Anh Nguyên chờ đến khi ra khỏi phủ, đã thấy hai bên đường, toàn là bách tính Hưng Châu, lão nhân phụ nữ và trẻ em cũng ở trong đó, nhìn thấy hẩn đi ra, cũng không hẹn mà cùng hô: “Anh đại nhân, chúng ta thề cùng sống cùng chết, quyết không rời bỏ.”Trong lúc nhất thời, khắp đường phố đều là tiếng hò hét âm trời: “Thề cùng sống cùng chết, quyết một trận tử chiến. Không rời không bỏ, máu đào thanh thiên.”

Anh Nguyên chỉ cảm thấy trong lòng một cỗ hào khí giống như phun trào ra, thẳng tới tận trời cao, nhện không được nói: “Lấy giấy bút đến.”Sớm có người chạy thư phòng trong phủ ra. Anh Nguyên lấy bút trám mực, xoay người lại hai cánh cửa phủ nha, viết lên câu đối. Vế trên là” Bát thập nhật dục huyết hiệu trung, biểu thái tổ thập thất triều nhân vật.”Vế dưới là: “thập vạn nhân đồng tâm tử nghĩa, lưu đại hàn tam bách lý hà san.”Viết xong, đáp bút xuống đất, xoay người lên ngựa, hô lớn: ” dân chúng Hưng Châu nghe lệnh, thừa dịp lúc này chưa sáng, theo ta ra khỏi thành, thề diệt Phụng quân lấy máu trả máu cho Hàn triều chúng ta. Sát a.”

Sắp tới giữa trưa, mặt trời vốn là phải tỏa ra ánh nắng gay gắt lại bị những đám mây đen dày kịt trên trời kia che lấp, tựa hồ cũng không nguyện nhìn thấy trận đấu thảm thiết ở trước mắt này.

Hưng Châu ngoài thành, nơi nơi đều là Phụng quân toàn thân áo giáp cùng với binh lính dân chúng thành Hưng Châu vũ khí thô sơ đang liều mạng giết địch. Có thể nói, đây là một trận chiến không hề có chút trì hoãn nào. Cho dù là lão hổ, đói ba ngày cũng không còn khí lực cắn người, huống chi là người đây. Lại nói đối phương dù sao cũng là thiết kỵ Phụng triều được trang bị hoàn mỹ. Có thể tiếp tục kiên trì chiến đấu, hoàn toàn là bởi vì phương thức chiến đấu vô cùng kỳ lạ của Phụng quân.

Tất cả binh lính thành Hưng Châu đề là kỳ quái, những quân địch này là làm sao vậy, bọn họ mặc dù đang lúc chiến đấu, lại thật cẩn thận mà tránh làm địch nhân bị thương. Nếu không có áo giáp mũ giáp lì lợm của bọn họ, có khi một đội quân ba ngày chưa ăn gì này cũng chiếm được thế thượng phong. Nhìn bộ dạng bó tay bó chân này của bọn họ, nào có gì gọi là đánh giặc a.

“Các người rốt cuộc đang làm cái gì?” Mấy binh lính Hưng Châu bị bắt giữ, thật sự là tò mò tới cực điểm, nhện không được mở miệng hỏi phụng quân đang trông coi bên người bọn họ.

Binh lính Phụng Triều liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lúc này có mấy xuy sự binh

(binh lính nấu cơm) tiến lại đây, cầm theo mấy cái thùng gỗ lớn, bên trong chứa đầy thức ăn, một người tên là Trần Hòa mang từng thùng từng thùng lại. Đưa cho mấy tù binh nói: “Nào, nhanh ăn đi, tư vị đối bụng là vô cùng khó chịu a, mẹ nó, lúc ở dưới núi Côn Luân, trận chiến cùng với Nguyệt Ma quốc hồi đó, bị địch nhân làm yêu pháp, đồ ăn ngay tại trước mắt, mà chúng ta lại đều nhìn không thấy, cứ thế đói bụng 3 ngày, khi đó thật muốn ăn ngay cả ngón tay của chính mình.”Hẩn này vừa nói, người hai bên vốn là địch, nhưng lại cảm thấy gần gũi hơn bao nhiêu. Mấy tù binh do dự một chút, nghĩ nghĩ lấy cái chết tuần Anh đại nhân là nên làm, nhưng là Anh đại nhân đại khái còn chưa có chết, như vậy chính mình cũng không cần phải tiếp tục ở đây kiên trì vì tên hôn quân ở kinh thành, do đó cùng nhìn nhau một cái, liền cầm lấy thùng lớn mà đầu ăn, còn không có quên nghi vấn lúc này: “Nói đến cùng, các người rốt cuộc đang làm cái gì? Cái này gọi là đánh giặc ư?”

Trần Hòa nói với mấy binh lính Phụng Triều: “Xem xem xem xem, các huynh đệ, ngay cả binh lính địch thành người ta cũng nhìn ra rồi. Đúng vậy, chúng ta thế này sao gọi là đánh giặc a? Thuần túy là vây săn về, còn không cho phép giết chết con mồi.”Nói xong lại nói với bọn tù binh: “Các người hỏi ta? Ta cũng không biết, dù sao cũng là mệnh lệnh của tướng quân. Nghe nói Hoàng đế cấp trên nhất của chúng ta nợ Anh tri phủ của các người không ít bạc, bởi vậy cảm thấy áy náy, cho nên bảo bọn ta đối xử tốt với các người.” Bởi vậy có thể thấy, sức mạnh và tốc độ truyền đi của lời đồn quả thực là vô cùng đáng sợ.

Tù binh ta nhìn người người nhìn ta, mắt to trừng mắt nhỏ. Cuối cùng một binh sỹ Hưng Châu tên là tiểu Khâu hồi lại thần: “đợi.đợi chút, người nói hoàng đế các người nợ đại nhân của chúng ta tiền? Này. Không có khả năng đi? Nhưng thật ra đại nhân của chúng ta đã đoạt 22 vạn lượng từ chỗ hoàng đế các người là chuyện có thật.” từ ngày Phượng Chuẩn rời đi, Anh Nguyên liền đem thân phận thật của hắn công khai với dân chúng Hưng Châu, Phượng Chuẩn đáng thương sau khi đã có công hiển to lớn như vậy, vẫn là không thể tránh khỏi vận mệnh bị xử tử.

28. Chương 28

Không nói tù binh cùng với quân binh Phượng Triều nói chuyện với nhau thật vui. Chỉ nói Anh Nguyên, hẳn bởi vì có võ công thâm sâu, tuy rằng đói bụng vài ngày, nhưng lúc này một bụng cảm phần, bởi vậy nên đã phát huy hết tiềm lực bên trong ra ngoài, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. chỉ là quân binh Phượng triều số lượng quá nhiều, trên chiến trường lại khó có thể giúp đỡ lẫn nhau, phút chốc công phu đã thất lạc với bọn bộ khoái và mập đại thẩm. Khắp nơi chỉ thấy đầu người đông đúc, thỉnh thoảng có thấy dân chúng binh lính bên ta bị bắt áp đi, hẳn vừa gấp vừa đau. Đến cả trên người đã chịu mấy vết thương cũng đều không phát giác, chỉ biết có liều mạng.

Vốn là binh lính Phượng triều có nghiêm lệnh không được dể thương người, nhưng bất đắc dĩ lực sát thương của Anh Nguyên thật sự quá lớn, đã chém bị thương hơn một trăm binh lính, Phượng quân không có cách nào, đành phải hạ sát thủ với hắn, một bên chạy như bay đi báo với Trần Kiện. Trần Kiện vẫn còn đang trong phủ điều tra Anh Nguyên, đang không tìm thấy manh mối, liếc mắt nhìn thấy câu đối viết bên ngoài cửa phủ, hẳn nhếch môi cười nói: “Tri phủ này có chút thú vị, đến lúc nào rồi, còn có tâm tình khoa tay múa bút.” Đến khi nhìn thấy nội dung của câu đối, nụ cười trên mặt hắn dần dần biến mất, bỗng nhiên lên ngựa nói: “Truyền lệnh xuống, thấy tri phủ Hưng Châu Anh Nguyên, chỉ cho phép bắt giữ, không được sát thương.” Mới vừa nói xong, đã có binh lính về báo lại nói bên sông hồ thành có một đối thủ vô cùng khó chơi, đã khắp người đầy thương tích, lại vẫn ra sức chiến đấu, chẳng những không bắt lại được, còn bị hắn đánh thương bao nhiêu người rồi.

Trần Kiện vừa nghe đã kích động, hẳn từ trước đến nay yêu tiếc vũ mao (lông chim), cùng ăn cùng ngủ với binh sỹ, cảm tình sâu đậm, bởi vậy các binh sỹ hẳn tướng lĩnh ai ai cũng vì hắn liều mạng. Hiện giờ nghe nói binh sỹ thủ hạ bị chém thương vô số, làm gì có chuyện không hận, hổ rống một tiếng: “Mụ nội nó, lão Trần yếm đối với Hưng Châu bọn họ, từ quan viên binh lính, cho tới dân chúng cùng khổ, đều coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, từ đâu đi ra một con bê con giống hổ như vậy, không niệm ân tình của yếm, còn dám dể thương binh lính của yếm, con bà nó, đợi yếm đuổi tới, không đem hắn bắt sống, cột vào cột cờ dầm mưa dãi nắng, để các huynh đệ yếm hết giận thì không được.” Nói xong túm tên binh lính báo tin kia lên ngựa, cũng không thèm đợi các tướng lĩnh khác theo cùng, liền thúc ngựa phóng tới.

Từ xa đã thấy Anh Nguyên uy phong lẫm lẫm đang ngồi trên lưng ngựa bị vây quanh bởi đoàn đoàn Phượng quân, một cây trường thương xuất quỷ nhập thần, chỉ chọn các vị trí nhược điểm của thiết giáp Phượng triều như khe hở ở tay và chân mà đâm, thỉnh thoảng lại có vài tiếng kêu thảm thiết truyền tới. Trần Kiện vừa tức vừa hận, chưa tới gần đã cao giọng hét lên: “Xú tiểu tử dừng tay cho ta, đợi ông nội Trần yếm đây tới làm quen với ngươi, có gan thì đừng chạy.” Nói xong thúc ngựa phóng tới.

Anh Nguyên quay đầu ngựa, hai người đánh một cái nhìn, đó là ánh đỏ khi cừu nhân gặp mặt, không nói hai lời liền phóng tới một chỗ. Mấy hiệp qua đi, liền đã phân thắng bại. Anh Nguyên đói bụng vài ngày, lại ác chiến hồi lâu, trên người nhiều vết thương. Trần Kiện cũng dĩ dật dãi lao, lại dừng mãnh vô địch, bởi vậy bất quá chỉ công phu một chén trà, xem xét chuẩn một khe hở, đã bức được Anh Nguyên xuống ngựa.

Phượng quân vừa thấy chủ soái đắc thắng, đều rầm lên ca ngợi. Ai ngờ Anh Nguyên sau khi xuống ngựa, lại phóng lên thân người, rút ra thanh bội kiếm ở thắt lưng, một trận đĩnh đương loạn hưởng, lại có mấy binh lính bị hắn làm bị thương, Trần Kiện nổi trận lôi đình, cũng nhảy xuống ngựa, ném xuống đại đao, tay không chặn lại Anh Nguyên.....

Kì thật nói đúng ra, Anh Nguyên lúc này không còn cầm cự được, hoàn toàn là dựa vào nộ hỏa báo thù ở trong lòng mà khổ cực duy trì. Dù sao anh hùng cùng đường, mắt thấy máu tươi từ miệng vết thương trên người mình tràn ra, chính mình choáng váng đầu hoa, rõ ràng bại cục đã định, tai nghe thấy tiếng reo hò của binh lính Phụng triều: “Tướng quân dũng mãnh phi thường, bắt sống hắn, bắt sống hắn.” không khỏi bình tâm lại, thầm nghĩ: nên đến lúc ta lấy bao báo quốc rồi. Kiểm trong tay miễn cưỡng vịn một cái, bức lui trường đao của Trần Kiện, ngược tay hướng về tìm của chính mình.

Trần Kiện kinh hãi, hét lớn: “Thật can đảm.” Một bên tay đưa ra như chớp, khó khăn lắm mới ngăn lại kiếm thế của Anh Nguyên, công phu như điện quang hỏa thạch, phụng quân đã lên cả một đoàn, đem Anh Nguyên trời lại.

Trần Kiện đi tới trước mặt Anh Nguyên, cẩn thận đánh giá một hồi, hắc hắc cười nói: “Con bà nó, thành Hưng Châu các ngươi thật sự là địa linh nhân kiệt, có cái tên Anh tri phủ, lại còn có võ tướng như tiên nữ người, công phu thật sự không hàm hồ, nếu không đói bụng lâu như vậy, thì hai người chúng ta còn thật có thể thống thống khoái khoái mà đánh một trận.” Nói xong quay đầu lại chung quanh, hô lớn nói: “Các huynh đệ, có tìm thấy tên tri phủ kia hay không?” Binh lính bốn phía đều nhất nhíp lắc đầu, cũng cao giọng đáp lại: “Bẩm tướng quân, đã tìm khắp lượt trong ngoài thành, không tìm thấy người mặc sắc phục tri phủ.”

“Đám ngu ngốc các ngươi, tri phủ kia có lẽ đã thay quần áo thường dân.” Trần Kiện lên tiếng rống to: “Đi, đem tất cả thư sinh thành Hưng Châu ra đây cho ta, nhớ kỹ, phải cung kính có lễ với Anh tri phủ, dùng lời lẽ khuyên bảo, bọn nhóc, nếu tri phủ kia tự sát hi sinh báo quốc ở trước mắt các ngươi, ta liền chém đầu các ngươi xuống cho chó đá, có nghe hay không?” Tất cả binh lính đều hô to đáp ứng.

29. Chương 29

Trần Kiện quay đầu lại, nhìn thấy Anh Nguyên đang dùng ánh mắt lãnh liệt đánh giá mình, cười ha ha nói: “Tiểu huynh đệ, tên là gì a? Ta kính nể ngươi là một hảo hán, thế nào, từ nay về sau đi với ca ca đi, cái kia. Chúng ta đều là coi cứu vớt. Ân. Thiên hạ thương sinh. đúng, là thiên hạ thương sinh. là nhiệm vụ của mình, quyết không thể so sánh với. đội quân công thành cướp bóc. Một câu nói hùng hồn như vậy bị hắn nói lấp ba lấp bắp, khiến hắn có chút ngượng ngùng, thầm nghĩ mình quả nhiên không phải người có thể xúc phạm nhân tâm.

“Câu cuối cùng, là do hoàng đế các ngươi dạy đúng không? Anh Nguyên lạnh lùng nói, Trần Kiện nhất thời lộ ra tươi cười vừa mừng vừa sợ: “Ha ha ha, hảo tiểu tử, ngươi ngay cả điều này cũng biết, vậy chắc chắn rất quen thuộc Hoàng Thượng của chúng ta. Cái kia. Ân, đúng vậy, ngươi nhất định cũng rất quen thuộc với Anh tri phủ, nào. Nói cho ca ca, Anh tri phủ kia trông như thế nào, mặc quần áo gì? Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối không có ác ý gì với hắn.”

Anh Nguyên cười lạnh một tiếng, hung hăng nhổ một ngụm nước miếng vào mặt Trần Kiện, hiên ngang lăm lăm nói: “Không biết. Ta cũng sẽ không đầu hàng, ngươi cũng đừng có ở đây mà diễn trò giả mù sa mưa.” Hắn cố ý muốn chọc giận Trần Kiện, lại không ngờ Trần Kiện chỉ sững sốt một chút, rồi lau đi nước miếng trên mặt, không đồng ý lắc đầu nói: “Thật sự là ương bướng, không khác lắm với lão Trần yêm.”

Nhưng những binh sĩ bên cạnh, thấy chủ soái được mình kính như thân tiên bị Anh Nguyên sỉ nhục như thế, đều vô cùng tức giận bất bình, lúc đó có mấy tráng sĩ cao lớn bước ra, hét lớn: “Đồ không biết tốt xấu, còn không quỳ xuống đầu hàng.” Nói xong đều dùng cán thương quét tới chỗ Anh Nguyên, buộc hắn quỳ xuống.

Trần Kiện vội la lên: “Con bà nó, ai cho các ngươi động thủ, còn có quân kỷ hay không?” Chính là nói cũng đã muộn, mấy tiếng gió vút, tất cả đều nện lên đầu Anh Nguyên, một cơn đau thấu tận xương tủy, Anh Nguyên đau tới mất thấy sao. Thân mình không cầm cự được, sẽ quỳ rạp xuống trước mặt Trần Kiện. Trong lòng thở dài nói: “Cái tên ma quỷ nghiện chiến tranh kia, đơn giản là muốn ta theo hắn, muốn ta chịu trọng ơn của hoàng đế địch quốc, cố quốc đã vong, nào có thể mặt dày mày dạn bồi bạn với địch nhân, thôi, hôm nay bại cục đã định, cũng là thiên ý, ta lấy cái chết để báo hoàng ân, cũng là chết có ý nghĩa, không hối hận oán trách.” Nghĩ đến đây, đột nhiên lùi thân mình lại phía sau, phía sau hắn chính là sông hồ

thành, bọn lính lại đều lúc đánh đã lùi xa rồi, bởi vậy không có chút ngăn cản nào. Đãi Trần Kiện phát giặc ý đồ của hắn, nghĩ cách ngăn lại nào còn kịp đâu, chỉ nghe”Bùm”Một tiếng, thân mình gầy yếu của Anh Nguyên đã rơi xuống nước. Nước bắn tung tóe lên cao.

Trần Kiện và binh lính đều ngây người, hoàn toàn không ngờ được thiếu niên này lại cương liệt như thế, chợt nghe phía sau vài thanh âm hô hoan thê thảm tê tâm liệt phế: “Anh đại nhân, Nguyên nhi.”

Giống như sét đánh giữa trời nắng, Trần Kiện giật mình quay đầu lại, chỉ thấy binh lính dẫn tới vài kẻ tù binh ăn mặc quần áo bộ khoái và mập đại thẩm, bọn hộ khoái và đại thẩm kia đều đang cố gắng giãy dụa, đều hướng bên này chạy tới, một bên hét lớn: “Anh đại nhân, Nguyên nhi, chúng ta đến với người.”

Trần Kiện vội vã lệnh mấy binh lính dẫn bọn họ tới trước trời lại, hắn bị dọa không nhẹ, nói chuyện đều lắp bắp : “Các người. Nói. Người kia là Anh Nguyên? Nhưng hắn rõ ràng là mặc phục sức võ tướng mà?”

Mập đại thẩm nhỏ một ngụm, mắng lớn: “Mắt cẩu của người mù ư, Nguyên nhi của chúng ta vẫn võ toàn tài, chức quan văn võ cao nhất thành Hưng Châu đều là do hắn đảm nhiệm.”Không chờ nói xong, Trần Kiện đã kêu thảm thiết một tiếng, ngửa mặt lên trời hét lớn: “Thương thiên chứng giám, Hoàng Thượng a, không phải lão Trần yêm cố ý khiến hắn bị thương a.” Vừa luống cuống thoát ra quần áo, vừa khóc nức nở nói: “Người cái đồ tiểu oa oa, làm gì mà cường ngạnh thế, yêm đã nói là sẽ cung kính có lễ với người, người sao lại không nói thật với yêm? Còn nhảy sông tự vẫn hãm hại yêm.”Lại ngẩng đầu nói với mấy binh sĩ đang ngây ngốc nhìn: “Các người lũ nhóc này, yêm lúc này chính là bị các người hại chết. Còn không mau thoát y phục nhảy xuống sông cứu người với yêm.”

Trong nhất thời, Sông đào hộ thành trở nên giống bánh bao, vô số binh lính Phụng triều cùng nhau nhảy xuống, chỉ chốc lát sau, liền mang theo Anh Nguyên bởi vì uống mấy ngụm nước mà hôn mê lên bờ, lúc này Hàm Trì Lũy cũng đã chạy tới, hắn tinh thông y thuật, sau một hồi chữa trị, cuối cùng tính mạng Anh Nguyên đã không còn nguy hiểm, vết thương trên người hắn tuy nhiều, nhưng không phải là trí mạng, Hàm Trì Lũy cũng đều tỉ mỉ băng bó thỏa đáng.

Đám người mập đại thẩm ngơ ngác nhìn tất cả, một lúc lâu sau mới tỉnh ngộ đây là Phụng Chuẩn phân phó đối xử tốt với Anh Nguyên. Nhớ tới Phụng Chuẩn, lại tức giận, đang muốn mắng, chỉ thấy mười mấy người bếp núc mang theo mấy cái nồi lớn lại, bên trong đều là cơm gạo trắng và canh thịt thơm ngào ngạt, hương khí bay bốn phía, bọn họ đều đói bụng vài ngày, nhìn thấy cảnh tượng này, nước miếng đều chảy xuống, thầm nghĩ đồ ăn của binh lính Phụng Triều thật đúng là xa xỉ, khó trách mọi người đều nói Phụng Triều quốc giàu dân mạnh, quốc gia cường đại như thế, tại sao lại muốn tới gây chiến với tiểu quốc bọn họ chứ? Thật sự là tức giận mà.

Đang nghĩ, chợt nghe Trần Kiện nói: “Dẫn bọn họ đi dùng cơm với tù binh khác.” Lại chỉ mập đại thẩm nói: “Vị phụ nhân này có thể có chút sâu xa với Anh tri phủ, để nàng ăn ở trong này, chờ Anh tri phủ tỉnh thì hảo hảo hầu hạ.”

Mấy binh lính áp giải mập đại thẩm vào doanh trướng, Anh Nguyên còn hôn mê bất tỉnh trên giường, gương mặt trắng bệch như tờ giấy. Mập đại thẩm bị thương, nhịn không được khóc nói: “Làm bấy nhạ làm bấy, một người đang tốt như vậy, đang sống sờ sờ mà bị các người hành hạ thành như vậy.”Nói xong hất đi đồ ăn do binh lính mang tới, lớn tiếng nói: “Lão nương không ăn cái gì của các người, đừng uống phí tâm cơ.”

30. Chương 30

Trần Kiện trong lòng biết bây giờ không phải lúc thời điểm khuyên nhủ được, chỉ có thể lùi ra ngoài, buồn bực nghe mập đại thẩm ở trong trướng nghiêng rằng nghiêng lợi mắng chửi hoàng đế nhà mình, cuối cùng quả thực không thể tiếp tục nghe nổi nữa, đi vào trong trướng của Hàm Trì Lũy, ủ rũ nói: “Thư gửi hoàng thượng đã gửi đi chưa?”

Hàm Trì Lữ gật đầu, Trần Kiện đặt mông ngồi xuống, vẻ mặt khổ sở: “Người nói xem chuyện này phải nói như thế nào, thật sự không liên quan đến yêm mà, yêm từ lúc nhìn thấy câu đối viết trên cửa phủ kia, đã đối với hần vô cùng nỗ lực, ai ngờ hần lại cố chấp cứng đầu như thế, còn nhảy sông, nếu không phải nước sông nông, lúc này đã sớm đi gặp diêm vương rồi, người nói Hoàng Thượng sẽ không nung nấu da của ta đi.”

Hàm Trì Lữ thần nhiên nói: “Lúc này nghĩ những cái đó làm gì, đại Hàn triều đã bị chúng ta tiêu diệt hoàn toàn, tin rằng không lâu nữa triều đình sẽ phái người tới tiếp nhận, cũng không còn là chuyện của chúng ta nữa. Chính là hiện giờ, trên người Anh tri phủ có thương tích, lại thêm lao lực quá độ, hơn nữa trường kia thức ăn thiếu chất, đủ loại cộng lại, trong thời gian ngắn tới sẽ không thể đưa về kinh thành, cũng chỉ có thể thỉnh Hoàng Thượng kiên nhẫn chờ thêm mấy ngày, Trần Kiện, người cần phải ngày đêm phái người canh giữ ở bên người hần, người này tính tình cương liệt, không bảo đảm chính xác hần sẽ đứng vững lúc nào.” Một ngữ chưa xong, trong trường đã vang lên tiếng cười quen thuộc, Ly ảnh hiện hình, cười với bọn họ: “Chuyện này không nhọc hai vị đại nhân quan tâm, Ly ảnh sẽ một tắc không rời khỏi bên người Anh Nguyên.”

Lập tức thương nghị đã định. Quả nhiên một tháng sau, Phụng Triều phái tới một đám thanh niên tài giỏi cải tạo lại toàn bộ thành thị Hàn triều. Điều khiến Trần Kiện và Hàm Trì Lữ kinh ngạc nhất chính là, Phụng Triều cùng tiểu Phúc tử thế nhưng lại tới, còn có thêm trưởng công chúa mang theo một đám cung nữ và thái giám từ trong cung, ngay cả vài vị lão đại thần trong triều đình cũng không may mắn thoát khỏi kiếp nạn hành xác, bị tha một đường tới đây.

Trần Kiện nhìn hữu tướng quốc dùng ánh mắt tróc da nhìn mình, sợ tới mức co rụt đầu, cúi đầu nhỏ giọng than thở: “Là Hoàng Thượng phái yêm đánh giặc, lão Đại nhân trừng yêm làm gì a? Cũng không phải.” Không đợi phát toàn bộ bức tức, Phụng Triều đã không chút hình tượng mà nhảy xuống từ kiệu rồng, nắm lấy Trần Kiện rồi một trận tra hỏi: “Nguyên nhĩ đâu? Hần ở nơi nào? Người an bài hần ở đâu cho trẫm?” Nhìn tư thế kia, câu trả lời của Trần Kiện chỉ cần hơi chút không cẩn thận, hần liền có thể đem ái tướng trước mắt xé xác. Tất cả những người ở bên xem đều đổ mồ hôi lạnh vì Trần Kiện đáng thương.

Trần Kiện trên mặt biểu tình khóc không ra nước mắt, lấy tay chỉ lều trại to nhất ở phía xa xa: “Ồ. Ở nơi đó Hoàng Thượng. Thần đều là làm theo phân phó của ngài. thức ăn ngon nước uống tốt đều cấp hần, cũng không ngược đãi tù binh.” Không đợi nói xong, Phụng Triều đã hừ lạnh một tiếng nói: “Phải không? Người làm theo phân phó của trẫm? Trẫm cũng không nhớ là khi nào nói người ném người xuống sông đi, người chờ đó cho trẫm người. Nói lầm bầm.” Nói xong không để ý tới Trần Kiện vẻ mặt hoảng sợ, ba bước đi thành hai bước mà xông vào lều.

“Chủ tử, không phải lỗi của yêm, là hần tự nhảy xuống a.” Trần Kiện vẻ mặt hoảng sợ điên cuồng hét lên với vị chủ tử đã chạy xa tấp, sau đó trừng mắt nhìn vị quân sư đang không cam lòng mà nhìn mình: “Đối tác a, đối tác thân thiết của ta a, thư người viết gửi cho Hoàng thượng là viết như thế nào vậy? Người không phải là muốn hại chết ta đi?”

Hàm Trì Lữ vẻ mặt trầm tư mà nhìn Trần Kiện: “Ta thấy hai người chúng ta nên nhanh chóng thu thập hành lý bỏ trốn thôi, bởi vì trong thư ta viết không những đã tỏ rõ là Anh Nguyên tự mình nhảy xuống sông, hơn nữa vì long thể an khang, ta đối với những vết thương trên người Anh Nguyên một chữ cũng chưa nhắc tới, người cảm thấy hoàng thượng sau khi thăm hần xong, có thể tha.” Còn chưa nói xong, Trần Kiện đã túm lấy hần đi mất.

Hàm Trì Lữ chau mày, muốn giãy ra cánh tay của Trần Kiện: “Người làm cái gì?” Đã thấy Trần Kiện gân xanh nổi lên, hét lớn: “Đương nhiên là chạy trốn, chẳng lẽ ở tại chỗ này chờ chết a.” Trưởng công chúa bên kia thấy thú vị mà nhìn hai người bọn họ, nói với thái giám tiểu Lộc tử bên người: “Trần tướng quân cùng phó tướng của hần rất thú vị nha, ta cũng không biết bọn họ từ lúc nào thân mật như thế. Nói xong giống như nghĩ tới cái gì đó, che miệng cười rộ lên, nghe thấy tiểu Lộc tử bên người giật mình mà rung mình một cái.

Lại nói Phụng Triều, giống như mũi tên lao vào trước cửa lều, rồi lại bỗng nhiên dừng cước bộ, ngược lại không dám đi vào rồi. Nhìn thấy Anh Nguyên rồi nên nói gì đây, hần sẽ hận mình nhiều thế nào, mà chính mình lại phải đối mặt với lửa giận của hần ra sao. Lúc này thật sự là trăm loại tư vị ở trong đầu, tuy rằng hai người rời xa còn không đến nửa năm, lại có một cảm giác giống như “Tái quay đầu lại đã trăm năm thân”.

Chính là dù sao cũng là phải vào, hướng chi Hàm Trĩ Lữ ở trong thư cũng đã nói qua Anh Nguyên sau khi mình đi, vừa thương tâm vừa giận dữ, ăn không mùi vị ngủ không an giấc, hơn nữa do chiến sự lao lực quá độ, cả người gầy tới mức không còn hình dáng, hơn nữa khí huyết tổn hại nghiêm trọng, phải hảo hảo bồi dưỡng mới được. Kết quả vất vả mãi mới bắt được hần, hần lại ở vì xúc động quá mà nhảy sông, uống rất nhiều nước, thiếu chút nữa đã không còn mạng. Trong thư tuy rằng chỉ nói vài câu, nhưng Phượng Chuẩn xem lại thấy trong lòng run sợ, không để ý tới long thể, rốt cuộc cũng không sợ mệt mỏi mà tự mình đến đây. Bởi vậy sau khi đứng ngoài trướng suy nghĩ nửa ngày, thăm hỏi chính mình là đến để làm gì, lẽ nào lại không muốn nhìn Anh Nguyên ư? Thế là cắn răng một cái, làm tốt chuẩn bị khăng khải hi sinh, vén màn, cất bước vào trong trướng.

31. Chương 31

Lúc đó Anh Nguyên đang tựa vào tháp thượng, thân thể hần vô cùng suy yếu, lại kiên quyết không ăn thức ăn của Phượng quân, những thuốc bổ này đều là do Trần Kiện sai người rót, bởi vậy thân mình cũng không hề có chút khởi sắc nào cả, mỗi ngày đều là mơ mơ màng màng ở trên giường bệnh. Cũng may có Ly ảnh thủ bên một bước không rời, nếu không hiện giờ hần đã sớm tự sát thành công, đi về cõi cực lạc rồi.

Phượng Chuẩn vừa tiến vào đã nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng lập tức tràn ngập cảm giác đau đớn, Hần không thể lập tức chạy đến phủ lên Anh Nguyên, gắt gao ôm hần vào trong lòng mà an ủi. Ly ảnh thấy hần, cũng không kinh ngạc, tựa hồ sớm biết rằng hần sẽ đến, Thản nhiên hành lễ: “Thuộc hạ Ly ảnh tham kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Anh Nguyên vốn đang nửa tỉnh nửa mê, nghe thấy lời của Ly ảnh, cả thân mình chấn động, nắm lấy đầu giường mà ngồi lên, vừa mới mở hai mắt, liền cảm thấy đầu óc choáng váng, hoa mắt váng đầu, một trận chóng mặt ập lại, lại không vững mà ngã xuống. Liền khiến cho Phượng Chuẩn sợ tới mức, rốt cuộc bắt chấp việc có mặt mũi đối diện với Anh Nguyên hay không, vội vàng một bước tiến đến nơi, ôm lấy thân mình ngày nhớ đêm mong kia vào trong lòng. Bàn tay cảm thấy Anh nguyên quả thực đã nhợt nhạt không gầy dơ xương, không khối vừa áy náy vừa khổ sở, lẩm bẩm nói: “Nguyên nhi, nguyên nhi, người chịu khổ, đều là trẫm hại người?”

Anh Nguyên dùng sức tránh né vài cái, bất chấp người mình không có nửa điểm khí lực, thở hổn hển hỏi lâu, đành phải buông tha, vừa giận dữ nói: “Người là ai? Là hoàng đế bệ hạ của đại Phượng Triều? Thật là kỳ quái, người ôm ta làm gì? Người. Hần là nên đem một kẻ không biết tốt xấu, liều chết phản kháng, cự tuyệt Hàn triều thể không đầu hàng như ta lôi ra pháp trường, tử hình tại chỗ. Rắn đe mới đúng. Khụ khụ khụ.”

Phượng Chuẩn nghe nghe hần lên án từng từ một, lại thấy hần liều mạng ho khan, con tim sắt đá đã sớm hóa thành sắt nước, ảm đạm nói: “Nguyên nhi. có một số lời, chúng ta chờ lúc khác rồi nói, người trước nên nghỉ ngơi tốt, chăm sóc tốt cơ thể.” Không chờ nói xong, Anh Nguyên liều mạng đẩy hần ra, cao giọng nói: “lúc khác nói sau? Làm gì? Mềm lòng rồi ư? Thật sự là kỳ quái. Khụ khụ khụ. Ta. Ta từ trước đến nay đều nghe nói hoàng đế Phượng triều nghiệm chiến tranh, tính tình như sắt. Đúng. Hoàng tộc thần tử nước bại trận trước nay chưa từng nương tay. Khụ khụ khụ. Vì sao lúc này. lại đối với một kẻ thà chết không hàng. dư nghiệt Hàn triều như ta. rộng rãi như thế. Khụ khụ khụ.”

Phượng Chuẩn thấp đầu, kéo tay hần thủ thủ nói: “Nguyên nhi, người. việc đã đến nước này. Tội gì. tội gì nói ra những lời vô tình như thế. lẽ nào mọi việc của chúng ta trước đây, người đều đã quên rồi ư?”

Anh Nguyên cười lạnh một tiếng: “Hai người chúng ta, rốt cuộc người nào vô tình, thiên địa biết, người ta biết, dân chúng Hưng Châu cũng biết. Người vừa mới nói chúng ta trước đây? Kỳ quái, giữa ta và người đã có chuyện trước đây ư? Ta trước đây đã từng có một người yêu đến khắc cốt ghi tâm, nhưng hần tên là Lâm Phong, căn bản là không có nửa điểm quan hệ với Hoàng đế Phượng triều người, càng chưa nói hần đã

chết 4 tháng trước đây.”Hắn thấy Phụng Chuẩn đột nhiên ngẩng đầu, không dám tin mà nhìn mình, trong lòng cuối cùng là một trận thống khoái, từng chữ từng chữ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đúng vậy, là đã chết, kể từ ngày hắn rời đi, hắn ở trong lòng ta, liền đã là một người chết rồi.”

Phụng Chuẩn thống khổ đến lông mày chau co rúm lại, lại còn phải trấn an Anh Nguyên bởi vì cảm xúc kích động mà dẫn đến không tốt, chỉ tiếc Anh Nguyên nào có nhận sự chăm sóc này của hắn, oán hận mà mắng nửa canh giờ, thanh âm kia mới dần dần thấp xuống, cuối cùng rốt cuộc cũng không trụ được, ngã xuống thấp thỏm.

Phụng Chuẩn cả kinh không phải nhỏ, giống như giết lợn mà hô hoán gọi người, đợi đến khi quân y ngự y cùng với Trần Kiện và Hàm Trì Lũy bị trưởng công chúa cản trở đường sống đi đến, chỉ thấy chủ tử nhà mình sợ tới mức mặt cắt không còn chút máu, tay chân luống cuống mà gọi Anh Nguyên, hoàn toàn không có khí thế bá chủ kiêu hùng nào.

Ngự y tiến lên bắt mạch, quân y thì ngay cả xem cũng không cần, cung kính nói với Phụng Chuẩn: “Hoàng thượng không cần kinh hãi, Anh công tử tổn thương cả thể xác và linh hồn, tâm bệnh còn lớn hơn cả thương trên người, liên tiếp 1 tháng qua đều như thế này, nếu không phải uống nhiều thuốc bổ, chỉ sợ cái mạng nhỏ cũng khó bảo toàn, chính là hiện nay, cần phải lấy chữa trị tâm bệnh làm chính, điều dưỡng làm phụ, mới có thể bảo toàn.”Một phen nói xong khiến Phụng Chuẩn đau gan thất ruột, ánh mắt hung tợn nhìn Trần Kiện tới cả người kinh sợ, con sợ tới mức không lùi lại phía sau được, một bên liếc mắt xua tay nói: “Không liên quan đến yem nha Hoàng thượng, thật sự không liên quan đến yem, là hắn chính mình không muốn sống. Hắn mỗi ngày buổi tối nằm mơ, đều sẽ nói Hoàng thượng lừa gạt hắn, hắn phải nguyên rửa người, nguyên rửa hung tợn đến mức đại nghịch bất đạo a, thật sự không liên quan đến yem.”

Phụng Chuẩn hung quang trong mắt chợt tắt, kỳ thật hắn làm sao không biết đầu sỏ gây nên chính là mình, chính là cho tới nông nổi hiện tại, hai người tốt cùng phải làm như thế nào mới có thể giải tỏa vướng mắc? Lúc đó ngự y bắt mạch xong, cũng nói những lời y như ngự y nói, làm cho Phụng Chuẩn vừa lo lắng vừa phiền não, đành phải canh giữ ở bên người Anh Nguyên, lượm lại tiểu Phúc tử bên người, đuổi hết tất cả người khác ra ngoài.

32. Chương 32

Đến đêm, Anh Nguyên yếu ớt tỉnh lại, chỉ thấy cây nến đỏ trong phòng cháy chỉ còn hơn 1 tắc, rõ ràng đã là đêm khuya. Phát giác có tiếng hít thở bên mình, cúi đầu vừa nhìn, thấy Phụng Chuẩn vẻ mặt bất an mà ngủ bên mình, bàn tay gắt gao nắm lấy bàn tay hắn, hắn trong lòng hận tới cực điểm, chỉ muốn cứ như vậy mà bóp chết hắn, chính là tay vừa đưa đến bên cổ, lại lập tức nhớ tới hắn đối với chính mình rất là tốt. trái tim càng trở nên khó chịu kịch liệt, trong mắt ầm ầm phiếm lệ, nhìn không được lắm lắm: “Hỗn đản, tên vương bát đản người, cho dù người từ đầu đến cuối đều gạt ta, cũng còn tốt hơn bây giờ biến thành kết cục như thế này. Người nói với ta, bởi vì thấy ta gặp khó khăn mới cho ta mười hai vạn lượng hoàng kim, thà rằng ăn cơm rau dưa cũng sẽ không rời khỏi phủ đệ của ta, giúp ta vận chuyển lương thảo cho bọn A Xuyên, còn có. hoan lạc trên giường gỗ phòng ốc đơn sơ kia, những lời tình nghĩa nồng đậm lúc đêm khuya, đều là giả, đều là người gạt ta, người nói cho ta biết a. Nói cho ta biết tất cả đều là gạt ta, kể hỗn đản âm hiểm giả dối người, vương bát đản.”

Một tiếng thở dài vang lên: “Nguyên nhi, nếu người cho rằng tất cả đều là lừa gạt người, vậy cần gì ta đến nói với người.”Phụng Chuẩn ngẩng đầu lên, trong mắt cũng là một mảnh đau đớn, nắm lấy tay Anh Nguyên, cầu xin nói: “Nguyên nhi, cầu xin người tha thứ cho ta lần này. Được không?”

Anh Nguyên thấy hắn tỉnh lại, thế nhưng lại còn nói những lời mặt dày như vậy, nhớ tới cố hữu quân chủ đã bị bắt, đá phá đi non sông Hàn triều, trong lòng phần hận đã tới cực điểm, tát một cái vào mặt Phụng Chuẩn, phát ra tiếng ‘ba’ giòn vang, hắn lên án nói: “Người là người nào, lại đến cầu xin ta tha thứ. Hoàng đế cao cao tại thượng của Đại Phụng Triều, có cần khoan dung như vậy với một tù nhân không? Phụng Chuẩn, người từ lúc sinh ra tới bây giờ, còn chưa có bị ai đánh đúng không? Ta biết một cái tát này không

làm đau người, chính là, cái tát này đã sỉ nhục huyết thống hoàng thất cao quý của người, làm tổn thương nghiêm trọng tới lòng tự tôn quý tộc hoàng thất đúng không? Thân là Phụng Triều quân chủ, tuyệt sẽ không cho người khác nhục mạ uy nghiêm của người đúng hay không? Vậy người hãy giết ta đi, dùng máu của ta rửa sạch mỗi nhục này, khôi phục uy nghiêm vô thượng độc ngã duy tôn của người đi, người bây giờ hãy giết ta đi, nào a, giết ta. Giết ta.”

Phụng Chuẩn thấy Anh Nguyên vừa mới tỉnh lại, liền lại bắt đầu la hét khàn giọng như vậy, bị hấn bức bách như vậy, cuối cùng cũng không thể nhẫn được nữa, giữ chặt cánh tay đang múa may của Anh Nguyên, thấp giọng quát: “Người nghĩ rằng ta không muốn thế ư? Nghĩ rằng ta không muốn giết người, để bản thân lại được làm Phụng Chuẩn vô tâm vô phế như trước đây ư? Nói cho người, ta mỗi giờ mỗi khắc đều nghĩ, bất luận là lúc cùng người ôn tồn, hay là lúc vì nụ cười của người mà cảm thấy động tâm, thậm chí ngay cả lúc tràn ngập thương tiếc sủng ái với người, ta đều tự nói với bản thân không thể lưu lại người, không thể lưu lại người chớ ngại có thể ảnh hưởng tới ta như người. Chính là muốn thì có tác dụng gì? Muốn thì có tác dụng gì?” Hấn ồ ồ thở dốc, sau một lúc lâu mới vừa đau khổ vừa cúi thấp đầu nói: “Ta làm không được, ta xuống tay không nổi, ta vừa muốn để Trần Kiện ở giữa loạn quân giết chết người để ngăn ngừa hậu họa sau này, vừa lại nói với tâm phúc của hấn tìm kiếm kỹ lưỡng người, không được làm thương người dù một sợi tóc. Ta để cho Ly ảnh ở lại Hưng Châu, muốn hấn âm thầm ám sát người để làm hỏng phòng tuyến, nhưng lời đến bên miệng lại là nói hấn ở lại đây trông nom người, bảo vệ người. Chưa đến lúc thành bị phá thì không cho rời đi. Ta không ngờ tới hấn lại hiểu sai ý tứ của ta, trước công thành một ngày lại rời đi bên người người, để cho người bị tổn thương như thế. Ta. Ta. Kỳ thật ta rất rõ ràng ta nên làm như thế nào để đối phó với người, chính là ta không thể khống chế tâm của chính mình, ta khống chế không nổi bản thân, người đã nghe rõ chưa? Anh Nguyên, ta thua rồi, tuy rằng ta diệt đất nước của người, nhưng người lại đánh bại lòng ta, người muốn ta phải làm sao mới có thể tha thứ cho ta, người nói ra được không? Nguyên nhi, người coi như. Coi như cho... hai chúng ta một con đường sống được không?”

“Đường sống?” Anh Nguyên hai mắt đầm lệ mông lung: “Chúng ta hai cái còn có đường sống gì nữa? Ta cả đời này chưa từng rơi lệ, ta luôn cho rằng nam nhi đổ máu chứ không đổ lệ, chính là bởi vì người, nước mắt của ta mới khống chế không được, Phụng Chuẩn người biết không? Nó sẽ chảy khô, nước mắt này sẽ chảy khô. Ta hiện tại còn hận người, là bởi vì cho ta còn quyến luyến người, người ta nói yêu đến đâu hận tới đó. Chính là không có cách nào, giữa hai người chúng ta phải có một người phải chết, nếu không chính là ta tuần táng thay Hàn triều, nếu không chính là người tuần táng cho Hàn triều. lệ chảy khô rồi, tâm cũng sẽ chết theo, người giữ được nhất thời, giữ không được cả đời, huống chi ai mặc đại vu tâm tử (không có gì đau khổ hơn một trái tim đã chết), Phụng Chuẩn, đợi đến khi lệ ta chảy cạn, tâm chết rồi, cho dù người có thể lưu lại thân mình ta, thì đó cũng chẳng qua chỉ là cái xác không hồn mà thôi.”

Cả người Phụng Chuẩn đều bị câu nói đó của Anh Nguyên mà vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, đau đến mức hận chính mình, hấn cuối cùng hối hận, vì cái gì mình lại tham lam như vậy, vì cái gì chỉ vì một mảnh đất lớn không bằng bàn tay trên bản đồ mà đẩy mình và Anh Nguyên vào tuyệt lộ, vì cái gì mà chính mình còn phải thanh tỉnh mà chịu đựng hết thảy.

Vẫn không có ra tiếng đích tiểu Phúc tử bỗng nhiên nói: “Anh đại nhân, thứ nô tài nói thẳng, người cái này gọi là ngu trung, có lẽ chờ người thân thể tốt lắm, người có thể đi nhìn xem này dân chạy nạn hiện tại quá chính là thập ma ngày, cũng có thể đi nhìn xem của người Hưng Châu dân chúng. Vì người, Hoàng Thượng hạ nghiêm lệnh làm cho trần tướng quân hết sức giảm bớt thương vong. Chúng ta Phụng Triều quân đội số dĩ cùng các người chiến đấu kịch liệt như thế lâu, chính là vì bảo toàn người này ôm trả hấn phải chết chỉ tâm đích dân chúng. Cho dù Hoàng Thượng hấn là bởi vì tham lam mới chung quanh xâm lược, chính là đối vụ này hoàng quyền mục, dân chúng lâm than đích quốc gia, hấn đều có tận tâm thống trị, đúng vậy, những người đó là vong quốc, chính là chúng ta cũng không có đem bọn họ làm như vong quốc nô đối đãi, người nếu nguyện ý, nô tài nguyện mang người đi xa, đến những châu quận kia xem một chút.”

Anh Nguyên tựa hồ có chút tâm động với lời nói của tiểu Phúc tử, hơn nữa thân thể vẫn đang rất suy yếu, thế là tự vào chần, xuất thần một lúc lâu rồi nói: “A xuyên và Công Dã tướng quân đâu?”

“Bọn họ đều ở trong thành Tịnh Châu, người nếu muốn gặp, trăm lập tức liền an bài các người gặp mặt.” Phụng Chuẩn vừa thấy Anh Nguyên tựa hồ có chút buông lỏng, lập tức mừng rỡ, chạm mũi vào mặt hấn mà ôm lấy thân thể hư nhược, sau đó lệnh Trần Kiện phái người đưa a Xuyên và Công dã tới.

Bây giờ đã quá nửa đêm, Trần Kiện đầy một bụng oán giận mà không dám nói ra, chỉ có thể lẩm bẩm cầu nhàu gặp quỷ xui xẻo. Nơi này Anh Nguyên bỗng nhiên nói: “Phượng Chuẩn, tiểu Phúc tử nói người trị quốc hữu đạo, nói vậy đại Phượng Triều các ngươi nhất định là quân minh thần hiền, ta thật có chút không tin, ban ngày nghe các quân sỹ bàn luận, người tựa hồ còn mang theo một số thần tử đến đây, ngày mai có thể dẫn ta đi gặp được không?”

Phượng Chuẩn mừng rỡ nói: “Chuyện này có đáng gì, ta ngày mai sẽ để Nguyên nhi thấy bọn họ. Chỉ sợ đến lúc đó, bọn họ còn phải tôn người một tiếng hoàng hậu nương nương đấy.” Bởi vì rất hưng phấn, hắn nhưng lại không nghĩ tới Anh Nguyên đã nhận sự giáo dục trung quân hai mươi mấy năm, vừa mới còn máng mỗ không ngừng, cho dù tiểu Phúc tử nói có đạo lý, có chút chấn động lòng hắn, nhưng lại làm sao có thể dễ dàng thay đổi như thế được.

Tiểu Phúc tử nhưng thật ra đã nghĩ tới việc này, nhưng thấy chủ tử vui như vậy, huống chi ngày xưa hai người thật là nhu tình mật ý, người nông ta đậm, có lẽ Anh đại nhân kỳ thật cũng luyện tiết Hoàng Thượng đi. Tưởng tượng như vậy, hắn liền cũng tiêu tan, lặng lẽ rời khỏi phòng, a, sao bên ngoài thật là sáng a, gió cũng thật ôn nhu, ta nếu đứng như thế này một lúc, chắc cũng sẽ không cảm mạo đi. Ai, làm nô tài thật là khổ a.

33. Chương 33

Tối ngày thứ hai, quả nhiên Phượng Chuẩn đã tập hợp các đại thần tới một chỗ, trưởng công chúa cũng cải nam trang, ương bương trà trộn vào trong đội ngũ đại thần để xem Anh Nguyên làm sao có thể lấy được tâm hoàng đế của mình.

Anh Nguyên quan sát tỉ mỉ các đại thần đang đứng trước mặt mình, biểu lộ thái độ không để ý lắm kia, khóe miệng bỗng nhiên cong lên một nụ cười, đứng dậy nói: “Thì ra đây đều là đại thần của đại Phượng Triều, hình như cũng không có mọc ba đầu sáu tay, tại sao mỗi người lại đều lợi hại như vậy, các nước khác tại sao cứ như vậy mà bại dưới tay các ngươi nhỉ?”

“Nguyên nhi, a. Cái kia. Hôm nay chúng ta tụ họp nhỏ, không nói chuyện quốc sự, không nói chuyện quốc sự.” Phượng Chuẩn xấu hổ mà giảng hòa, hắn một lòng cầu toàn căn bản đoán không ra, Anh Nguyên đang là tự đưa thêm chần chừ cho con đường chết đi tới cầu Nại Hà của mình.

Quả nhiên, đã có mấy vị đại thần trên mặt lộ ra vẻ không vui, hữu tướng quốc quyền cao chức trọng càng là trầm mặt, hừ lạnh một tiếng liền xoay người sang chỗ khác. Anh Nguyên sớm đã đoán được phản ứng của bọn họ, không giận mà cười, quay đầu nói với Phượng Chuẩn: “Còn nhớ bức thư lần trước người đưa cho ta lúc đi không? Trong đó có sáu câu, ta thật sự là khó quên, Phượng Chuẩn, người thật sự có thể đối đãi với ta như lời người nói không?” Nói xong không đợi Phượng Chuẩn hỏi lại, liền chậm chậm thấp giọng niệm: “Tình căn thâm chủng, túc mệnh nan đào, thử dạ nhất biệt, chỉ đãi lai triều, đạn vi quân cố, giai khả tương phao* (==’ úi xời cái đám này, mình đang học Hán cổ đại mà còn chả hiểu nó nhằm cái gì nữa).” Hắn cười lạnh một tiếng: “Đạn vi quân cố, giai khả tương phao, ha ha, nói êm tai bao nhiêu a, Phượng Chuẩn, người nguyên ý vì ta mà buông tay với Hàn triều đã công hạ, khôi phục quyền độc lập của Hàn triều, xé bỏ mảnh quốc thổ đã được ghép vào bản đồ của Phượng triều được không?” Hắn hai mắt sáng quắc nhìn Phượng Chuẩn, trong trái tim đã quyết định chịu chết kia không biết vì sao, lại cũng hơi chút phấp lên một tia gợn sóng

._ * cái này không hiểu hết, đoán đc gì thì đoán nha : Nghĩa nặng tình thâm, số mệnh khó tránh, đêm nay li biệt, sắp phải về triều, nhưng vì bởi người, tất cả đều có thể vứt bỏ

Lời kia của Anh Nguyên vừa thốt ra, hữu tướng quốc rốt cuộc cũng nhịn không được nữa, lạnh lùng quát lên: “Người là người nào, lại dám bất kính với bệ hạ như vậy, lại còn nói ra những lời cuồng ngôn.” Hữu tướng quốc trước nay cương trực, hắn mặc dù cũng không thích tính cách thích xâm lược khắp nơi của Phượng Chuẩn, thậm chí có lúc ngăn chặn, nhưng cuối cùng đó cũng là hoàng đế của đại Phượng triều bọn họ, đại

biểu cho tôn nghiêm cao nhất của đại Phượng Triều, lúc này lại bị kẻ thù tội như Anh Nguyên chế nhạo như thế, hẳn làm sao có thể không tức giận.

“Nguyên nhi.”Phượng Chuẩn có chút gấp gáp, trong ánh mắt nhìn về phía Anh Nguyên thậm chí còn mang theo một tia cầu xin. Nhưng Anh Nguyên vẫn bất vi sở động, vẫn nhím chăm chăm hẳn buộc hẳn: “Phượng Chuẩn, ngươi lại đây, nói cho ta biết ngươi có nguyện ý hay không.”

“Trẫm.”Phượng Chuẩn đi lên trước, cầm lấy cánh tay gầy khô của Anh Nguyên, lại nhìn một lượt các đại thần đang lộ vẻ khó chịu ở dưới, cuối cùng thở dài một tiếng nói: “Nguyên nhi, ngươi đừng bức trẫm, trẫm là Là hoàng đế của đại Phượng Triều a.”Nhận thấy cánh tay của Anh Nguyên trong nháy mắt sẽ rút ra, hẳn vội vàng gắt gao cầm lấy, sợ buông lỏng thủ, Anh Nguyên cùng mình sẽ không còn chút hi vọng vẫn hồi nào

“Đây là đáp án của ngươi.”Ánh mắt Anh Nguyên trống rỗng, bỗng nhiên ha ha cười thành tiếng: “Tốt, tốt lắm, ta. cuối cùng cũng không nên còn bất cứ ảo tưởng và lưu luyến nào rồi. Hẳn nói xong, cánh tay vẫn luôn giấu trong tay áo còn lại rốt cuộc cũng rút ra, mọi người chỉ thấy có hàn quang chột lóe giữa ngón giữa và ngón trỏ của hẳn, sau đó Phượng Chuẩn đột nhiên ngã xuống đằng sau, một chuỗi huyết hoa lượn một vòng cung duyên dáng trên không khí, sau đó hầu hết đều ngưng trên y phục tuyết hoa của Anh Nguyên.

Hai tay Phượng Chuẩn che cổ, từ giữa các ngón tay của hẳn, có dòng huyết chậm chậm chảy ra, hẳn không dám tin mà nhìn về phía Anh Nguyên, thấy hẳn như không có chuyện gì mà cười nhìn mình: “Ngươi không phải nói vì ta cái gì cũng có thể vứt bỏ hay sao? Nếu luyến tiếc Hàn triều các ngươi đã công hạ, vậy thì lấy mạng trao cho ta đi, ta cũng sẽ tha thứ cho ngươi như vậy, ha ha ha ha ha ha.”Hẳn bỗng nhiên điên cuồng mà cười, tiếng cười thê lương kia giống như mang theo một sức mạnh thấu tâm can, khiến cho tất cả người trong trường đều cảm thấy kinh hoàng.

34. Chương 34

“Người tới, áp kẻ điên này xuống dưới.”Hữu tướng quốc gầm lên giận dữ, rồi mới dẫn người vọt tới xem xét thương tích của Phượng Chuẩn, chỉ thấy một vết máu lớn đã nhiễm đỏ long bào của hẳn, không khỏi vừa kinh sợ vừa giận dữ, một loạt thanh âm hét lớn: “Triệu ngự y, mau triệu ngự y đến.”

“Đừng. đóng.”Phượng Chuẩn gian nan mở miệng: “Hẳn. Thân mình còn. yếu.” Hẳn dùng một bàn tay đẩy ra mọi người, lại chỉ tới kịp nhìn thấy Anh Nguyên đứng ở bên cửa yên lặng quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, có thể nhìn thấy rõ ràng, bên khóe mắt xinh đẹp kia, có một giọt lệ đọng lại nơi đó. Chỉ một thoáng, có một loại cảm giác tên là đau lòng chậm chậm khiến Phượng Chuẩn tứ chi trăm hồi, thẳng đến khi thân ảnh gầy yếu của Anh Nguyên biến mất ở ngoài cửa, tiếng góc đường như bị đè nén lâu trong cổ họng hẳn mới dần dần bật ra: “Nguyên nhi. Nguyên nhi.”

Hữu tướng quốc sắc mặt đen lại, từ khi nào lại nhìn thấy Phượng Chuẩn bộ dạng như thế này, ông đã trông nom thái tử từ khi hẳn còn nhỏ cho tới bây giờ, hẳn tiểu tử này đừng nói là khóc, đến ngay cả khi tiên hà băng hà quy thiên, hẳn ngay cả khóe miệng cũng không có một cái a, khi đó chính mình còn cảm thấy tiên đế thật đúng là hiểu biết con hẳn, biết con hẳn là một quái thai vô huyết vô lệ vô tình, ai biết, nhưng lại vào lúc này nơi đây, bởi vì một địch nhân mưu sát mình, quái thai vô huyết vô lệ vô tình đã chảy máu, lại còn rơi lệ, hơn nữa vào thời điểm chính mình còn không biết còn mệnh sống sót hay không, còn liều mạng muốn mình lưu tình với kẻ địch, đơn giản là bởi vì kẻ Anh Nguyên chết tiết kia thân thể nhược.

Không được, tuyệt đối không thể tha thứ cho tên tri phủ ngu ngốc giống hệt nữ nhân kia, hữu tướng quốc trong lòng lửa giận hừng hực thiêu đốt, hơn hai mươi năm rồi, Phượng Chuẩn ở trong mắt hẳn đã sớm không còn chỉ là hoàng đế, càng giống như là con của hẳn vậy, bảo vệ hẳn, thế nhưng bây giờ đứa con của mình lại bị thương như vậy, hữu tướng quốc luôn luôn rộng lượng cuối cùng cũng nhịn không được mà toàn thân sát ý, Anh Nguyên, mầm tai họa chỉ biết là ngu trung này tuyệt đối không thể tiếp tục tồn tại trên cõi đời.

Không thể phủ nhận, võ công của Phượng Chuẩn không phải luyện chơi, nếu không một đao này của Anh Nguyên thật sự đã lấy đi mạng của hắn, các ngũ y chạy tới, sau khi thay phiên thăm khám, cuối cùng đưa ra một kết luận không đáng lo ngại, chỉ là mất một ít máu, đợi hảo hảo bồi dưỡng cơ thể là được. Thế là, hữu tướng quốc quyết định ngay lập tức, ngày mai lập tức vào thành, để Phượng Chuẩn ở phủ nha tri phủ dưỡng thương.

※※z※※y※※z※※z※※

Ban đêm, Phượng Chuẩn ở trong trường ngơ ngác nhìn những cây nến đỏ thô to, ở trên đó có từng giọt từng giọt lệ hồng chảy xuống, vô cùng giống với vẻ thê thảm của Anh Nguyên thời khắc rời đi.

Hữu tướng quốc bỗng nhiên tiến vào, mở ra một đạo chiếu thứ trước mặt Phượng Chuẩn, dùng ngữ điệu không mang theo chút cảm tình nào: “Thỉnh Hoàng Thượng dùng tử.”

Phượng Chuẩn cùng tiểu Phúc tử đều là mạc danh kỳ diệu, cúi đầu vừa nhìn, không khỏi sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, không dám tin mà ngẩng đầu, Phượng Chuẩn cơ hồ là rống lên: “Không được.”

“Người có thể trả lại Hàn triều cho hắn không? Giang sơn Hàn triều do các tướng sĩ đổ đổ bao nhiêu máu vào mồ hôi mới có thể chiếm về, người có thể dễ dàng nói một câu mà buông tay ư? Người đặt quân binh Phượng triều vào đâu? Lẽ nào người muốn làm một hôn quân cần mỹ nhân không cần giang sơn ư?” Hữu tướng quốc thanh sắc câu lệ mà răn dạy: “Huống chi hắn ngày hôm nay dám làm thương người, sau này chắc chắn sẽ có lần thứ hai lần thứ ba, Hoàng Thượng, lão thần không cho phép xảy ra khả năng này, cho nên.” Nói tới đây, hữu tướng quốc dùng thanh âm già nua nhưng vẫn không mất uy nghiêm của ông từng từ từng chữ nói: “Anh Nguyên kia nhất định phải chết.”

“Người đây là đang ép cung ư?” Phượng Chuẩn cũng trầm lại: “Giết hay không giết do trẫm định đoạt.” Tuy rằng vẫn đang mạnh miệng, nhưng nếu nói trên triều đình vẫn còn một người có thể khiến hắn sợ hãi, thì đó chính là vị hữu tướng quốc đã từng nghiêm khắc cương trực dạy dỗ hắn này.

“Bệ hạ là muốn triều thần sau khi thương nghị rồi đưa ra quyết định ư?” Hữu tướng quốc lạnh mặt lại: “Vậy thì bệ hạ không cần phí tâm rồi, đây là kết quả mà thần chờ thương nghị xong mới đưa đến, nếu bệ hạ kiên quyết không dùng tử, thần đành phải chờ các thần từ cùng cáo quan hồi ẩn, một hoàng đế làm việc thiên tư vì một kẻ đã ám sát hắn, không đáng để thần tận trung, giang sơn cùng mỹ nhân, bên nặng bên nhẹ, thỉnh bệ hạ cần thận suy xét, thần trước tiên cáo lui, sáng sớm ngày mai, thần sẽ đến lắng nghe quyết định của bệ hạ.” Lão tướng quốc xem ra thật sự tức giận, không đợi Phượng Chuẩn cho phép, liền phẩy tay áo bỏ đi.

35. Chương 35

Phượng Chuẩn thương tâm mà nhìn đạo tấu chương kia, khí thế vừa rồi trong chốc lát biến mất không còn gì. Dùng tâm mà nói, hắn biết lời của hữu tướng quốc là chính xác, chính bởi vì rất chính xác, chính xác đến làm cho người ta không thể phản bác, hắn mới có thể thương tâm như vậy. Nhìn chữ ‘giết’ trong tấu chương kia dường như lớn bằng cả trời đất, tâm hắn co rút đau đớn không thôi.

“Cuối cùng cũng phải đi tới bước này ư? Nguyên nhĩ, người để trẫm gọi các đại thần tới, chính là muốn giết trẫm trước mặt tất cả bọn họ, nếu giết được trẫm, người đương nhiên không thể sống, nếu giết không được trẫm, các đại thần cũng tuyệt sẽ không khoan dung cho tội của người. Người là tính toán như vậy đúng không? Ha ha ha, Nguyên nhĩ, trẫm không thể không thừa nhận. Tâm tư của người thật đúng là kín đáo, sắp xếp đường chết cho mình cũng đủ triệt để như thế, hào hùng rộng lượng đi về phía cầu nai hà như thế, khiến cho trẫm ngay cả cơ hội vặn hỏi cũng đều không có.” Phượng Chuẩn càng nói, lại càng cảm thấy Anh Nguyên quá mức tuyệt tình: “Hừ hừ, được rồi, người đã khổ tâm an bài tất cả như thế, trẫm nếu phụ tâm ý của người thì cũng không tốt, dù sao ta vốn cũng không muốn có người có thể ảnh hưởng tới ta sống, người muốn chết thì đi chết đi, trẫm không có người chẳng lẽ không sống được ư? Hừ hừ, không bỏ, trẫm cái gì cũng không bỏ, giang sơn Hàn triều đánh hạ chính là của trẫm, chính là của trẫm. Trẫm sẽ không vì bất luận kẻ nào mà từ bỏ, bao gồm cả người, được, người muốn chết không phải sao? Trẫm cho người tội

nguyện.”Nói đến sau này, Phượng Chuẩn vẫn luôn rống lên, cánh tay run rẩy cầm chặt ngọc tử, lại là càng lúc càng run rẩy hơn. Khiến cho tiểu Phúc tử đang ở một bên nhìn vô cùng lo lắng tử này có đột nhiên rơi xuống đập vào hắc hay không.

“Phanh” một tiếng, giống như dùng hết sức của cả một đời, Phượng Chuẩn ấn xuống đại ấn của mình trên bản tấu chương kia, tử này một khi ấn xuống, kết cục của Anh Nguyên cũng theo đó mà chính thức định đoạt, ngoại trừ chính hắc, bất kể là ai cũng không thể thay đổi được.

Tiểu Phúc tử không dám tin mà nhìn về phía chủ tử, hắc thật không ngờ Phượng Chuẩn lúc trước còn nhớ mãi không quên đối Anh Nguyên, lời lời say đắm yêu đương thế nhưng thật sự đóng ấn, rõ ràng biết sẽ không còn có thể vãn hồi.

Hắc ngơ ngác mà nhìn, thậm chí quên mất phải thu ngọc tử về. Mà Phượng Chuẩn sau khi ấn xong, giống như bị rút đi toàn bộ khí lực, “Đông” một tiếng ngã xuống tháp thượng, khối ngọc tử vô cùng quý giá kia!” Cạch” Một tiếng rơi xuống bàn, rất cao nhưng không vỡ.

“Chủ tử.” Tiểu Phúc tử trong lòng chua xót, hắc biết chủ tử bị bắt quyết định như vậy, nhất định là rất khó chịu, muốn nói vài lời trấn an, rồi lại không biết nói từ đâu, đã thấy Phượng Chuẩn vô lực mà phẩy phẩy tay nói: “Quên đi quên đi, Nguyên nhi tử ý đã quyết, trẫm không muốn tiếp tục ép hắc nữa. Trên đời này, không có ai không thể rời khỏi ai, chỉ cần thời gian đủ dài. Đủ dài. Trẫm sớm muộn gì. Cũng sẽ quên được hắc. quên được hắc.” Nói tới đây rốt cuộc không còn nói được nữa rồi, ngay cả tạp âm cũng trở nên nghẹn ngào đến đau lòng.

“Hoàng đệ, hoàng đệ, người không thể ẩn tị a, Anh Nguyên kia.” chính vào lúc khó chịu, bỗng nhiên có một người như gió xoáy mà xông vào, chính là trưởng công chúa, nàng vừa thấy Anh Nguyên cảm thấy khí khái vô cùng, rất là yêu thích, cho rằng hắc không giống những kẻ phụ họa trong hậu cung này, là người mà hoàng đệ ái mộ tương xứng. Huống hồ đó là một đứa nhỏ thiện lương đích, vừa vặn có thể kiềm chế sát tính của Phượng Chuẩn, đứng nhìn vật nhỏ này bây giờ còn chọn những quốc gia quân chủ ngu ngốc xâm lược, theo sự trưởng thành thành thực của hắc, lòng tham càng ngày càng lớn, móng vuốt cũng sẽ càng ngày càng dài, những quốc gia có quân chủ chính trực kia cũng sớm hay muộn không trốn thoát được ma trướng của hắc. Thân là hoàng tử của Phượng Chuẩn, không có ai hiểu rõ hơn nàng, lòng dạ tối tăm của đệ đệ về ngoài hiền lành, không có dã tâm này có bao nhiêu lãnh khốc, hắc xâm lược cũng không phải dễ nghe như cứu thoát dân chúng gặp khó khăn mà hắc nói, tuy rằng biện pháp chính trị hắc thi hành thì không có gì để nói. Ất rằng Anh Nguyên cũng chính là nhìn thấu điều này, mới bất luận thế nào cũng không chịu tha thứ hắc như thế.

Chỉ tiếc là vẫn tới chậm rồi, tử ấn đỏ như son trên tấu chương kia màu ánh lên ánh nền, lóe lên u quang lạnh lẽo, giống như đang nói với thế nhân: tất cả đã không còn có thể vãn hồi.

36. Chương 36

“Người. Người kẻ ngu ngốc này. Người nhanh mang bản tấu này đi đốt, Hữu tướng quốc chúng ta sẽ từ từ tính.” Trưởng công chúa Phượng Khởi nói xong, cầm lấy tấu chương kia để gần lại ngọn lửa của cây nến. Lại bị Phượng Chuẩn với tay ngăn lại, Hắc phần hận mà nhìn tấu chương kia, lạnh lùng nói: “Ý trẫm đã quyết, hoàng tử không cần ngăn lại, trẫm sẽ quên hắc, trẫm nhất định sẽ quên hắc, đại kế của trẫm, tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào ngăn cản. Hữu tướng quốc dâng tấu chương này quả thực tốt, tấu rất hay, nó đã hoàn toàn làm trẫm tỉnh ngộ. thì thảo, người ta nói anh hùng khí đoản, nữ nhân tình trường, trẫm không cần cái tình trường này, càng không cho phép chính mình khí đoản, hoàng tử có nghe rõ không?” Phượng Chuẩn lúc này, nhìn giống như một cô lang lúc nào cũng có thể tìm người mà cắn.

Xong rồi xong rồi, trưởng công chúa! ! ! Lùi về sau vài bước, xong rồi, tất cả xong rồi, người đệ đệ mới khôi phục bộ dáng con người chỉ mới mấy ngày của nàng, cứ như vậy mà lại biến thành cầm thú. Nghĩ đến đây, trưởng công chúa không khỏi có chút oán hận Anh Nguyên, người nói đứa trẻ này tại sao lại nản lòng

như vậy đây, nhất định phải dùng thủ đoạn tàn ác này bức hai người chia tay. Không chịu buông tay với giang sơn Hàn triều thì đã thế nào, chỉ cần còn mạng, cùng chung sống tốt với hoàng đế, chẳng phải sớm hay muộn cũng có một ngày hấn thành nô lệ người tay người sao? Tại sao không dùng thủ đoạn lấy nhu thắng cương. Aiii. Còn có đệ đệ của mình nữa, nga, vợ người muốn đi tìm cái chết, người lại để mặc hấn đi tìm, mà không dùng lời nhu ngữ nhuyễn mà khấn cầu hấn một lần, con người đâu có thể vô tình như cây cỏ thế đâu, một đứa nhỏ thiện lương như vậy, chỉ cần dùng tâm, không quá ba năm, khẳng định sẽ có thể chồng hát vợ theo, đàn cầm cùng chim hót chẳng phải sao, ai, đều là một đôi oan gia trời sinh mà. Càng nghĩ càng giận, Phượng Khởi oán hận nói: “Hảo, Phượng Chuẩn, nhớ kỹ nhấn tâm ngày hôm nay của người, có bản lĩnh thì đừng có hối hận.” Nói xong cầm giận bỏ đi.

Tiểu phúc tử nhìn sắc mặt càng ngày càng âm trầm của chủ tử sợ tới mức một câu cũng không nói nổi, yên lặng dập tắt ngọn nến, chỉ lưu lại một ngọn duy nhất làm điểm sáng cho cả căn phòng.

Ngày thứ hai, toàn quân mang theo tất cả dân chúng thành Hưng Châu vào thành. Hưu tướng quốc vốn muốn lấy nha môn tri phủ để làm hành cung tạm thời, ai ngờ đi vào vừa nhìn một cái, sắc mặt lão tướng quốc lúc ấy là trắng xanh hồng luân phiên, cuối cùng trở thành màu đỏ ửng, hấn vô cùng hoài nghi cái phủ nha môn này có phải đã bị Anh Nguyên quyết tử kia phá rồi hay không, nếu không tại sao lại có thể nghèo đến như vậy. Bên trong ngoại trừ vài cái cây và dụng cụ sống qua ngày ra, thứ tiếp khách gì cũng không có, đừng nói tới tiêu chuẩn làm hành cung rồi, đến ngay cả tiêu chuẩn phòng chứa củi hoàng cung cũng còn chưa xứng.

May mắn là phú hộ ở Hưng Châu không ít, cũng có người dâng lên viện tử của mình, vì thế liền bận rộn đưa Phượng Chuẩn tới nơi đó dưỡng thương, nhưng Phượng Chuẩn lại muốn nhìn thấy nơi ở cũ, trong lòng đâm chiêu, nói gì cũng không muốn chuyển, hưu tướng quốc không còn cách nào, đành phải quét dọn qua loa phủ nha một chút, lại thêm vào một số đồ đạc, liền cũng ở lại đó, còn những tiếng oán than dậy đất, không cần nhắc tới nữa.

Ngày dọn tới liền đổ một trận mưa to, mây đen đầy trời khiến cho mọi người thở không nổi, trong lòng Phượng Chuẩn bị đè nén, nhìn những giọt mưa ngoài cửa sổ lại càng buồn bã hơn, không kiên nhẫn mà mở cửa sổ hét lớn “hừ hừ, thương thiên người cũng biết khóc ư? Là khóc cho thành Hưng Châu hay là khóc vì người kia? Hừ hừ hừ, bọn họ có điểm nào đáng để người khóc, a, người nói đi, bọn họ có điểm nào đáng để người phải khóc?” Hấn nhấc chân đá ra ngoài cửa sổ, cái quần đã ướt một nửa, tiểu Phúc tử sợ hãi vội vàng muốn thay hấn đổi cái khác, Phượng Chuẩn lại một tay đẩy hấn ra, cũng không nói gì, chỉ đi vòng quanh quanh phòng, trong miệng cũng không biết đang thì thầm chửi rủa cái gì.

Tiểu Phúc tử trong lòng lo lắng, nghĩ thầm đại nhân vừa đi, tâm tư chủ tử lại càng hung hăng thêm vài phần, chỉ sợ thiên hạ đừng nghĩ sẽ sống tốt. đột nhiên thấy Phượng Chuẩn dừng lại, trầm mặt nói: “Tiểu Phúc tử, trầm ra ngoài một lần, không được đi theo, có người hỏi, thì nói trong lòng ta phiền nhiễu, đi ra ngoài dạo một lát.”

Tiểu phúc tử bịch một tiếng quỳ xuống, kêu rên nói” chủ tử người tha cho nô tài đi, mưa to như thế này, vạn nhất có sấm sét, bị thương phong gì đó, nô tài có vài cái đầu cũng không đủ để chém a, hơn nữa người còn đang bị thương mà, một khi ra gặp nước.....” lời khóc lóc khuyên bảo cảm động lòng người, chỉ tiếc chủ tử của hấn thuộc loại một con bạo long điên cuồng cực độ, không đợi hấn nói xong, dứt khoát một chưởng đánh ngất, sau đó nô khí xung xung mà đi đến trọng địa lao ngục, nhìn thấy các ngục tốt không giải thích gì, một người hai mắt gấu trúc, đánh ngất là xong việc.

Cứ như vậy mà dùng đức hạnh hách dịch hà hiếp người mà một đường đi tìm, cuối cùng đến trước nhà lao giam giữ Anh Nguyên, chỉ thấy giai nhân vốn ưu mỹ vô song lúc này đang tựa trên đệm cỏ mà buồn ngủ, hai sợi dây xích nặng nề giống như hai con độc xà đen kịt, lần lượt xích ở trên đôi tay đôi chân gây gờ xương của hấn.

Nước mắt của Phượng Chuẩn trào ra, lửa giận ban đầu nháy mắt tiêu tán mà hết sạch sẽ, rõ ràng cơ thể kia, trước lúc hấn rời đi vẫn là vô cùng cân xứng, cánh tay da thịt mềm mại mượt mà kia, bây giờ vẫn còn lưu lại trong tim hấn, làm sao mới chớp mắt, liền đến da thịt cũng không còn rồi.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Anh Nguyên vô lực mà ngẩng đầu, nhìn thấy là hấn, vội vàng giãy dụa muốn ngồi thẳng, Phượng Chuẩn đột ngột bổ vào, ôm lấy hấn khóc lớn: “Nguyên nhi, người không thể tha thứ cho ta

lần này ư? Không thể tha thứ cho ta lần này ư? Ta biết ta sai rồi, ta biết sai rồi, bởi vì người, tất cả đều có thể buông tha, sau này người nói gì, ta liền nghe theo có được không? Người làm hoàng hậu của ta, cùng ta nắm giữ thiên hạ, chúng ta cùng tạo lập một thế giới thịnh vượng hòa bình, ta sẽ nghe theo lời của người, ta đều nghe theo lời của người.”

Không thể phủ nhận, trái tim bị quốc cữu gia hận đóng băng của Anh Nguyên lúc này nghe thấy lời của Phượng Chuẩn mà mãnh liệt động dậy. Hắn mặc cho người nam nhân này ôm hắn vào lòng, hắn biết người kia đang rất thương tâm bởi vì hắn. Hoàng đế Phượng triều có thể thật tình bày tỏ như thế, đã là cực hạn của người kia rồi. bởi vì đau đớn một khắc này, hắn đã không tự kìm hãm mà liền động tâm.

“Người. có thể buông tay với Hàn triều được không?”.....

37. Chương 37

“Người. có thể buông tay với Hàn triều được không?”.....Hắn lại một lần nữa hỏi, liều mạng áp chế ngọn lửa nhỏ ở trong lòng. Trước khi Phượng Chuẩn đưa ra câu trả lời, hắn không thể cũng không dám để cho ngọn lửa này bốc cháy.

Phượng Chuẩn ngậy người, không nghĩ tới lúc này lại gặp phải vấn đề này của Anh nguyên. Hắn do dự một lúc, vừa muốn mở miệng, lại cảm thấy Anh Nguyên chậm chậm buông hắn ra, thở dài nói:” người đi đi Phượng Chuẩn, hai người chúng ta, đã chú định là không thể bên nhau, người đã lừa dối ta, lại bị ta đâm một dao, suýt chút nữa mất mạng, ần oán của chúng ta, cứ như vậy xóa bỏ, bên cầu Nại Hà, ta tuyệt sẽ không có bất cứ oán hận nào với người nữa, cho nên, người.....đi đi, “Hắn buông tay ra cũng buông ra tất cả ái hận tình cừu giữa hai người.

Phượng Chuẩn gấp gấp nói:”Nguyên nhi, Ta đồng ý, ta đồng ý buông tay với giang sơn Hàn triều, ta đồng ý để kẻ hoàng đế tốt trong lòng người trở về làm chủ chính, vì người, ta cái gì cũng có thể buông tay. ” Hắn lại lần nữa chặt chẽ mà nắm lấy tay Anh Nguyên, lại khó có thể ngăn lại tia hơi thở càng lúc càng trở nên vô cùng tuyệt vọng kia.

“Trong lòng người chính là không muốn.” Anh Nguyên lại lần nữa thở dài, lại không còn cảm giác phần nộ trước đây, hắn thật sự nhìn vào mắt Phượng Chuẩn: “Phượng Chuẩn, đừng lừa mình, ta không muốn bởi vì người anh hùng khí đoản nhất thời mà sau này phải hối hận, như thế, ta sao có thể chịu đựng được, không bằng.....không bằng khẳng khái chịu chết như bây giờ, còn tốt hơn sau này sống qua ngày trong hậu cung, hối hận lúc ban đầu.”Hắn chậm chậm đẩy ra đôi tay đang dần dần lạnh lại kia, cuối cùng quay người đi, không nhìn Phượng Chuẩn một cái nào nữa.

Từng tắc từng tắc trong tim Phượng Chuẩn lạnh lại, lạnh rồi, đóng băng rồi, hắn chậm chậm đứng dậy, tim gan giống như có một cây kim ở trong, điên cuồng mà đau đớn. đây chính là lựa chọn của Anh Nguyên, để thành toàn danh tiếng sau này của hắn mà không để ý tới mình. Cái gì sợ mình sau này hối hận, cái gì mà tương lai phải phai mòn trong hậu cung sinh sống, hối hận ban đầu, khẳng khái chịu chết, rất tốt, rất tốt.”Ha ha ha ha” Phượng Chuẩn đột nhiên cười lớn lên, vuốt lên miệng vết thương trên cổ mình:”Rất tốt, Anh Nguyên, người thật là một kẻ hiểu chuyện, là người tự mình muốn chết, không thể trách trẫm. nhập hồn xuống địa phủ, người đừng có vào giấc mơ của trẫm làm phiền. ha ha ha.....tốt lắm, quả thực rất tốt, trẫm sẽ không còn vì bất kỳ ai mà do dự, sẽ không, sẽ không, không còn nữa.”Từng bước bước trên thềm đá nhà lao, Phượng Chuẩn không còn quay đầu lại nữa, cứ điên cuồng như vậy mà rời đi.

Gió mưa ngoài cửa sổ càng thêm điên cuồng, Anh Nguyên giãy dụa mà leo tới trước cửa sổ, mắt tiễn theo thân ảnh cao lớn lão đảo mà cố gắng rời đi. Môi đã bị hắn cắn nát, vài tia máu tươi tràn ra, thay thế cho những giọt nước mắt đã không còn rơi được. Anh Nguyên bỗng nhiên thì thầm:”Phượng Chuẩn, vào một khắc này, ta tin là người yêu ta. Nhưng là người vẫn chưa yêu ta đến mức có thể vì ta mà buông tha tất cả, cho nên sau này.....”hắn thở dài một hơi, không còn nói tiếp, chậm chậm quay về đệm cỏ, quên đi, cứ như vậy đi, tất cả sẽ đều kết thúc, thời gian sẽ khiến người ta quên đi tất cả. Giống như một trận mưa lớn, khi nó sắp tới thì gió điên cuồng gào thét, mây đen đầy trời, mưa lớn tầm tã, là sự kinh tâm đến mức nào.

Nhưng nó chắc chắn sẽ qua đi, một năm sau, hai năm sau, ba năm sau, ai còn nhớ tới cái ngày hôm nay nữa, đã từng có một trận mưa lớn kinh tâm động hồn của ngày hôm nay nữa đây?

※※z※※y※※z※※z※※

Sau cơn mưa trời lại sáng, sau khi ăn xong bữa trưa, Hữu tướng quốc hài lòng mà mang theo bản tấu đã được đóng ngọc tỹ đi tới nhà giam, lại ngoài dự liệu mà nhìn thấy Trần Kiện và Hàm Trí Lữ hai người đang thăm nhà giam. Ông hiểu rất rõ hai người này, tuy rằng có chút việc không hợp với tâm tư ông, nhưng mức độ trung tâm này, tuyệt không ít hơn so với mình và vài lão xương cốt kia. Cho nên bọn họ thể nhưng tới thăm hung thủ đã đâm hoàng thượng, quả thực khiến ông khó hiểu.

Có điều lão đại nhân không có công phu hồi tưởng tận. tuyên đọc thánh chỉ, ông nhìn thấy Anh Nguyên vẻ mặt bình tĩnh mà tiếp nhận vận mệnh đã định của mình. Trong lòng cũng không khỏi âm thầm gặt đầu: tuy rằng kẻ này hành vi đáng ghét, những cũng không uổng là một hán tử chân chính

Trần Kiện vẫn đang ở đó mở mồm trừng mắt, Lâu sau mới hồi lại thần, vỗ đùi mạnh một cái: “Con bà nó, không hổ là Hoàng thượng, tâm liên tàn nhẫn như thế. Đến lão Trần yêm lúc đó cũng hận tiểu tử này hận tới mức răng lợi đều ngứa ngáy, xong rồi lại không nhẫn tâm để hấn chết, đồ ăn ngon thuốc tốt đều mang tới. Nhưng hoàng thượng bọn họ, nhìn bộ dạng tình thâm như hải trước đây, hận không thể chịu một đao của hấn để hấn bình phục lửa giận vậy, kết quả ư, khi cần giết thì một chút tình cũng không lưu, đủ , đủ tàn nhẫn đủ tuyệt tình, lão Trần yêm thực là uy phục tới con bà nó ngũ thể đầu địa a, yêm đến lúc nào mới có thể học được phần tàn nhẫn này đây?”

Hàm Trí Lữ ở một bên nhàn nhạt nói: “Trước khi người học được, ta sẽ đích thân hạ độc vào trong thức ăn của người, khiến người thất tôn lưu huyết, quần quai trên mặt đất 3 ngày 3 đêm, sau đó thẳng cổ lên mà hít vào không hít ra được thêm 3 ngày 3 đêm nữa mới chết được.”

Mồ hôi của Trần Kiện từng cuộn cuộn đổ xuống, Lão tướng quốc cũng đen mặt lại: hai tên tiểu tử này đang ngấm ngấm mắng chửi hoàng thượng đây. Không quản hấn, dù sao cũng là ái tướng tâm phúc của hoàng thượng, xem hấn sau này còn dám đi công thành chiếm đất nữa không, lần giáo huấn này chính là không nhẹ.

“”Nga, không biết hai vị tướng quân có thể dẫn ta đi xem nơi hành quyết một chút hay không, lần này bản tướng muốn đích thân đi giám sát.”Lão tướng quốc uy nghiêm đề ra yêu cầu, nghĩa sau lời nói chính là: lần này ai cũng cứu không nổi tên tiểu tử kia nữa rồi, các người cũng bớt làm chút động tác nhỏ đi.

Hàm Trí Lữ thể nào lại không hiểu ông nói gì, cười nói:”Sẵn sàng phục vụ, thời tiết nóng bức như vậy, lão đại nhân vẫn còn việc nào cũng tận lực tận tâm, khiến người ta cảm thấy kính phục a.”

Lời ngon ngọt ai không thích nghe, lão tướng quốc vuốt vuốt râu cười ha ha:” Việc này cũng không còn cách nào, nếu không nha, thông thường thời gian này, lão phu nhất định phải ngủ một giấc, chỉ là hôm nay việc không phải nhỏ, cũng không thể trốn được nữa ngày nhàn rồi.”

Nói xong cũng đã đi ra tới cửa phủ, hôm nay không bận rộn chuyển rời giống như hôm qua, do đó lão tướng quốc còn có tâm tình rảnh rỗi mà đánh gia bốn phía một lần, bỗng nhiên nhìn thấy câu đối ở trước cửa nha môn, nhin không được nói ra câu tán thưởng:”Hảo tự.” Nói xong nheo mắt đánh giá kỹ lưỡng nội dung, sắc mặt càng lúc càng trầm trọng, hồi lâu mới nghiêng ngẫm hỏi:”Câu đối này.....là do vị tri phủ đã đâm hoàng thượng kia viết ư ”

38. Chương 38

Hàm Trí Lữ trong lòng nhất động, vội cười nói:”Không phải sao, đây là tác phẩm lớn của Anh Nguyên, nghe nói là trước khi thành bị công phá hấn tâm tình kích động, nhin không được đề bút viết ra. Tôi xem đều là khí thế bàng bạc, chỉ tiếc.....”nói xong thì lắc lắc đầu, lại hỏi hữu tướng quốc:”Lão đại nhân cảm thấy thế nào?”

Hữu tướng quốc rất lâu sau mới gật gật đầu nói:” Không sai, không ngờ tên tiểu tử này lại hào hùng như vậy, chỉ hận hần không niệm lòng nhân từ của hoàng thượng, thế nhưng dám ở trước mặt chúng ta ám sát, tội này tày trời, không tru chín họ đã là nhân từ lắm rồi.” Nói xong nhìn câu đối kia, nhìn không được mà lại thở dài một tiếng.

“Tướng quốc đại nhân nói đùa, ngài muốn tru chín họ của hần, cũng phải có người cho ngài tru a.” Hàm Trí Lũy cười mà tiếp lời:” theo như tôi biết, Anh Nguyên này từ nhỏ cơ khổ, là hàng xóm họ hàng xa thay phiên nuôi lớn, may là hần không ngừng vươn lên.....”

Trần Kiện mặc danh kỳ diệu mà nhìn Hàm Trí Lũy, tiểu tử này hôm nay làm sao rồi, thế nhưng lại tưởng tận mà kể cho lão tướng quốc nghe chuyện của Anh Nguyên như thế, hay là muốn chờ sau khi hần chết thì viết tiểu sử cho hần, cũng không thể a, ngày thường để hần viết hịch văn cũng kiếm cơ lí do, còn muốn mình ở bên trà bút nghiên mực hầu hạ, bây giờ làm sao lại sẵn sàng rộng rãi như vậy, Anh Nguyên lại không có gì tốt cho hần, ngược lại còn ăn sạch sẽ bao nhiêu tổ yến bào ngư hần vất vả hầu hạ, lãng phí biết bao nhiêu, làm sao hần thế nhưng lại không hận.

Mãi cho đến đầu phố nơi trăm phạm nhân, lão tướng quốc nhìn nhìn rồi rời đi, Trần Kiện mới nghi hoặc mà nhìn Hàm Trí Lũy, không ngờ người kia lại trừng mắt nhìn hần một cái:”Nhìn cái gì? Với cái đầu gỗ của ngươi, có thể hiểu rõ ý đồ của ta ư? kiếp sau của kiếp sau đi.” Hừ hừ, tên què mùa này, chỉ nghĩ rằng Anh Nguyên mà chết thì đáng tiếc, cũng không biết bỏ chút công phu ở một bên cổ vũ một chút. Nghĩ nghĩ liền trở nên đắc ý, xem biểu tình của lão đại nhân, rõ ràng là lại lần nữa nhận thức Anh Nguyên rồi, chuyện này, ha ha, nói không chừng có chút đường thoát. Có điều ai biết đây? Lão đại nhân nhìn hoàng thượng lớn lên, có hảo cảm với Anh Nguyên nữa, cũng chưa chắc sẽ yên tâm để hần ở bên cạnh hoàng thượng. nghĩ tới điểm này, lại thở dài một hơi, giống như cảm giác được tiền đồ của Anh Nguyên, quả thực là vô cùng xa vời a.

Rất nhanh đã đến ngày chém đầu Anh Nguyên. Ngày này, trong thành Hưng Châu dường như nổi gang bị nổ vậy, xe tù của Anh Nguyên vừa ra khỏi cửa nha môn, hai bên đường liền chật ních bách tính mãnh liệt, giống như thủy triều mà ném cả những thứ gì có thể ném đi, đối tượng đương nhiên là những quan binh phượng triều đi bảo vệ xe tù. Vừa không biết người ở đầu dẫn đầu hét lên:”Thả Anh đại nhân ra, thả Anh đại nhân ra.” “Anh đại nhân vô tội, Anh đại nhân vô tội.” ” Mẹ nó, bọn chúng nếu không thả người, chúng ta sẽ làm phản. đúng phản đi, phản đi.”

Hữu tướng quốc ở trong xe lạnh mắt mà nhìn tất cả. có binh sĩ hơi hơi tiến tới hỏi:”Tình hình như này, có cần trình báo bệ hạ, thỉnh cầu xử lí. ” hần trầm niệm một lúc, lắc đầu nói:”Không cần, một người đi đưa đao đặt trên cổ Anh Nguyên, nói với những đám dân chúng này, còn có kẻ không tuân theo luật lệ, lập tức cắt đầu tri phủ mà bọn chúng kính yêu dưới đao luôn, nếu bọn chúng có thể tuân theo luật pháp mà đến đài xem chém đầu, tình cảm của hoàng thượng với Anh Nguyên khó có thể dự liệu, sẽ có thay đổi không biết chừng. ” mệnh lệnh này vừa truyền xuống, dân chúng quả nhiên sợ ném chuột vỡ đồ, không còn dám có hành vi quá khích nào nữa. những binh sĩ hộ xe kia mới có thời gian chỉnh trang bộ dáng chật vật của bản thân một chút.

Xe tù chậm chậm tiến đi, phía sau đi theo một đội ngũ dài dài vọng không hết. Hữu tướng quốc thì thoảng lại vén rèm lên nhìn một chút, trong nói nói: Anh Nguyên này xem ra là một nhân tài, đáng tiếc không thể lưu lại, người như thế này sẽ không thật tâm theo Phượng triều của mình, một khi thả hổ về rừng, ngày sau hần leo lên cao kêu gọi, không sợ những dân chúng này không tạo phản, lúc đó tránh không khỏi sinh linh lầm than, haizz, nghĩ về lâu dài, lần này cần phải ngoan tâm a.

Mà ở phòng khách bên trong nha môn, lúc này đang có một hồi khiển trách kịch liệt, Phượng Khởi giống như một con muỗi xinh đẹp mà bay lượn trái phải trước mặt Phượng Chuẩn, vừa không sợ phiền phức mà ong ong, Phượng Chuẩn vừa bắt đầu còn nhắm mắt dưỡng thần mà âm thầm nhẩn nại ở đó, cuối cùng quả thực nhịn không nổi rồi, nhảy mạnh lên nói:”Đủ rồi người cái nữ nhân chết này, lẽ nào trăm muốn giết hần ư? gây ra cục diện ngày hôm nay, là hần một tay vẽ nên, là hần không để trăm có cơ hội cứu hần, đều là hần đều là hần người có biết không?”

Phượng Khởi không cam lòng yếu thế mà rống trở lại:”Không phải nói người buông tha một Hàn triều thôi ư? có cái gì không đáng đầu? Ai bảo người tham lam, do dự không quyết, giang sơn và mỹ nhân có thể cùng nhau ư?”

Phượng Chuẩn bỗng nhiên khép miệng lại, hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, lâu sau đột nhiên nói: "Ta muốn buông tha a, ta đã nói rồi, nhưng là hấn chỉ vì ta do dự một lúc như thế, liền..... buông ta ra, các người tưởng rằng..... ta không khó chịu ư? từ nhỏ đến lớn, hấn là một người duy nhất khiến ta thật tâm động lòng. "Phượng Chuẩn quay đầu lại, thật sự mà nhìn Phượng Khởi và tiểu Phúc tử, dùng ngữ khí nghiêm trọng nói ra lời thật lòng thật tâm: "Ta mặc kệ các người có tin hay không, Anh nguyên, hấn thật sự là duy nhất trong lòng ta."

Phượng Khởi cười lạnh một tiếng: "Không tin, ta đương nhiên sẽ không tin. Duy nhất trong tim? Ha ha ha, cái loại lời này đến quỷ cũng sẽ không tin."

Động mạch của Phượng Chuẩn toàn bộ nhảy lên lấy khí thế cho chủ nhân: "Trẫm lừa người? trẫm tại sao phải lừa người các người? Trẫm hoàng đế của đại Phượng triều, có cần phải bởi vì một ái nhân sắp bị trẫm tự tay giết chết mà lừa các người?" Hấn khàn giọng mà rống lên

Khóe môi trưởng công chúa Phượng Khởi lộ ra một nụ cười chế giễu: "Không sai, người đích xác không cần lừa chúng ta, người mà người đã lừa, thật ra chính là người, người muốn lừa mình là một người bình thường có tình có nghĩa, mà không phải là một quỷ vật lãnh huyết. duy nhất trong tim? Hừ, người có cái tư cách gì mà dùng lời nói thần thành này. Người có biết nghĩa của từ duy nhất không? Duy nhất trên thế gian, đã mất đi rồi thì sẽ không còn tồn tại, bất luận quá khứ, hiện tại, tương lai, đều sẽ không tồn tại. là người và vật mà bất luận ruột của người tương lai hổi xanh rồi hay là hổi lục rồi hổi lam rồi, hổi hắc rồi, đều không thể có lại nữa, đó mới gọi là duy nhất, người có rõ không? Hấn và giang sơn của người, bản đồ, hoàng uy đều không giống nhau, những thứ này, mất đi rồi còn có thể kiếm trở về, nhưng hấn là duy nhất, chết rồi thì không còn có thể sống lại, cái gì nặng cái gì nhẹ, kẻ khôn khéo như người sẽ không phân rõ ràng, thế nhưng còn dám dùng từ cao quý "duy nhất" như thế nói ra lừa chúng ta."

Phượng Chuẩn trừng Phượng Khởi, Phượng Khởi cũng trừng Phượng Chuẩn, tỉ lệ hai người giống như đầu gà ai cũng không chịu lui bước, dọa tới các nô tài trong phòng đều không dám thở lớn tiếng. Qua khoảng một khắc thời gian, Phượng khởi đột nhiên trọng trọng hừ một tiếng: "Tiểu tử thói, người cứ đợi mà hổi hận đi." nói xong phát tay áo rời đi.

Trên hình trường, mặt trời đã mọc lên rất cao, gần giờ Ngọ, hữu tướng quốc lấy tay áo che mà nhìn lên mặt trời, nheo nheo mắt lại, lại nhìn một vòng quanh dân chúng Hưng Châu đang không ngừng nghỉ chửi rủa, kêu gào hét lớn, trong lòng thâm thở dài, cầm lên cái thẻ sơn màu đỏ tươi ở trong tay, lại đập đập kinh đường mộc, thấy anh âm bốn phía nhỏ đi một chút, hấn bắt kịp thời gian hành hình mà hỏi Anh Nguyên ở trên đài nói: "nói đi, người còn có di ngôn nào muốn để lại cho dân chúng và hoàng thượng, bản tướng nhất định sẽ thay người truyền đạt."

Anh Nguyên ngẩng mắt lên, cả gương mặt gầy khô của hấn đề là những hạt mồ hôi lớn như hạt đậu, khó khăn mà quay đầu nhìn nhìn dân chúng ở bốn phía, hấn miễn cưỡng co lại một tia cười. bốn phía phút chốc trở nên yên tĩnh.

"Tôi không có di ngôn khác, chỉ có ba yêu cầu. "Ánh mắt Anh Nguyên một phiên sáng rõ:"yêu cầu thứ nhất, tôi hi vọng sau khi tôi chết, đại nhân có thể đưa thi thể của tôi ở lại hình đài, để mỗi một dân chúng Hưng Châu có thể quét 10 roi, để tiết nỗi hận của bọn họ, đền tội lầm quốc của tôi. "

Dân chúng một mảnh ồ lên, có người nhịn không được, thế nhưng hôn mê bất tỉnh.

"Yêu cầu thứ hai." Anh Nguyên tiếp tục nhẹ nhàng nói:"Tôi hi vọng đại nhân có thể thiêu thi thể của tôi đi, sau đó đem tro của tôi rải trên núi núi sông sông của thành Hưng Châu."

Càng nhiều tiếng khóc hơn nữa vang lên, trong dân chúng không ngừng phát ra giọng nói "Anh đại nhân, người không thể chết a. ", liền đến cả hữu tướng quốc cũng có chút cảm động:"Vậy yêu cầu thứ ba là gì?"

"Yêu cầu thứ ba ư?" Anh Nguyên thì thầm mà lặp lại một lần, đột nhiên cười lên, là nụ cười ôn nhuận đến giống như nước vậy, khảm trên gương mặt gầy yếu những không hề mất đi vẻ đẹp của hấn , mang theo vô số sắc thái động nhân

"Yêu cầu thứ ba, ha ha, tôi muốn mời đại nhân trước khi thiêu thi thể của tôi, móc hai mắt của tôi ra, mang nó đến kinh đô Phượng Triều, chôn ở nơi chính diện với hoàng cung." Hấn nhìn cũng không nhìn sắc mặt đã biến của hữu tướng quốc, tự cổ tự địa nói:"Phượng Chuẩn hấn đã tiêu 22 vạn lượng hoàng kim, lại

chỉ đổi được một trái tim của tôi, ha ha, cuộc mua bán này thật sự là thua thiệt. Có điều may mắn người yêu trước luôn là chịu thiệt, sau khi tôi chết, tất cả ân nghĩa tình thù giữa hai chúng tôi cũng đứt đoạn rồi, nhưng tôi không muốn đứt, cho nên tôi muốn lưu lại đôi mắt lại, mỗi ngày mỗi đêm mà nhìn hần..... nhìn hần an cơm đọc sách, nhìn hần lên triều nghị sự, nhìn phong quang và mất đi của hần, tất cả mọi thứ của hần, tôi đều muốn nhìn. Khi tôi sống không thể sớm chiều ở bên hần, sau khi chết cho dù trở thành một cô hồn, cũng muốn để hần ở trong tầm mắt của mình, vĩnh viễn không quên. “Hần nói xong lại cười: “ngoại trừ điều này, Anh Nguyên không còn yêu cầu nào khác. “

39. Chương 39

Phượng Chuẩn đang si ngốc đứng ở trong đại sảnh, trong lòng không biết đang nghĩ tới điều gì, tiểu Phúc tử đứng ở bên cạnh hần, tâm bất an mà quạt cái quạt lớn, không khí rất trầm trọng, cả gian phòng sách lặng tới lá rơi cũng có thể nghe thấy, người ngọt ngào tới hoang mang rối loạn.

Đột nhiên một trận cước bộ cấp tốc, thái giám tên tiểu Lục tử nghiêng ngả lão đảo xông vào đại sảnh, Phượng Chuẩn bỗng nhiên quay người, hai mắt ẩn ẩn một chút lệ quang lóe cái biến mất, hần nắm chặt lấy nắm tay, lại chậm chậm thả lỏng, cứ vậy mà lặp lại vài lần, mới đề cổ họng xuống trầm giọng nói:”Hànhhành hình rồi ư?”

Ánh mắt của tiểu Phúc tử cũng trở lên khẩn trương, liền thấy tiểu Lục tử úp sấp đập đầu, vừa thở dốc nói:”Hànhhành rồi, khi nô tài tới, thừa tướng đại nhân đã chuẩn bị hành hình, lúc này đã qua giờ Ngọ, chắc là xong rồi.”

Trong lòng Phượng Chuẩn đột nhiên vô cùng đau xót, ngã ngồi xuống ghế, hần cảm thấy cả linh hồn mình đều bị đào rỗng rồi, lơ lơ lửng lửng không biết mình đang ở phương nào, dờ dẩn mà nhìn tiểu Lục tử mở mồm ra mấy lần, lại là một chút thanh âm cũng không phát ra nổi, từng từ từng câu kia giống như là đều đã cứng lại trong cổ họng hần.

Nước mắt của tiểu Phúc tử ‘xoạt’ một tiếng tràn xuống dưới, sau một lúc lâu mới sục sục xị xị hỏi:”Ngài ấy.....trước lúc hành hình có nói điều gì không?”

Tiểu Lục tử vội không ngừng gạt đầu, nói to:”Nói rồi nói rồi, haizz, tôi chưa thấy người nào kỳ lạ như vậy.”

“ ”một tiếng, hóa ra là tay Phượng Chuẩn dùng sức, khiến tay cầm ghế gãy ra một mảnh rơi xuống, hần trừng tiểu Lục tử, từng từ từng chữ giống như là đào ra từ trong tim mình:”Hần.....đã nói những gì?”

Tiểu Lục tử thành thật nói:”Hần không nói gì khác, lại nói đưa ra 3 yêu cầu với hữu tướng đại nhân. Thứ nhất là để hữu tướng đại nhân sau khi hần chết, để phơi thây trên hình đài, để toàn bộ phụ lão lương thân mỗi người quất 10 cái, để tiết lỗi hận trong lòng bách tính, đền tội lỗi lầm quốc của hần.”

Tiểu Phúc tử “a” một tiếng kinh sợ, thân mình Phượng Chuẩn cũng bắt đầu trở nên run rẩy, tiểu Lục tử lại không hề phát giác ra thất thổ của bọn họ, trong tâm hần, đã tràn ngập lời nói và cử chỉ trước lúc hành hình của Anh Nguyên rồi, tiếp tục nói:”Là rất kỳ quái đúng không? Nhưng không chỉ như vậy, yêu cầu thứ hai của hần chính là muốn hữu tướng đại nhân sau khi để thi thể của hần bị dân chúng đánh xong, hãy thiêu hủy thi thể hần, sau đó đem tro cốt hần rải lên tất cả núi sông Hưng Châu, mọi người nói xem, người đời sau khi chết, đều chôn xuống mồ để làm an ổn, làm gì có ai muốn thiêu đầu, lửa đốt đây a, có phải không?”

Nước mắt của Phượng Chuẩn cuối cùng cũng không còn khống chế được, từng giọt từng giọt rơi xuống, tiểu Phúc tử sớm đã che mặt khóc. Tiểu Lục tử nhìn bọn họ, thanh âm bỗng nhiên trở nên kỳ dị, chậm chậm nói:”Yêu cầu kỳ lạ nhất là yêu cầu thứ 3 của hần.”Hần đến quy củ cũng quên luôn, nhìn thẳng vào Phượng Chuẩn, chậm chậm, từng từ từng chữ nói:”Hần muốn Hữu tướng trước khi thiêu hủy thi thể hần, móc ra hai mắt hần, để nó tại nơi đối diện hoàng cung, hần nói hần muốn dùng hai mắt, mỗi ngày mỗi đêm đều nhìn hoàng thượng, một khắc cũng không rời.”

Thân mình tiểu Phúc tử run rẩy một lúc, Phượng Chuẩn lại là thất thần mà thì thầm nói: "Hắn.....hắn đã nói như vậy ư? Hắn.....hắn hận trầm như vậy, hận tới.....hận tới trong tim, không, hận tới xương cốt rồi? Cũng khó trách, nên thế, hắn nên hận trầm như thế a....."

Tiểu Lục tử ho khụ một tiếng, nói to: "Chủ tử nói sai rồi. Người kia nói.....người kia nói chủ tử đã bỏ ra 22 vạn lượng hoàng kim, lại chỉ đổi lại được một trái tim của hắn, cuộc mua bán này quá lỗ rồi, có điều may mắn người yêu người kia trước luôn là người chịu thiệt, hắn nói sau khi hắn chết, ân nghĩa tình thu giữa hai người sẽ đứt hết, nhưng hắn không muốn đứt, cho nên hắn muốn lưu lại đôi mắt này, mỗi ngày mỗi đêm nhìn nggouiwf, nhìn người ăn cơm đọc sách, nhìn người lên triều nghị sự, nhìn phong quang nhìn mát mát của người, tất cả những gì của người, hắn đều muốn nhìn. Hắn nói hắn lúc sống không thể sớm chiều bên nhau với người, sau khi chết cho dù có biến thành cô hồn dã quỷ, cũng muốn có người ở trong tầm mắt, vĩnh viễn không quên."

Sức nặng của mấy câu nói này, thật sự còn chấn động lòng người hơn sấm chớp giữa ngày nắng. Tiểu Phúc tử đã quên khóc lóc, Phượng Chuẩn lại là thất hồn lạc phách mà ngồi ở đó, toàn thân không ngừng run rẩy, nước mắt giống như chuỗi hạt rơi xuống hội tụ thành một con sông nhỏ trên gương mặt.

"A" một tiếng kêu thẳm, Phượng Chuẩn như phát điên mà xông ra khỏi hoàng cung, đi về phía hình đài. Hắn thậm chí còn quên cười người, trên đường không ngừng chạy như điên, vừa đau đớn mà kêu lên: "Ta sai rồi, ta sai rồi, Anh Nguyên người đợi ta, người đợi ta, ta biết sai rồi, trời ơi, a a a a a....." Trên trời xẹt qua mấy con chim bay, giống như cũng không nhận được nghe thấy lời tim rỉ máu của hắn, liên tục hạ xuống.

Trong lòng nhớ lại lời của trưởng công chúa: "Người biết ý nghĩa của duy nhất không? Là người hoặc vật duy nhất trên đời, mất đi rồi thì sẽ không còn tồn tại, bất luận quá khứ, hiện tại, tương lai, đều sẽ không còn tồn tại, bất luận tương lai ruột của người có hồi hận đến xanh rồi, lục rồi, lam rồi, đen rồi cũng sẽ không còn có được nữa, đó mới gọi là duy nhất, người có hiểu không? Hắn và giang sơn của người, bản đồ, hoàng uy đều không giống nhau, những thứ kia, mất đi rồi còn có thể kiếm lại được, nhưng hắn là duy nhất, chết rồi thì sẽ không còn sống lại được nữa." Phượng Chuẩn cảm giác cả cơ thể đều bị vật sắc nhọn trên thế gian đâm thủng hàng nghìn lỗ thủng, chỗ bị thương chảy ra huyết dịch đỏ tươi, dữ tợn như thế, khiến người ta sợ hãi như thế.

Cuối cùng cũng chạy được tới pháp trường, trên hình đài cao cao kia sớm đã người đi đài trống. Chỉ dư lại một bãi máu ở bên đoạn đầu đài, màu đỏ sáng bóng dưới ánh nắng chiếu xuống làm động lòng người. Bốn phía hình đường vẫn vậy đầy dân chúng như cũ, đều đang ủ rũ mà ngồi, giống như đưa tiễn Anh đại nhân mà bọn họ tôn kính nhất một đoạn đường cuối cùng.

Nhịp tim Phượng Chuẩn dừng lại, hô hấp dừng lại, tất cả dấu tích của tất cả sinh mệnh hắn đều dừng lại. Trong mắt hắn không còn chứa được bất kỳ người bất kỳ vật nào nữa, đôi đồng tử chỉ dán vào bãi máu kia, si ngốc, từng bước từng bước đi tới, cuối cùng "bịch" một tiếng quỵ ở đó, mười ngón tay run rẩy mà chạm vào vết máu vẫn còn độ ấm, đây là chút nhiệt độ duy nhất mà Anh Nguyên để lại, cũng là thứ duy nhất mà hắn để lại cho mình.

Dân chúng xung quanh đều ngẩng đầu lên nhìn, mê hoặc mà nhìn kẻ đại địch chiếm thành này đang rũ đầu quỵ ở đó. Đột nhiên tiếng gầm lớn cơ hồ phá vỡ màng nhĩ bọn họ vang lên, Phượng Chuẩn hoàn toàn bạo phát rồi, hai tay hắn nhuộm đầy máu tươi, chỉ trời điên cuồng mà gầm: "Tại sao? Tại sao không cho ta cơ hội hối hận? ta đã biết ta sai rồi, tại sao..... tại sao không cho ta có cơ hội lưu lại hắn? Ta trước nay đều không dám nhận sai nhận thua, duy nhất lần này, ông trời người tại sao không thể thành toàn ta, tại sao phải đoạt hắn đi.....đoạt hắn đi....." Thanh âm đột nhiên thấp xuống, hắn rũ hai tay xuống, điên cuồng mà trào ngược của chính mình, không hề để ý máu tươi loang lổ nhiễm lên long bào cao quý.

Khi tiểu Phúc tử và tiểu Lục tử chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, chủ tử trước nay hỉ nộ không biểu lộ ra của bọn họ, lúc này đang lâm vào trạng thái nửa điên cuồng, hai tay liều mạng mà đào lấy vết máu khô cạn trên mặt đất, long bào bị hắn lê trên mặt đất, có vài vết máu bị đào ra đặt lên trên đó, mà Phượng Chuẩn vẫn không ngừng như cũ, mười ngón tay thon dài bóng mịn bị bãi đá cứng rắn làm cho loang lổ vết máu, có một ngón thậm chí ẩn ẩn nhìn thấy đầu xương trắng.

Tiểu Phúc tử và tiểu Lục tử sợ hãi đi tới, ôm chặt lấy hắn, vừa hoảng hốt hô lên: "Chủ tử, người đang làm gì, người đang làm cái gì? Người.....Người đừng dọa bọn nô tài a.....người.....Anh công tử đã đi rồi,

người.....người phải bảo trọng long thể a.”

Phượng Chuẩn ngẩng đầu, vẻ mặt kỳ dị mà ngây ngô cười, hần hi hi nói:”Tiểu Phúc tử, ha ha, hần không rời khỏi ta nữa, máu hần đang ở bên trẫm, hần.....không còn cự tuyệt trẫm được nữa, không còn rời xa trẫm nữa. “Hần ôm lấy cái long bào nhiễm đầy vết máu kia giống như bảo bối, ôm chặt vào trong lòng, vừa vẫn ngây ngô cười nói:”ha ha.....giờ này không còn ai cướp hần với trẫm nữa.....đất nước của hần cũng không thể, dân chúng của hần cũng không thể, ha ha, ai cũng không thể rời, hần là của trẫm, sẽ không.....rời đi nữa.”

Tiểu Phúc tử và tiểu Lục tử suýt chút nữa thì sợ phát điên, chủ tử thể nhưng bị đả kích đến si ngốc rồi, điều này, phải làm sao bây giờ. Tiểu Phúc tử gấp gáp gọi lớn:”Chủ tử người tỉnh lại tỉnh lại, Anh.....công tử hần đi rồi, hần đã chết rồi, hần vương bạn người như vậy, ở dưới cửu tuyền cũng sẽ không hi vọng nhìn thấy người trở thành bộ dạng này, chủ tử.....”

Ánh mắt Phượng Chuẩn giống như hiểu rõ thêm một chút, hần cúi đầu nhìn long bào trong tay mình, rất lâu, đột nhiên cứ thế mà khóc to lên:”Không sai, hần chết rồi.....là ta.....là ta tự tay hạ lệnh chặt đầu hần.....không còn nữa, không còn cơ hội hối hận nữa, tỷ tỷ nói rất đúng, Anh Nguyên của ta, người duy nhất ta yêu, bị ta tự tay đưa tới đoạn đầu đài..... không còn..... không còn có thể quay lại.” Hần quỳ dưới mặt đất, liều mạng dầy vò mái tóc của mình, ở trước mặt dân chúng Hưng Châu, chứ thế thảm như vậy mà gào khóc.

Tiểu Phúc tử cũng khóc theo, từng cảnh từng cảnh ở thành Hưng Châu trở về trong đầu hần, người Anh Nguyên bởi vì hần giả nữ mà hết sức chăm sóc kia, người Anh nguyên không chút không coi trọng thân phận một nô tỳ như hần kia, cái người Anh Nguyên đường hoàng mà không chút khách khí coi hần như người cùng cười,, người cùng vui, người cùng phiền não kia, tại sao người như vậy thế nhưng lại ra đi sớm như vậy, ông trời quả thực không công bằng, quá không công bằng rồi.

Tiểu Lục tử đã gấp tới mức xoay vòng, vừa nhìn tiểu Phúc tử cũng bắt đầu khóc, không nhịn được hung hăng đã hần một cái nói:”Người mọi ngày không phải rất thông minh ư? lúc này người không nghĩ cách khuyên chủ tử, một khi hần thật.....thật sự điên rồi, ta xem người làm thế nào?”

Tiểu Phúc tử mang nước mắt mà khóc nói:”Khuyên? Bây giờ là lúc khuyên ư? có thể khuyên được không? Trừ phi Anh đại nhân chưa chết.....”Nói đến đây, bỗng nhiên cảm thấy biểu hiện của dân chúng xung quanh có chút kỳ dị, Anh đại nhân mà bọn họ kính yêu đã bị chặt đầu, làm sao bọn họ thể nhưng chỉ là ngồi ở đó, nhìn thấy hoàng thượng cũng không có biểu hiện quá khích nào, lúc trước không phải nói các thị vệ bảo vệ xe tù đều bị hành tới rất thê thảm ư? Bây giờ Anh đại nhân chết rồi, đầu số gãy ra như bọn họ đã tới nơi này, thế nào đến vài quả trứng thối cũng chưa thấy a, mà lại cứ bình tĩnh như vậy?

40. Chương 40

Tiểu phúc tử mê hoặc mà nhìn đám người, đám người cũng mê hoặc mà nhìn tiểu Phúc tử như thế, một số người đang cúi đầu bàn tán:”Làm sao vậy? hình như là Lâm Phong.....Hoàng đế phượng triệu, hần làm gì mà khóc thê thảm như vậy, giống như vợ mới chết không bằng vậy? đúng thể đúng thể.....”Có điều những bàn luận này, ba người trên hình đài đương nhiên nghe không rõ, cứ coi như vậy, tiểu Phúc tử cũng cảm giác thấy sự việc không đúng rồi.

“Chủ tử.....chủ tử người đừng khóc trước đã, người.....không cảm thấy bãi máu này.....đối với một người bị thối bay đầu mà nói, quả thực hơi bé một chút ư?”Tiểu Phúc tử nhìn chằm chằm vết máu bị đào bởi chấu còn sót lại bao nhiêu trên đài, lại nhìn nhìn mấy viên đá máu đọng trong long bào, nhìn thế nào thì thấy không đúng thể ấy.

“Người còn muốn hần chảy bao nhiêu máu?” Ngoài dự liệu, Phượng Chuẩn không hề nghe ra một chút ý tứ khác trong lời nói của hần, đôi mắt đỏ lừ như thú dữ ác hận mà nhìn chằm chằm hần: “Người muốn máu

của người chảy cạn mới cam lòng ư? người tên hồn đản không có lương tâm này, ở trong thành Hưng Châu, Nguyên nhi đã đối đãi với người như thế nào, người đã quên hết rồi ư? Kẻ khốn vọng ân phụ nghĩa này.....”

“Chủ tử, nô tài là nói.....Anh đại nhân có khả năng chưa chết.” Tiểu Phúc tử đột nhiên hét lên, vì phạm nghiêm trọng với bản phận của một nô tài, có điều hắn không chú ý tới những điều này, nhìn thấy nếu mình còn không biện bạch, Phượng Chuẩn có thể sẽ xé xác mình luôn.

“Gi cơ?” Lại là một tiếng sấm rền, Phượng chuẩn nổ tung tới không thể động đậy:”Chưa.....chưa chết? làm sao.....có thể.....máu này.....”Hắn quả thực đã loạn lên, ngày thường cái đầu vô cùng cơ trí này thời khắc này đến một chút đạo lý đơn giản cũng không nhìn ra được.

“Chủ tử, đầu tiên, bãi máu này đối với người bị chặt đầu mà nói, quả thực quá ít rồi, nô tài theo ngài trải qua bao sóng gió, dưới tay cũng đã có vài nhân mạng, nô tài không cho rằng sau khi đầu bị chặt xuống rồi, để lại có chút máu này thì đã hết.” Tiểu Phúc tử nghiêm túc phân tích:”Tiếp theo, người nhìn phản ứng của đám người xung quanh xem, Anh đại nhân mà bọn họ kính yêu chết rồi, nhưng là biểu tình của bọn họ có chút phần nộ đau lòng nào đâu, có cũng chỉ là mê hoặc, ngài không nhìn thấy bọn họ dùng ánh mắt xem khi mà nhìn chúng ta ư? Thứ 3, hữu tướng quốc giám sát hoàn thành, nên lập tức trở về cung phục chỉ, nhưng chúng ta đi cả đường tới đây, một cộng tóc cũng đâu có thấy bóng dáng lão đại nhân đâu.”

“Chưa chết? Có.....khả năng này ư?” Phượng Chuẩn đến giọng nói cũng trở nên run rẩy, tiểu Phúc tử phân tích rất có lí, khiến tim hắn nhin không được mà bùng lên hi vọng to lớn, nhưng nếu là như vậy, lắm lại càng sợ sẽ thất vọng hoàn toàn, tay hắn run rẩy đưa lên muốn lau mồ hôi, mới phát hiện trong thời gian ngắn ngủi, mình thế những đã kiệt sức.

Đột nhiên nghe thấy tiếng hét ở đằng sau, nghe giọng nói thì là của Trần Kiện:”Ta nói này đồng nghiệp thân thiết, người không phải nói nhất định sẽ có chỉ lệnh mới ư? Tại sao vẫn còn chưa thấy đâu? Bà nó cái đám tạp chủng đó chậm quá rồi, không bằng lão Trần yem tự vào cung xin chỉ a.”

“Trần tướng quân, người muốn chỉ lệnh mới gì?” Tiểu Lục tử trầm mặt xuống hỏi, thật là, nói ai là tạp chủng vậy, tốt xấu gì nhà ta cũng là công công đắc lực bên người hoàng thượng mà, hắn vô cùng bất mãn mà nghĩ.

“Ý, Lục công công, người trở lại rồi? không mang theo chỉ lệnh mới ư?” Trần Kiện giống như con sư tử vui vẻ mà nhảy tới, Hàm Trí Lũy lại sớm đã liếc qua bên này, luận tiện chèn hắn một chút:”Ngu ngốc, hoàng thượng đã tự mình tới rồi, người còn nói chỉ cái gì mà chỉ.”

“A, hoàng thượng?” Trần Kiện giờ mới hậu tri hậu giác mà kêu lên kinh sợ, vội vã đến bên cạnh Phượng Chuẩn:”Thần nói này hoàng thượng, Anh Nguyên kia cũng là một nhân tài, người có thể khai ân hay không.....í, hoàng thượng, người làm sao rồi? Trên mặt người.....người đã khóc ư? “câu hỏi cuối cùng là nhỏ tiếng mà hỏi, để tránh làm mất hình tượng của Phượng Chuẩn.

“Phí lời, người không nhìn thấy hoàng thượng đang ôm chặt máu mà Anh đại nhân để lại ư?” Tiểu Lục tử cũng coi thường nhìn Trần Kiện một cái, trong lòng lại tự thì thầm. Lời vừa dứt, liền nhìn thấy Trần Kiện và Hàm Trí Lũy kinh ngạc mà há hốc mồm, sau đó biểu tình trở nên co rút, giống như muốn cười lớn nhưng lại không dám cười, khiến khuôn mặt kim lại thành màu tím đỏ.

“Việc đó.....hoàng thượng, ai nói với ngài Anh Nguyên đã chết? Hắn chưa chết, có điều cảm nắng nên ngất rồi, bây giờ đang nằm ở dưới mái nắng ngoài kia kìa.” Trần Kiện quả thực nhin không được, cuối cùng ha ha ha cười lớn lên, hoàng thượng của bọn họ, nếu là biết lai lịch của đám máu mà hắn giống như bảo bối mà ôm vào trong lòng này, chặt chẽ ôm lấy, không biết là sẽ tức chết hay không nữa.

“Dưới mái che nắng.....đang nằm?” Lỡ tai Phượng Chuẩn chỉ nghe được một câu này, sau đó chạy nhanh đi, Trần Kiện và Hàm Trí Lũy nhìn nhau hai cái, sau đó Trần Kiện mới vỗ mồ hôi lạnh mà tự nói tự nghe:”Hoàng thượng, thần vẫn chưa nói với người là cái mái che nắng ở đâu mà, người gấp gấp quá rồi. “Hắn nói xong, tiểu Phúc tử và tiểu Lộc tử cũng chảy mồ hôi lạnh xuống rồi.

“Trần Kiện chết tiết, rốt cuộc là ở đâu hả?” Tâm tình Phượng Chuẩn như lửa đốt mà nhìn hết từng cái mái che một, ai biết thành Hưng Châu lại kì lạ như thế, ở nơi không xa hình đại lại dựng nhiều mái che nắng như vậy làm gì?

Nhìn từng cái từng cái một, cuối cùng, cước bộ hắn dừng lại, ở một cái mái che nắng cuối hàng, Li ảnh an

tĩnh mà đứng quay lưng về phía hắn, trong đường nhìn mơ hồ, thân hình gầy yếu của Anh Nguyên nằm ở trên giường trúc, khuôn ngực hơi hơi phập phồng.

“Chưa chết, hắn chưa chết, Nguyên nhi của hắn.....Anh Nguyên của hắn.....chưa chết.”Phượng Chuẩn cả đời cũng chưa từng chảy nhiều nước mắt như vậy, nhấn lại tiếng khóc, hắn đi thẳng vào trong, chồm tới bên người Anh Nguyên, lau đi nước mắt khắp mặt, tỉ mỉ mà nhìn kĩ gương mặt bởi vì hôn mê mà trở nên vô cùng mềm mại trước mặt.

Nguyên nhi của hắn, không sai, Anh Nguyên của hắn. Phượng Chuẩn run rẩy ngón tay mà đặt lên gương mặt quen thuộc, từng phân từng tắc mà vuốt ve, cơ thể hắn rất nóng, hai má hõm vào rất sâu, hắn lại gầy rồi, là do bị tra tấn ở trong ngục ư, không được, hắn cần bồi bổ tốt cho Nguyên nhi, hắn sẽ không để Nguyên nhi đau lòng mà không ăn uống được, Hàn triều đã là gì? Hắn không quan tâm nữa rồi. So với Anh Nguyên của hắn, đó đã là cái gì? Nguyên nhi muốn trở về, vậy cho hắn đi, hắn sẽ ở trước mặt ba quân tướng sĩ kiểm điểm, hắn không quan tâm sẽ làm tổn hại tới tôn nghiêm vô thượng của mình, chỉ cần Nguyên nhi của hắn còn tốt, hắn không còn quan tâm tới bất cứ điều gì. Phượng chuẩn sau khi xác định Anh Nguyên quả thực còn sống, nhịn không được mà ôm hắn vào trong lòng, nước mắt lại lần nữa cuộn cuộn rơi xuống.

Mãi tới một lúc sau, tiểu Phúc tử tiểu Lộc tử cùng với Trần Kiện và Hàm Trí Lũy đi vào, Phượng Chuẩn mới lưu luyến không rời mà buông Anh Nguyên ra, chỉ nắm lấy tay hắn hỏi Ly ảnh: “Anh Nguyên hắn tại sao lại hôn mê? Cơ thể hắn tại sao lại nóng vậy, còn có, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Tiểu lộc tử tại sao nói với trẫm.....Nguyên nhi của hắn đã hành hình.” Nói tới đây, nhớ tới Anh Nguyên quả thực suýt chút nữa chết dưới ý chỉ của mình, không khỏi sợ hãi hồi hộp, vội nắm chặt lấy tay hắn không buông.

“Hoàng thượng có vấn đề gì thì hãy hỏi lão thần đi. “Hữu tướng quốc thi thi nhiên nhiên đi tới, hành lễ quân thần xong nói:”Khởi bẩm bệ hạ, cơ thể Anh Nguyên vốn hư nhược, lại bị trói ở hình đài lâu như vậy, mặt trời lớn như vậy, hắn trúng nắng cũng là chuyện đương nhiên, hoàng thượng xin hãy yên tâm, lão thần đã phân phó thầy thuốc gần đây xử lí rồi, tin rằng không lâu sau sẽ tỉnh lại.”

Phượng Chuẩn giờ mới cảm thấy hơi hơi yên tâm, bình tĩnh trở lại, lí trí đã trở lại rồi, hắn hoài nghi mà liếc liếc hữu tướng quốc:”Ha ha, tiểu Lộc tử hồi cung báo với trẫm lão ái khanh đã hành hình rồi, chuyện này là thế nào?”

Hữu tướng quốc cúi mình, mặt không đổi sắc nói:”Hồi hoàng thượng, bởi vì thần trước đó, bỗng nhiên phát giác tiểu tử này không phải đại gian đại ác như thần vẫn tưởng tượng, có điều tuy rằng như vậy , thần cũng chưa từng nghĩ tới việc riêng tư, quả thực những lời trên hình đài của hắn, đã cảm động thần, đặc biệt là đoạn cuối liên quan tới.....ha ha.....liên quan tới hoàng thượng và hắn, lời đó khiến người khác rơi lệ, thế gian lại có nam nhi thật sự như vậy, không dấu mình sai, không ngụy mình thực, không sức mình tình, quả thực hiếm có. Lão thần không khỏi có tâm yêu quý người tài, lại nhìn tiểu Lộc tử nhanh chóng chạy về cung, thế là lão thần to gan, hi vọng thánh ý có thể thay đổi, tự mình làm chủ, dời lại thời gian hành hình, đợi hoàng thượng hạ chỉ lần nữa. đã đợi 1 khắc rồi, hắn liền hôn mê, lão thần lại đầu gan đưa hắn tới nơi này tránh nắng, lão thần kháng chỉ có tội, xin hoàng thượng trừng phạt.”

Phượng Chuẩn vốn là rất cảm kích lão tướng, nhưng tại sao hắn luôn cảm thấy khóe mắt lão gia khóa này hơi hơi mang theo ý cười, liếc một cái long bào vẫn còn bị mình ôm trong lòng, lập tức nhớ tới một việc, sắc mặt Phượng Chuẩn đen lại rồi:”Nếu.....Anh Nguyên chưa chết, vậy đám máu này là của ai?”Ông trời, xem hắn thế nào cũng được coi là một hoàng đế tốt vô cùng yêu dân, nghìn vạn lần đừng để câu trả lời quá mức không chịu nổi.

Trần Kiện và Hàm Trí Lũy cùng với Ly ảnh đều vội vã quay lưng lại, trong lòng Phượng Chuẩn lập tức có dự cảm tuyệt vọng, nếu không phải vẫn là hữu tướng quốc người ta trả qua nhiều chuyện, nhìn thấy thế giới rộng lớn, thế nhưng vẫn có thể dùng ngữ điệu bình tĩnh không đổi mà tường thuật lại:”Hồi hoàng thượng, bởi vì thời tiết nóng bức quá, lão thần lại đợi ý chỉ của hoàng thượng, dời lại thời gian hành hình, vừa đúng chính Ngọ, đao phủ chờ đợi rất lâu, cũng khó tránh muốn hôn mê muốn ngủ, nghĩ tới đại đao kia cũng không nhẹ nhàng gì, lưỡi đao sắc bén ở hai bên, đại đao kia rơi khỏi tay đao phủ, vừa văng rơi trước chân hắn, cắt vào ngón chân hắn, vì thế, máu tươi tuôn ra, lão thần vội lệnh người đưa hắn và Anh Nguyên đi chữa trị, vì thế nhất thời quên tìm người thu dọn vết máu, xong việc cũng quên luôn, quả thực xin lỗi hoàng thượng, lão thần già rồi, nhớ tên cũng không quá rõ ràng, xin hoàng thượng hãy trị tội thất chức của lão thần.”Lão đại nhân khí định thần nhàn mà nói, Phượng Chuẩn đã muốn học máu rồi, thế mà lão

đại nhân vẫn còn thêm vào một câu:”Đúng rồi hoàng thượng, ngón tay của người làm sao vậy? Còn có cái mà người ôm như bảo bối kia hình như là long bảo bên trong có chứa cái gì vậy?”

41. Chương 41

Làm sao có thể để lão gia khóa này biết việc xấu hổ mình coi máu của tên đao phủ chân thối kia là máu của Anh Nguyên, mười đầu ngón tay còn đào nó ra nữa, còn dùng long bảo bao lại như bảo bối mà ôm vào trong lòng, còn sợ lão gia hỏa này sẽ tuyên bố công khai với mấy lão già kia nữa. Hừ hừ, đến lúc đó hẳn thật sự sẽ không còn mặt mũi mà áp đầu bọn họ trên triều đình nữa rồi. Phượng Chuẩn đã nhìn ra ý đồ ‘nham hiểm’ của hữu tướng quốc, không có ý định bị lừa a.

“Phải, không có gì, tay ư, bị xước một chút thôi. “Nghĩ lại nghĩ nếu bị xước thôi thì tại sao đến xương cũng sưng nữa lộ ra thế kia, thế lại lại bổ sung thêm một câu:”Bị một viên đá vô cùng thô ráp cào vào. “Nói xong thì tiểu Phúc tử sớm đã gọi ngự y tới quần vết thương xong cho hẳn.

“Lão ái khanh, nếu đã có việc này, ái khanh làm vô cùng thỏa đáng, trăm vồ cùng cảm kích. Chỉ là.....”Phượng Chuẩn kéo dài ngữ điệu:”Chỉ là sau khi xử lý xong, ái khanh nên là đợi ở đó phục chỉ mới đúng, ở đây phải vài người thỏa đáng xử lý là được rồi, vì sao ái khanh đến cái bóng cũng không thấy đâu vậy?”

“Việc này, thỉnh hoàng thượng trách tội. “Hữu tướng quốc trầm thanh trả lời:”Lão thần nói qua, lão thần tuổi tác đã cao, thời tiết hôm nay nắng nóng như vậy, bởi vì mắc phải tật xấu ngủ trưa, nghĩ nhất định sẽ có khoảng trống trong lúc đợi hoàng thượng ra ý chỉ mới, vì thế lão thần trộm cái khoảng trống này, ngủ được một lúc, lão thần vừa ngủ, nghĩ là những người còn lại ở cũng không làm gì, so đi tính lại, lão thần cũng lệnh bọn họ nghỉ ngơi qua loa một lát, lão thần nghìn liệu vạn liệu cũng không biets được thánh giá thân lâm, không kịp lệnh người đi tiếp giá, mong người thượng trách tội.”

Lão gia khóa này tuyệt đối là cố ý. Phượng Chuẩn tức tới muốn giết người:làm bầm, tưởng trăm không biết mục đích hèn hạ của người ư? Người không phải muốn giáo huấn trăm một chút sao? Người không phải là muốn xem bộ dạng đau khổ, bi thống của trăm sao? Người không phải là muốn trăm tức giận, có thể bãi chức hữu tướng của người hoặc là cho phép người cáo quan hồi hương hay sao? Làm bầm, lão già này, người tướng tượng đẹp quá rồi, làm sao để hành hạ cái bộ xương già người, không có ai rõ ràng hơn trăm hết.

Mấy người bên cạnh trơ mắt nhìn hai người mặt không đổi sắc mà đấu võ mồm, chỉ là nhẩn cười nhẩn cười tới nội thương, bỗng nghe Phượng Chuẩn nhàn nhàn nói:”Đầu có, việc này lão ái khanh có công lao rất lớn, trăm rất tán thưởng sự cẩn trọng và tuân thủ của ái khanh, trăm đã quyết định rồi, cứ trả Hàn triều lại cho người Hàn triều bọn họ đi, trăm sau khi đó sẽ xâm lược nước khác đối lại nước này, không biết ý kiến của lão đại nhân thế nào? “

Hữu tướng quốc hiểu rõ Phượng Chuẩn như vậy, nào còn dám phản đối, cúi người bãi giá, khoe miệng Phượng Chuẩn phiếm lên một nụ cười ác độc :”Nếu đã như vậy, lão ái khanh a, người xem hoàng hậu cần theo chúng ta về Phượng triều, hẳn chắc chắn sẽ tâm hướng cố quốc, vì để hẳn an tâm, lão ái khanh và các vị đại nhân khác, hãy làm tốt nhất có thể, hãy bồi dưỡng một lượt nhân tài cho Hàn triều rồi tới giúp bọn họ trấn hưng mới được. Còn nữa những thần tử mới mang tới lần này, bởi vì trăm đi vội vã, cũng chưa có huấn luyện tốt cho bọn họ được, lão ái khanh hãy lại lần nữa tiếp nhận bọn họ, đôn đốc bọn họ tiếp tục chăm chỉ, đã hiểu chưa?”

Hữu tướng quốc khoe miệng rõ ràng đều đang co rút, qua một lúc lâu mới không cam không nguyện mà tiếp chỉ, trong lòng tức giận, vốn tưởng kích thích hoàng thượng một chút, khiến hẳn cho mình nghỉ ngơi hai ngày hưởng phúc, ai biết được lại bị hẳn tính kế nữa, vì sao đầu pháp của mình và mấy lão già kia, không có thắng được một lần nào vậy?

Lúc đó nhiệt độ cơ thể Anh Nguyên dần dần giảm xuống, chỉ là người hư nhược cực độ mà chưa có tỉnh lại, thế nào vô cùng cẩn thận mà đưa hẳn vào trong xe, đẩy trở về nha phủ tri phủ, trưởng công chúa vừa nhìn em dâu mình mong muốn không chút thương tích, không khỏi trở nên thích thú, thế là lệnh người bắt đầu

thu dọn, chuẩn bị sau vài ngày nữa, sau khi để Anh Nguyên gặp bạn bè của hắn thì hỏi Phượng Triều luôn, Phượng Chuẩn nghĩ thấy cũng đúng, thời gian mình ra ngoài không ngắn, tất cả đại sự triều chín đều gánh nên người mấy vị lão đại thân xui xẻo, đừng có ức hiếp bọn họ quá, buông tay không quản nữa hoặc dứt khoát tạo phản, truyền ra thì không hay. (dạ vâng, tạo phản vì việc nặng)

Đến tối, Anh Nguyên cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại, mở mắt vừa nhìn, đã là thời gian lên đèn, hắn còn tưởng mình đã chết rồi, trong lòng nghĩ khi hôn mê hành hình cũng tốt, không hề có chút đau nào, đang nghĩ, đột nhiên một gương mặt anh tuấn bỗng nhiên cúi xuống trước mặt hắn, dọa hắn nhảy dựng, sau đó nghe thấy một loạt thanh âm hét: “nhANH NHANH, Nguyên nhi tỉnh rồi, đi lấy vài miếng dưa hấu đỡ mắt nước lại đây, còn có cháo tổ yến, súp sen ướp đá, điểm tâm điểm tâm, phải ngọt.....”

“Đây..... là Phượng Chuẩn. “Anh Nguyên sau khi mê hồ thì xác định thân phận của người trước mắt: hắn tại sao cũng theo tới rồi, cũng không đúng, hắn không thể tới địa ngục rồi mà vẫn còn làm hoàng thượng được, cứ khoa tay múa chân như vậy, nếu không, là mắt mình đã bị đào ra để ở trong phòng hắn, mới có thể nhìn thấy rõ ràng như vậy? Không, cũng không đúng, đây.....tay này là của mình, cơ thể cũng là của mình, là sao vậy? Đây rốt cuộc là sao vậy?”

Hai người một người cười ngây ngốc, một người phát ngốc, thẳng tới khi tay của Phượng Chuẩn đặt lên trán Anh Nguyên, vừa thì thào tự nói:”Tốt, nhiệt độ này cũng coi như là hạ rồi. “Một tay khác lấy miếng dưa hấu lấy lòng mà cười nói:”Nguyên nhi, nào, ăn miếng dưa hấu, lạnh lắm, sau khi trúng nắng ăn là tốt nhất rồi. “Anh Nguyên mới xác nhận sự thực mình vẫn còn sống.

“Phượng Chuẩn, tôi tại sao vẫn còn sống? Hữu tướng quốc kia không phải là thần tử đặc lực nhất của người hay sao? Tại sao làm việc lại bừa bãi vậy? “Anh Nguyên miễn cưỡng ngồi dậy, trừng Phượng Chuẩn mắNG:”Người còn có chút khí phách nào không vậy? Sớm nắng chiều mưa, đây là tác phong của một hoàng đế, hơn nữa còn là hoàng đế Phượng triều được mệnh danh là tàn nhẫn ư? “

“Nguyên nhi đến lúc này sao còn phải nói những lời ác hận như vậy. “Phượng chuẩn hắc hắc cười, nhẹ nhàng mà vừa đỡ hắn nằm xuống, lại gần bên tai hắn nói:”Nếu đã sắt đá như vậy, sai sao còn muốn hữu tướng đào mắt của người ra, nói muốn ngày đêm nhìn ta, nhìn ta ăn cơm đọc sách, nhìn ta lên triều nghị sự, nhìn ta phong quang ta mất mát, tất cả mọi thứ của ta, người đều muốn nhìn, còn nói mình khi sống không thể sớm chiều bên nhau, sau khi chết cho dù có thành một cô hồn dã quỷ cũng muốn ta ở trong tầm nhìn, vĩnh viễn không quên. Nguyên nhi a, ta hiểu tình thâm ý trọng của người với ta, nhưng là để con mắt ngày ngày đêm nhìn ta, cũng quá thảm rồi, người nói đúng hay không? “Câu này vừa nói xong, mặt Anh Nguyên chốc lát đỏ tới tận mang tai, dùng hết sức lực hét lớn nói:”Nói bừa, ai đồn đại, ta.....ta là vì hận người, muốn làm.....quỷ dữ báo thù người, vì thế.....mới.....ai đồn đại vậy? “

42. Chương 42

“Vậy, thế ư? Vậy để trầm tính xem, ai ya, người đồn đại này quả thực quá nhiều rồi, tiểu Lộc tử, hữu tướng quốc, còn có dân chúng thành Hưng Châu của người, ần, cái người đồn đại này quả thực nhiều không đếm nổi, hơn nữa bọn họ còn cấu kết với nhau không kể hở, lời nói ra đến một chữ không không khác nhau, lúc đó trăm thật sự vô cùng cảm động, thì ra thế gian còn có loại việc này, có thể vùi vào trong tim sâu như vậy. “Nói xong câu cuối cùng, Phượng Chuẩn hơi hơi thở dài một tiếng:”Nguyên nhi a, người.....sao phải khổ.....”

Hữu tướng quốc kia đang ở đâu? Hắn muốn giết lão, làm gì mà quan giám sát tốt như thế cuối cùng thế nhưng lại tự làm việc tư. Bị Phượng Chuẩn chế giễu như vậy, bị hắn mò ra bí mật cuối cùng trong tim mình, Anh Nguyên thật sự hận không thể đập đầu chết luôn, rõ ràng.....rõ ràng là bởi vì mình sắp chết, mới nói ra những lời thật lòng đó, hắn nào biết thánh chỉ của hoàng đế Phượng triều không khác gì cái rắm vậy, có thể nói đổi liền đổi. Hận tới đó, đến nói tục cũng nhin không được mà bật ra, Anh Nguyên đến nhìn cũng không dám nhìn Phượng Chuẩn một cái, mình thế này, thật sự mất mặt tới nhà bà ngoại rồi.

Bỗng nhiên một thứ gì băng lạnh bị ấn vào miệng, chất nước ngọt lịm trượt xuống từ đầu lưỡi, kích thích cái lưỡi từ nhỏ tới lớn không được ăn qua đồ ngon mấy lần, tuy rằng Anh Nguyên chưa có kệt xỉ tới mức

những thứ vô cùng rẻ vào ngày hè như dưa hấu cũng chưa từng ăn, nhưng là từ khi thành Hưng Châu bị phá, quãng đi quật lại cũng đã gần 3 tháng, đặc biệt là mấy ngày gần đây đã bị tra tấn, hẳn thật sự chưa có ăn thức gì thoải mái như vậy.

“Ừ” một tiếng, cái đầu tham lam đáng thương không đợi chủ nhân suy nghĩ rõ ràng, đã quyết định lệnh cho cái lưỡi và răng phối hợp công tác, nuốt một miếng dưa hấu xuống. Đợi đến khi Anh Nguyên nhìn thấy gương mặt cười của Phượng Chuẩn mà phản ứng lại, đã không còn kịp rồi, hẳn lại là xấu hổ mà vừa đau khổ, nghĩ muốn lấy ra bộ dáng đại nghĩa cần nhiên mà đối đầu với Phượng Chuẩn, đột nhiên bị hắn ôm lấy vào trong lòng, muốn giãy dụa, lại bị ôm chặt hơn, phía sau vai truyền tới thanh âm nhe nhào: “Nguyên nhi đừng động, đừng động, để trẫm ôm người một chút, để trẫm xác định lại lần nữa, tốt quá rồi, Nguyên nhi vẫn còn sống, trẫm.....chưa có làm sai lầm lớn.....Nguyên nhi của ta.....của ta.....”

“Hắn hình như.....khóc rồi.....” Cơ thể thẳng cứng của Anh Nguyên dần dần mềm xuống, hồi ức trong đầu từng bức từng bức xẹt qua: Phượng Chuẩn gầm hét muốn giết mình những lại nhịn không được mà bảo vệ mình, Phượng Chuẩn bị chém một đao mà vẫn còn điên cuồng gọi không cho giam mình, Phượng Chuẩn trong nhà lao do dự nhưng cuối cùng đã đáp ứng sẽ buông ta với Hàn triều, Phượng Chuẩn trong cơn mưa lớn lao đảo ngẩng mặt cười dài rồi đi.....mắt hắn cũng dần dần ẩm ướt: Tại sao ông trời để chúng ta gặp nhau yêu nhau, lại để chúng ta dẫm lên con đường cùng quốc cừu gia hận này? Hắn cũng không cam tâm, thật sự không cam tâm, nhưng mà có thể thế nào? Bọn họ đều có kiên trì riêng, là ai cũng không thể thay đổi a.

“Hoàng thượng, tổ yến tới rồi. “Thật là, hai người này đã xong chưa a, đều đã không phân khó cách như vậy rồi, lúc đầu hà tất còn phải tuyệt tình như thế. Tiểu Phúc tử và tiểu Lộc tử hoạt động một chút đôi chân cứng ngắc, quả thực nhịn không nổi rồi, không thể không lên tiếng quấy rầy.

Hai tên tử nô tài này, không muốn sống rồi. Phượng Chuẩn tức giận nghĩ, dám quấy rầy bọn họ trong lúc cảm động thế này, hơn nữa mình thế nhưng còn đang chảy hai dòng nước mắt, thế nào có thể để bọn chúng nhìn thấy đây, rõ ràng là tổn tại hình tượng a? Hắn nhất thời quên mất, hình tượng uy nghiêm lãnh khốc trong mắt hai tên nô tài này đã sớm bị phá hủy hoàn toàn.

Anh Nguyên vội vã đẩy Phượng Chuẩn ra, không biết tại sao, trải qua nhiều việc như vậy, hắn thế nhưng không còn lấy ra được dáng vẻ tuyệt tình lúc trước, nhìn Phượng Chuẩn vui vẻ đưa điểm tâm tổ yến ... bụng tới, đưa bát tới bên miệng mình rồi thổi thổi nóng, sau đó đẹp tươi mà nói: “Anh Nguyên a, những thứ tốt này kẻ keo kiệt như người chắc là chưa từng ăn, ăn, muốn nhìn cũng chưa nhìn thấy, nào, ném một miếng. “Hắn nhịn không được mà vỡ vụn trong sự ôn nhu này, bất trí bất giác mà ăn hết sạch một bát cháo yến. Khiến cho Phượng Chuẩn cảm động, suýt nữa còn đốt hương cảm tạ trời đất.

Thâm tình thâm ý mà ăn xong một bữa, Anh Nguyên nói với mình nên là lúc chia li rồi, có một khắc dịu dàng này để hắn mang tới âm gian, ông trời đã là ưu tiên cho mình, lại cho Phượng Chuẩn leo lên giường ôm lấy mình vào lòng, nghiêm túc nói: “Nguyên nhi, nhưng vì có người, tất cả đều có thể tử bỏ. Ta đã quyết định buông tay với Hàn triều rồi, chỉ cần người có thể nói ra nút thắt, ta có thể không cần bất thứ điều gì, thậm chí nguyện ý buông hết tất cả quốc gia trước nay đã xâm lược, chỉ là những quốc gia kia đã quen với chính sách của chúng ta, sợ rằng trả về không được. “Hắn nhìn bộ dáng chăm chú chết lặng của Anh Nguyên, thở dài nói: “Người không cần thấy lạ, con người là như vậy, cần phải đợi đến lúc mất đi, mới biết được giá trị thật sự trong tim mình. Trẫm vẫn luôn tưởng rằng mình sớm muộn cũng có thể buông xuống, có thể quên đi, lại vào lúc biết được tin dữ người đã bị hành hình mà phát hiện hồn phách mình đã sớm đi theo người, cùng với nhất định phải bức chúng ta dẫm lên con đường không có lối về, cuối cùng tìm như đồng tro tàn, thì không bằng buông tha cái Hàn triều này, đổi lấy trái tim của ta người, gió mưa tương tuyền, cả đời hạnh phúc vui vẻ, người nói đúng hay không? “

43. Chương 43: End

“Người.....thật sự nguyện ý buông tha Hàn triều ư? Cứ buông tay vui vẻ như vậy? Sẽ không hối hận? Vĩnh viễn không hối hận? Phượng Chuẩn, nói cho ta, thật sự.....vĩnh viễn sẽ không hối hận ư? “Anh Nguyên nắm lại tay của Phượng Chuẩn, bởi vì quá mức kích động, đến khớp ngón tay đã trở nên trắng bệch.

Phượng chuẩn gật đầu: “Anh Nguyên, hoàng tử của ta đã từng nói với trẫm ý nghĩa của từ ‘duy nhất’, lúc đó trẫm không thật sự đặt vào trong tâm, ta tưởng rằng ta có thể quên được người, quên được người người ‘duy nhất’ này, bây giờ ta đã thật sự hiểu ra, Nguyên nhi a, người chính là duy nhất của ta, người yêu mất đi rồi sẽ không còn có thể có lại, cả đời này trừ người ra, ta không còn có thể có tình cảm khắc cốt ghi tâm, khiến ta đau lòng với người thứ hai nào khác. “Trấn hấn chạm vào trán Anh Nguyên: “Ân, chúng ta đề nên cảm tạ lão tướng quốc, là hấn để chúng ta nhận rõ trái tim của chính mình, tuy rằng lão gia khóa kia thiết kế bẫy để chúng ta nhảy vào, để máu của tên đao phủ chân thối đó là di vật của người để ta ôm trong lòng lâu như thế, nhưng là nhìn hấn đã để người trở về trong lòng ta, ta đã đại lượng một chút tính toán với hấn rồi. “

Đối với câu nói “để máu của tên đao phủ chân thối đó là di vật của người để ta ôm trong lòng lâu như thế” của Phượng Chuẩn, Anh Nguyên khá là hứng thú, Phượng Chuẩn lại mập mập mờ mờ không muốn nói nữa, chỉ nựng hấn ăn súp hạt sen, lại ăn hai miếng dưa hấu, khó khăn lắm mới dấu giếm được sự việc. Anh Nguyên cởi bỏ nút thắt, không còn lạnh lùng với hấn nữa, chỉ là khi Phượng Chuẩn dục hỏa khó nhẫn mà muốn chuyện kia, bị hấn giận dữ mà đẩy xuống, đồng thời nói hấn một tháng không cho động vào mình, gọi là trừng phạt vì đã lừa mình.

Phượng Chuẩn ủy ủy khuất khuất mà lẩm nhẩm: “Không phải đều đã chém trên cổ một nhát sao? Thế nào mà còn cần trừng phạt a? “Lại không dám phản kháng gì nhiều hơn, có thể tìm được Anh Nguyên trở về, có thể khiến hấn sau này ở bên cạnh mình, Phượng Chuẩn đa vô cùng cảm tạ rồi, tự nhiên sẽ không dám có quá nhiều tham lam.

Sự việc sau đó phát triển, đã hoàn toàn trái ngược với dự liệu của mọi người . Công Dã và a Xuyên hai ngày sau chạy tới gặp mặt Anh Nguyên, ba người vốn không nghĩ tới đời này còn cơ hội gặp mặt, huống hồ vào thời khắc này, không khỏi cùng nhau khóc rống, đợi khi Anh Nguyên nói với a Xuyên và Công Dã rằng Phượng Chuẩn đã chuẩn bị rút quân, Trả lại Hàn triều cho hoàng đế bọn họ, a Xuyên và Công dã nhìn nhau một cái, cùng nhau rũ đầu xuống, thở dài không thôi.

Anh Nguyên cảm thấy kì lạ, cảm tình của hai người này với Hàn triều hấn rất rõ ràng, tại sao lúc này nghe thấy sắp được phục quốc thế nhưng không có chút biểu hiện vui thích nào, chuyển niệm lại một chút liền rõ ràng, cười nói: “Công Dã tướng quân, a Xuyên, mọi người không cần như vậy, cảm thấy Hàn triều không phải chính mình bảo vệ thành công, mà là được Phượng Chuẩn sau khi đánh hạ rồi trả lại, vô cùng mất mặt, kì thực quân độ Phượng triều đó quả thực lợi hại, đây không phải điều người Hàn triều ta nói, khắp thiên hạ đều cho rằng như vậy, không tin mọi người đi hỏi xem, quân chủ các nước, ai dám nói mình nhất định có thể ngăn chặn được đội quân của Phượng triều đây.....”lời vừa dứt, a Xuyên đã cười khổ nói: “Không phải như vậy, đánh trận thất bại thì thất bại, chỉ là.....Haizz, Anh Nguyên, người đi xem xem, bây giờ trên dưới Hàn triều ngoại trừ thành Hưng Châu các người ra, còn có dân chúng nơi nào nguyện ý phục quốc đâu. “

Anh Nguyên kinh sợ, lâu sau mới xanh mặt nói: “Không thể, Dứt khoát không thể như vậy, dân chúng vong quốc không mong muốn phục quốc, còn muốn gì? “

Công Dã tướng quân bất lực nói: “Điều này cũng khó trách dân chúng, mỗi nơi mà quân đội Phượng triều đi qua, không khỏi mở kho lương thực, bắt hết những tham quan đó về, cũng sẽ lấy ra một nửa vang bạc phân phát cho dân chúng, vì thế rất được ủng hộ, haizz, nói cho cùng, đều là tim của đám tham quan đó quá đen, khiến nhân tâm đều danh hết cho người Phượng triều, haizz.....ta thấy thành Hưng Châu này của người còn tốt, đều không phải bộ dáng người người quên nước, nhưng ta và a Xuyên đến từ Bình Châu, trên đường.....”nói xong lắc lắc đầu.

Anh nguyên ngây ngốc, hấn không tiếc sinh mạng, không tiếc mất đi hạnh phúc của mình và Phượng Chuẩn, khó khăn lắm mới đổi lại kết cục xem như viên mãn này, ai ngờ thế nhưng đạt được cái kết quả này. Còn không đợi hồi thần lại, bên ngoài phủ môn truyền tới tiếng nói lớn của Trần Kiện: “Bà nó một chết yêm rồi, lão tướng quốc thật nhẫn nại, nếu là yêm, một quyền liền đánh chết tên điều hoàng đế không có tiền

đồ..... Anh Nguyên.....Anh Nguyên người có đây không.....”lời còn chưa dứt, nhìn thấy Công Dã và A Xuyên, không khỏi hắc hắc vui vẻ: “Này, khỏe không, đều có đây à, vừa tốt, đến đến đến, đi với lão Trần yêm, hoàng thượng của mấy người tới rồi, các người đi xem xem hoàng đế tốt mà các người thần tượng nào. “

Trước mắt Anh Nguyên trở nên đen kịt, lời này Trần Kiện khiến hắn có một dự cảm không tốt, miễn cưỡng lấy tinh thần đi theo hắn tới nơi ở tạm thời cho hoàng đế Hàn triều, chưa vào cửa đã nghe thấy hoàng đế nhà mình ngữ khí lo lắng: “Ta.....ta không muốn làm hoàng đế nữa, làm hoàng đế mệt lắm, còn bị nghe thiên hạ mắng chửi, ta bây giờ rất tốt, có thể làm việc mà ta thích, ta không muốn làm hoàng đế nữa. “

Chân Anh Nguyên quỵ xuống, suýt chút nữa thì rơi xuống đất. Hoàng đế kia vừa nhìn thấy hắn, trên mặt xẹt qua một tia xấu hổ, cúi đầu không nói. Hữu tướng quốc nhìn nhìn Anh Nguyên mặt vô biểu tình một cái, thở dài nói: “Luận lý, câu này không cần lão thần nói, chỉ là Anh công tử à, thù bất văn trang tử hữu vân ‘Ta không phải cá, sao biết niềm vui của cá’, mỗi người đều có chí hướng, cho dù người cho rằng người tốt với dân chúng và hoàng đế, thì bọn họ cũng chưa chắc đã cảm thấy tốt, lão thần ngôn tận vụ thử, còn lại, Anh công tử từ từ nói với bệ hạ quý quốc đi. “nói xong, lão đại nhân ưu nhã quay người, một tay kéo lấy Trần Kiện vẫn còn đang muốn xem kịch: “Đi thôi. “

※※※※※※※※※※※※※※※※

Lại nói Phượng Chuẩn, sau khi nghe thông báo của hữu tướng quốc và Trần Kiện, trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng Anh Nguyên, người kiêu ngạo như vậy, phí bao nhiêu công sức, trả ra cái giá bao nhiêu mới đổi lại được đáp ứng buông tha Hàn triều của mình, một khi hắn biết được tất cả đều chỉ là một mình hắn tình nguyện, đả kích phải chịu nhất định không nhẹ, trong tim hắn lo lắng, trong phòng ngồi không an, dứt khoát đi tới sân đợi.

Thẳng tới khi mặt trời lặn, mới nhìn thấy A Xuyên và Công Dã mang theo Anh Nguyên thất hồn lạc phách trở về. Hắn vừa nhìn biểu tình của ái nhân, trong lòng lập tức trở nên đau xót không thôi, vội vàng đi tới đỡ hắn.

Anh Nguyên vừa thấy hắn, thần trí hơi hơi thanh tỉnh, A Xuyên và Công Dã thấy tình cảnh như vậy, đều hiểu mà rời đi, Phượng Chuẩn cứ ở bên Anh Nguyên dưới giàn nho như vậy, trong lòng nghĩ làm sao để khiến hắn vui vẻ, bỗng nhiên nhìn thấy nho tím mọng từng chùm, thế là vội lấy một chùm nói: “Nguyên nhi, còn nhớ không? Cây nho này khi ta mới tới, vẫn chỉ là vài cánh cành leo, chớp mắt, nó đã kết ra nhiều trái như vậy rồi, ngày tháng trôi đi thật nhanh a. “

Anh Nguyên si ngốc nhìn chùm nho kia, nước mắt bỗng nhiên tách tách rơi xuống, hắn cả người giống như vừa mới sống lại, dựa vào đầu vai Phượng Chuẩn khóc nói: “Ta không hiểu Phượng Chuẩn, ta không hiểu, tại sao hoàng thượng cam tâm sống cuộc sống mà người sắp xếp cho hắn, cũng không muốn lại lần nữa trở về hoàng tọa, cai quản tốt, đưa quốc gia của mình trở nên giàu mạnh, tại sao hắn nói với ta hắn làm hoàng đế không chút vui vẻ, không chút nào, hắn không muốn xem tàu chương, an quốc bang, hắn nói chỉ thích xem hoa thưởng chim, uống rượu làm thơ, sống một cuộc sống không lo sầu. Phượng Chuẩn, là hoàng thượng a, hắn sao có thể không chút chí hướng, hắn tại sao có thể đối đãi với quốc gia và dân chúng của mình như vậy, hắn tại sao có thể.....”

Phượng Chuẩn nhẹ nhàng vỗ lên vai ái nhân: “Nguyên nhi, mỗi một người đều có truy cầu của chính họ, có lẽ hoàng đế các người, hắn là thật sự cảm thấy làm hoàng đế rất mệt, hắn không phải không muốn làm một hoàng đế tốt, mà là hắn không biết phải làm thế nào mới là một hoàng đế tốt, có lẽ, người cũng nên hiểu cho hắn một chút. “

Anh Nguyên gật gật đầu: “Đúng, người và hữu tướng quốc nói đều không sai, mỗi một người đều có truy cầu của riêng mình. “hắn bỗng nhiên nước mắt dần dần mà ngừng đầu lên: “Phượng Chuẩn, truy cầu của người thì sao? Người có truy cầu như thế nào? “

Phượng Chuẩn bứt một quả nho lớn, dùng áo lau sạch, bỏ vào trong miệng Anh Nguyên, mới cười nói: “Truy cầu của ta? Ờ, trước khi gặp được người, ta chỉ muốn không ngừng mở rộng bản đồ Phượng triều, mở rộng lại mở rộng, ta tưởng rằng cả đời ta, cái truy cầu này đều sẽ không có ngày ngừng lại. Có điều bây giờ thay đổi rồi.....”Hắn dịu dàng nhìn Anh Nguyên: “Ta nghĩ đã đơn giản hơn một chút, sau khi lên triều xong thì trở về bên người, tránh khỏi người ở trong cung cảm thấy cô độc buồn tẻ, phải, hai người chúng ta có thể cùng luyện kiếm, đấu môm, có lẽ chúng ta có thể tự nuôi cho mình một con heo mập, sau đó ở ngự hoa viên

đào rau dại, ta đã nhận ra những rau dại đó rồi, trong ngự hoa viên quả thực có rất nhiều nha, phải, chúng ta có thể chèo thuyền du hồ trong ngày hè, xem đấu võ ở trên đường phố, sau đó cho bọn họ một ít tiền, nhìn nụ cười vui vẻ của bọn họ.....”

“Oh, nghe có vẻ tương đối hay, được, cứ vậy đi, ta mệt rồi, chỉ cần dân chúng và hoàng thượng, bọn họ đều cảm thấy hạnh phúc, ta còn có gì không buông xuống được đây? “Anh Nguyên bất tri bất giác thu nước mắt: “Phượng Chuẩn, cuộc sống như vậy, người sẽ cảm thấy hạnh phúc đúng không? Người đã từng là hoàng đế oai hùng mạnh mẽ như vậy, người sẽ cam lòng cuộc sống như vậy ư? “

“Ân, ta sẽ, chỉ là nghĩ như vậy, ta liền cảm thấy rất hạnh phúc. “Phượng Chuẩn ôm chặt ái nhân: “Không phải nói anh hùng khí đoản sao? Không sai, anh hùng khí đoản a, vì người, ta nguyện ý thử thay đổi, ta nguyện ý. “

Sắc đêm dần dần tiến tới, trong thung lũng phía đông, một lưỡi trăng bạc chậm chậm lộ mặt, ánh trăng nhu hòa chiếu lên giàn nho tràn đầy sức sống, kéo dài bóng của hai người hạnh phúc ngồi dưới gốc nho, rất dài.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-anh-hung-khi-doan>